

Εβδομάς

ΕΤΟΣ 10^{ον}
ΑΡΙΘ. 483

Αγαπητέ μου
Χρόνια πολλά

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947

30 Δεκεμβρίου 1936

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ: 1. Τριμήν
ΗΜΕΡΟΜ. 1608085
ΑΡΙΘ. 35282

καζαμίας του

1937

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Ἡ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τὸν Ὑδροχόον, ὃ ἐστὶ μεθεμηνευόμενον: τρέχα γύρευε τον! Προκηρύσσεται διαγωνισμός πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ γηραιῶς ἀκαδημαϊκοῦ ὑποστηρίζει ὅτι ὁ καταζητούμενος εἶχε καταφύγει εἰς τὸ Ἰλιον, φιλοξενοῦμενος ὑπὸ τοῦ κ. Σχλημαν. Ἀντιθέτως, νεαρός ἀναστενάζων οἰαίνεται ὅτι ὁ φυγάς εὐρίσκεται εἰς τὸ Ἀν...ίλλειον. Οὕτω, δημιουργεῖται πρόβλημα Δ...ήλειον. Πολλοὶ τῶν διαγωνιζομένων ἐρευνῶν εἰς τὸ Π...ήλειον, ἄλλοι γὰρ τὸν βροῦν κάινουν τρεῖς κόμπους εἰς τὸ μανδ...ήλειον, ἄλλοι πίνουν χαμου...ήλειον, ἄλλοι καταπίνουν δυναμίτιδος καψ...ύλειον καὶ ἄλλοι τέλος, τρώγουν τῆς λάμπας τὸ φυ...ήλειον. Εὐτυχῶς ποῦ ὁ κ. Ἰωάννης Δαμβέργης, ἐρευνῶν εἰς τὰς προκατακλυσμιαίας ἀναμνήσεις τοῦ, τὸν ἀνακαλύπτει μέσα σ' ἓνα φλυτζάνι τ...ήλλιον, ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ποῦ ὁ κ. Σπύρος Μελάς ἀπειλεῖ τὸν θεατρικὸν ἐπιχειρηματίαν κ. Γεώργ. Χέλμην νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ μὲ μηχανικὸν ἥλιον! Ὁ κ. Ν. Γιοκαρίνης εὐρίσκεται πάραυτα ἐν ἀμυχανία, μὴ γνωρίζων τί νὰ προτιμήσῃ: τὴν γραμματεῖαν τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ἢ τὴν «Κουκαράτσαν»;

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ἡ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τοὺς Ἰχθύς-Ι-χθεῖς ὅμως δὲν ὑπάρχουν πουθενά. Πάραυτα στέλλεται τηλεγράφημα εἰς τὸν κ. Φαρδούλην ὅπως ἀναλάβῃ τὴν προμήθειαν ἰνθύων δειγματολόγιον τῶν ὁποίων... δὲν ἤκουσαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς τὰς μελοδραματικὰς παραστάσεις τοῦ «Παλλάς». Φρονίμως ποῖων ὅμως ὁ κ. Φαρδούλης, προτιμᾷ νὰ ποιῇ σιγὴν... Ἰχθύος! Ὁ κ. Μελάς προτείνει νὰ κατασκευασθοῦν μηχανικὸι Ἰχθεῖς. Ὁ κ. Χέλμης πάραυτα καταπίνει ἓνα ψαροκόκκαλον! Τοῦ Ἀσώτου: ἐορτάζει πανηγυρικῶς τὸ «Καυρύνιο θεάτρο» τῆς Ἀλίκης ποῦ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, αὐξάνει τὸν μισθὸν τοῦ κ. Γιοκαρίνη, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ πάῃ γραμματεὺς εἰς ἄλλο θέατρον. Προάγει τὴν 30ην τοῦ μηνός, ὁ κ. Γιοκαρίνης δέχεται τὴν γραμματεῖαν τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου... καὶ ἀπαρνέεται τὴν «Κουκαράτσαν».

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τὸν κριόν, ὃ-που κρυών... εἰ κ' αὐτός, κρυών-

...ομε κ' ἡμεῖς ποῦ δὲν τὸν ἔχομε! Ὁ Πῶλ Νὺρ, ἀπαγγέλλων κατασκευάσμα του Μίμη...ιμίου ἐνώπιον ἐνός καθρέφτη... συναχώνεται! Ἡ κ. Σοφία Σπανοῦδη κατηγόρει ἰουσιλοκριτικὸν ὅτι ἡ γνώμη τοῦ δὲν ἔχει κύρος. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Σαρακοστής, ὁ Ντοῦτσε πάει εἰς Χάλβ...νίαν ὅπου ἡ «Ἑλληνικὴ Κινηματογραφικὴ Ἐνωσις» προβάλλει τὸ ἔργον «Ταρα (μά)ς — Μπούλμπα!» Ὁ κ. Μελάς, εἰδικὸς εἰς τὸ στήσιμο μηχανῶν, μὴ χάνων τὸν καιρὸν τοῦ, προτείνει εἰς τὸν κ. Γιοκαρίνη νὰ τὸν μηχανοποιήσῃ. Ὁ κ. Γιοκαρίνης λέγει «ναί»... μηχανικὰ! Κι' ἀναβάλλει προσωρινῶς τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ ἀναλάβῃ τὰς καλλιτεχνικὰς... ἔργων. Ἑλλάδος εἰς τὴν θέσιν τῆς γραμματείας τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου.

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τὸν Ταύρον κ' ἡ Ἐκδοτικὴ Τράπεζα ἐπαρνεύεται ὁριστικῶς εἰς τὸν παλὸν ἱερόγιον Σ...ταῦσον, ἐγκαταλείποντας τὰ ἐπὶ ἀπαλοῦ χάρτου τραπεζογραμμάτια! Τὴν πρώτῃν τοῦ μηνός συμβαίνουν τὰ ἑξῆς ἀξιοσημεῖα: Ἴον πίνει ἓνα ἔργο τῆς Ἀλίκης, κατὰ σκηνοθεσίαν Γιοκαρίνη, σκηνογραφίαν Μελά καὶ γραμματεῖαν Γουναροπούλου. 2ον. Ὁ κ. Γιοκαρίνης διορίζεται ἐπίσημος γραμματεὺς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου καὶ στρώνονται χαλιὰ κατὰ μήκος τῆς οδοῦ Ἀγίου Κωνσταντίνου γὰρ νὰ περάσῃ τὸ αὐτοκίνητό του. 3ον. Ὁ κ. Μελάς ἐγκαταλείπει τὴν πολυμήχανον δρᾶσιν τοῦ. Ὁ κ. Τιμος Μωραΐτης, ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν συνεχί-ζεσθαι κατεδάφισις τῆς Πλάκας, ἐνσκήπτει ΠΙΜ, ΜΩΡ...ὸς γὰρ νὰ μὴν τὴν ἀφήσῃ νὰ γίνῃ κόντρα—πλάκῃ σάν σκηνογραφία τοῦ Ἀμπελά!

Ὁ ἥλιος εὐρίσκεται εἰς τοὺς Διδύμους. Ἐορτάζουν τὰ Καλουτάκια ποῦ ἀποφασίζουν νὰ μακρύνουν μισὸ πόντο τὰ φουστάνια τῶν καὶ ν' ἀνεβάσουν ἄλλο μισὸ πόντο τὰ κοντὰ καλτσάκια τῶν. Ἐορτάζουν ἐπίσης αἱ ἀδελφαὶ Σούλα καὶ Ρίτα Δι...δημητρίου! Ὁ Δημήτριος Μπόγρης γράφει ἔργον καὶ παρακαλεῖ τὸν Μουσοῦρη... νὰ μὴν τὸ ἀνεβάσῃ. Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ Μουσοῦρης παρακαλεῖ τὸν Θεόδωρον Συναδινόν... νὰ μὴν τοῦ γράψῃ ἔργον! Ὁ κ. Μελάς γράφει σειρὰν χρονογραφημάτων, προτείνων τὴν μηχανοποίησιν τῶν θεατρικῶν ἔργων. Ὁ κ. Χέλ-

μης, συνεχίζων τὴν εἰς τὴν «Βραδυνὴν» ἐπιστολογραφίαν τοῦ, κηρύσσεται ὑπὲρ τῶν χειροποιήτων ἔργων. Ὁ κ. Γιοκαρίνης, λόγῳ ἀναφλέξεως τοῦ μοτέρ τοῦ δὲν λαμβάνει μέρος εἰς αὐτὴν τὴν συζήτησιν, γιὰ τοὺς μ...οτέρ ντραματικ! Ἀντιθέτως ὅμως λαμβάνει ἀπὸ τὴν Ἀλίκην τὰ ὁδοπορικά τοῦ διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγίου Κωνσταντίνου.

ΜΑΪΝΙΟΣ

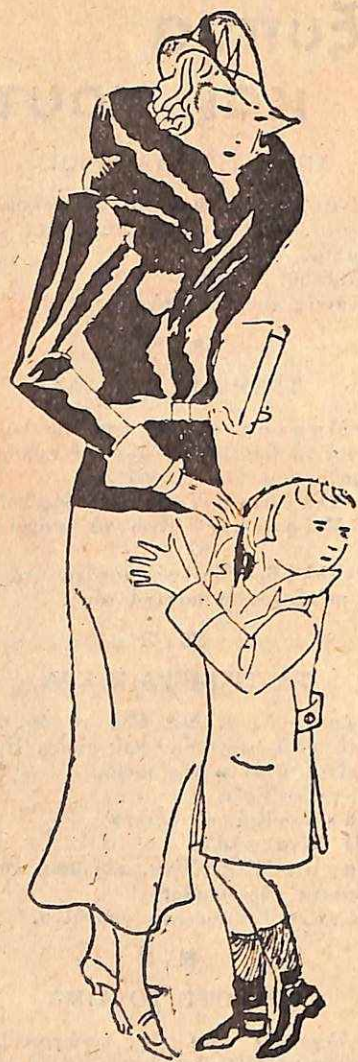
Ἡ ἥλιος εἰς τὸν Λαρκινόν, συμφωνῶν μετὰ τὸν ὁποῖον βαδίζουν τὰ θέατρα. Τῆς Ἀναλήψεως: Ἐορτάζουν τὰ διατεθέντα διὰ τὴν «Οπερέτταν Ἀθηνῶν» ποσὰ ὑπὸ τοῦ Ταμεῖου Ἐργασίας Ἡθοποιῶν. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ, ὁ κ. Παρασκευᾶς παρ...σκευᾶς...ζει νέον θίασον μὲ ἐπιχορήγησιν. Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Χρ. Γιαννακόπουλος μαθαίνει πιάνο. Ἐν πρώτοις, διδάσκεται ὅτι μιά λευκὴ ἀντιστοιχεί... μὲ δύο μαύρες! Πάσαυτα, ὁ συνθέτης κ. Χρήστος Χαϊρόπουλος, καταπίνει πολυχόρδον τοῦ κ. Τσαμουρτζή, ποῦ κινεῖ τὴν ἐραίσθητόν του χορδὴν! Τοῦ Ἀγίου Πνεύματος: Δὲν ἐορτάζουν οἱ Ἕλληνες διανοούμενοι, καθόσον στεροῦνται παντελοῦς αὐτοῦ.

ΙΟΥΛΙΟΣ

Ὁ ἥλιος εἰς τὸν Λέοντα... καὶ εἰς τὸν κ. Στέφ. Στεφάνου ποῦ πάει λέον-τας στὴν Ἀλίκη, ὅτι τῆς ἐτοιμάζει νέον ἔργον. Γίνονται ἐπίσημος τὰ ἐγκαίνια τοῦ νέου θεάτρου τῆς Μαρίας Κοτοπούλη, δίπλα στὴν Ἱπποδρόμῳ. Ὁ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σπύρος Μελάς ἐκφωνεῖ λόγον, ἐξαίρων τὰς μηχανικὰς ἐγκαταστάσεις τοῦ νέου θεάτρου, καθὼς καὶ τὴν πολυετή πείραν τοῦ σκηνοθέτου Γιαννοῦλη Σαραντιδίου. Ὁ κ. Γιοκαρίνης παρακαλεῖται πειμονῶς... νὰ μὴ ἀναλάβῃ τὴν γραμματεῖαν αὐτοῦ τοῦ θεάτρου τοῦλάχιστον!

ΑΥΓΟΥΣΤΙΟΣ

Ὁ ἥλιος εἰς τὴν Παρθένον, ὅπου καλοπερνᾷ καὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ φωτίσῃ τὸν κ. Μακέδον νὰ πάῃ τουρνέ γιὰτὶ δὲν ὑπάρχει πιά θερινὴ θεατρικὴ σαζὶν στὴν Ἀθήνα. Κοιμήσεως: Ἐορτάζουν ὅλοι οἱ ἀγρυπνοὶ φρουροὶ τῆς παγκοσμίου ειρήνης. Σημειοῦται ἐπεισόδιον εἰς τὰ Ἱταλ...λο-σοβιετικά σύνορα ποῦ διευθετεῖται χάρις εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς Γροιλανδίας. Ἐνσκήπτει καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀποτομον ψυχῶς. Ὁ κ. Ἀγγελος Τανάγρας, πρόεδρος τῶν ψυχικῶν ἑρευνῶν, ἀνακαλύπτει ὅτι τὸ ψῆχος ἔρχεται ἀπ' τὸ

—'Ηρθε λοιπόν μαμά;

Ένας νέος άνθρωπος με θλιμένο πρόσωπο εβάζει με δυσκολία ανάμεσα στο χαρούμενο πλήθος που πλημμύριζε το δρόμο το θρόνο της παραμονής του καινούριου χρόνου. Τό θλιμένο του πρόσωπο έμενε αδιάφορο και πάντα θλιμένο σ' όλο αυτό το έορταστικό πανήγυρι, στις γελαστές όψεις των ανθρώπων, στα γέλοια τους και τα πειράγματά τους, στο θόρυβο των παιχνιδιών που έδονοσε την άτμοσφαιρά και σ' όλη τη βοή που κάνει ή χαρά όταν θγαίνει στο δρόμο.

Στα χέρια του, ο νέος άνθρωπος με το θλιμένο πρόσωπο, κρατούσε λίγα παιχνίδια για μικρά παιδιά. Δύο καρμπούζες, μία κοιλία, κάτι στρατωτάκια, ένα αεροπλανάκι, ένα σιδηροδρομάκι, δυο μπαλλόνια και άλλα. Δεν είχε καμιά δουλειά πιά σ' αυτό το δρόμο όπου πουλιέται ή χαρά των μικρών παιδιών. "Ανοιξε δρόμο ανάμεσα στο πλήθος και σ'ε λίγο βρέθηκε μακριά.

"Ενα ταξί τόν άφισε σ'ε μία πόρτα. Έβγαλε το κλειδί, άνοιξε και δύο παιδιά, ένα μελαγχρινό αγοράκι κι' ένα ολόξανθο σάν άγγελος κοριτσάκι, γύθηκαν άπάνω του με φωνές.

—Μπαμπά!... Μπαμπά! Μας έφερες τὰ δώρα μας!

Τό θλιμένο πρόσωπο του μπαμπά άνθισε ένα χαμόγελο.

—Αυτά για σένα Τώνη... Καί αυτά για σένα Νταιζούλα...

Παραμονή πρωτοχρονιάς

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

—Νά σ'ε φιλήσουμε μπαμπά. Εκείνος πήρε τὰ παιδιά του στην άγκαλιά και τὰ φίλησε με τή στοργή ενός ανθρώπου που δέν έχει τίποτ' άλλο στον κόσμο. Στα μάτια των μικρών έλαμπε ή άθωα χαρά του ανθρώπου που δέν έπρόφτασε ακόμα νά θάλη τὸ κακό στο νου του κι' ή ίκανοποίηση για τὰ δώρα που πήραν.

Μιά γρηά ύπηρετρία έπηρε τ' άλλα πράγματα που είχε φέρει ο μπαμπάς, κι' εκείνος γονάτισε κι' άρχισε νά παίξει με τὰ παιδιά του. Έβασε μπρός τὸ σιδηροδρομάκι, έσφύριζε με τις καρμπούζες, πετούσε τὰ μπαλλόνια ψηλά και τὰ κυνηγούσε μαζί τους.

—Θυμάσαι πέρσυ μπαμπά, εἶπε σ'ε μία στιγμή ή Νταιζούλα, τί δώρα μας είχε φέρει ή μαμά; θυμάσαι που παίζαμε όλοι μαζί;

—'Αλήθεια, δέν θάρρη πιά ή μαμά; ρώτησε με άφέλεια ο Τώνης.

Κι' εκύτταζε τὸ μπαμπά του, περιμένοντας τήν άπάντηση. Στό πρόσωπο εκείνου άπλώθηκε ξανά τὸ κύμα της μελαγχολίας. Μά και σ'ε προσωπικά των παιδιών ζωγραφίστηκε ή θλίψη. Η άνάμνηση της μητέρας που έλειπε ήταν τόσο ζωντανή και ή έλπις της φαινόταν τόσο πολύ. Τὰ χέρια των παιδιών έπαιζαν τώρα μηχανικά με τὰ παιχνίδια, κι' ο νοῖς εγύριζε άλλοῦ. Ο μπαμπάς κάθισε κοντά στη σόμπα και χάιδεψε τὰ πλούσια μαλλιά τους.

—'Οχι παιδί μου, δέν θάρρη... εἶπε.

—Γιατί μας άφισε μπαμπά; —Πήγε σ'ε μακρυνό ταξίδι... Καί ποῖς ξέρει αν θά γυρίση ποτέ.

—Μά γιατί κλαίς μπαμπά; —'Αλήθεια, σ'ε μάτια του νέου ανθρώπου φάνηκαν δυο χονδρά δάκρυα που δέν μπόρεσε νά τὰ κρατήσει. Έκείνος ψιθύρισε.

—Δέν κλαίω, Νταιζούλα.

—Μά όχι, μπαμπά, έκλαιγες. Σ'ε είδα... Γιατί; Ξαναχάιδεψε τις χρυσές μπούκλες της κορούλας του και δέν μίλησε...

□ □

Γιατί έφυγε;... Ήταν τόσο μικρά που δέν θά καταλάβαιναν τὸ γιατί. 'Αν ήθελε όμως νά τους μίληση, και αν ήξερε πὸς τὸν έννοιωθαν, θά τὸς έλεγε:

—Έφυγε. Μά πριν σ'ε πὸς γιατί έφυγε, θά σ'ε πὸς πὸς ήρθε. Τή μαμά τήν άγαπούσα τρελλά. Τήν άγαπούσα από πολὺν καιρό και ή εποχή που εἶπατε άρραβωνιασμένοι ήταν μία έποχή όνειρου για μένα. Ζούσα μόνο γι' αυτήν. Όταν άφηνα τὸ βλέμμα μου νά βυθίζεται σ'ε μαύρα της μάτια, θαρρούσα πὸς αὐτὰ ήταν ο κόσμος ολόκληρος. Όταν τή φιλούσα σ'ε χέιλη, ένόμιζα πὸς ταξίδευα σ'ε κάποιες άλλες χώρες, που δέν τις ήξε-

ρε, οὔτε τις είχε φαντασθί κανείς. Κι' όταν άκούγα τὰ λόγια της, μοῦ φαινόταν οτι μεθοῦσα με τήν πὸς γλυκειά μουσική που άκούστηκε ποτέ. Έπίτευα πὸς ήταν ή τέλεια γυναίκα και τήν παντρεύτηκα. Οι πρώτοι μήνες, τὰ πρώτα χρόνια, περάσανε τόσο εὐτυχισμένα που τώρα νομίζω πὸς ήταν κάποιο παραμῦθι που έζησα. Στό τέλος του πρώτου χρόνου ήρθες έσύ, Νταιζούλα, νά συμπληρώσεις τήν εὐτυχία μας κι' έπειτα από δυο χρόνια ακόμα, έσύ Τώνη. Δέν έπιθυμούσα τίποτ' άλλο στη ζωή. Έργαζόμουν και μέρα και νύχτα για νά μή μ'ε λείψη τὸ παρामीρό. Κουραζόμουν με τή μεγαλύτερη εύχαρίστηση, γιατί ήξερα πὸς γυρίζοντας θαύρισα τρεις άγκαλιές νά με περιμένουν. Μά εκείνη δέν έκτιμῶσε όσο άξιζε μία τέτοια εὐτυχία.

"Ενα σωρό καπρίτσια που δέν τὰ είχα ιδεί τόσο καιρό, άρχισαν νά φαίνονται σιγά-σιγά. Μία μανία για πολλές τουαλέττες, για άκριδά μπιζό, για χορούς, για δεξιώσεις, για μεγάλη ζωή. Προσπαθούσα όσο μπορούσα νά κερδίζω για νά της δίνω ό,τι έπιθυμούσε, οτι τήν εύχαριστούσε. Πολλές φορές ξαγρυπνούσα, άφες μετά τὰ μεσάνυχτα, για νά εργάζομαι και νά θγαζώ περισσότερο. "Ετσι οι δουλειές μου δέν μοῦ άφιναν καιρό για νά τή συνοδεύω όπου ήθελε νά πάη. Κι' εκείνη πήγαινε μόνη της, χωρίς έμένα. Πότε πότε εγύριζε άργά τή νύχτα. Της έκανα παράπονα πὸς δέν ήταν σωστό, κι' εκείνη μοῦ άπαντούσε πὸς δέν μπορεί νά μένη κλεισμένη στο σπίτι και πὸς δέν τήν πήρα για νά τήν κρατῶ φυλακισμένη. Έσείς κοιμόσαστε αὐτές τις νύχτες, ενώ εκείνη εγύριζε έξω και οὔτε τή βλέπατε, οὔτε τήν άκούγατε τις άφες που επέστρεφε. Τή συνώδευαν άλλοι. Καί μέσα σ' αὐτούς τὸς άλλους, κάποιος κύριος που μοῦ τὸν έσούστησε κι' έμένα, κι' έγινε άνθρωπος του σπιτιού. Αὐτὸς τήν έπήγαυε παντοῦ, ενώ εγὼ εργαζόμουν κι' έσείς είσαστε παραδομένα στον άθωο σας ύπνο, τὸν ύπνο με τὰ χρυσά όνειρα. Πέρασε λίγος καιρός ακόμα. Ήταν έξη ολόκληρα χρόνια που είμαστε παντρεμένοι, και τότε άρχισαν τὰ σύννεφα νά πέφτουν πυκνά στον οὐρανὸ της ζωής μας. Τήν έβλεπα αδιάφορη για μένα. Μοῦ μιλούσε απότομα, όταν τή ρωτούσα που ήταν δέν μοῦδινε άπάντηση. Τις νύχτες εκείνη, έσείς κοιμόσαστε στην καρποῦλα σας και δέν άκούγατε. Η ζωή μου τότε άρχισε νά γίνεται ένα αληθινὸ μαστίγιο. Γιατί μοῦ μιλούσε έτσι: τί της εἶνα κάνει; Μήπως μοῦ εἶγε ρητήσει τίποτα και δέν της τὸ πήρα; Μήπως είχε έκφράσει τήν παραμικρή έπιθυμία και δέν της τήν ίκανοποίησα; Σ'ε τί εἰταιγα τὰ χα;... 'Ως τότε περνούσαμε τή ζωή μας όλοι μαζί. Έσείς είχατε μαμά,

παίζατε μαζί της, τήν άγαπούσατε, σ'ε άγαπούσε. "Οχι, όμως... Θυμάσαστε τις παλιές πρωτοχρονιές, όταν εγυρίζαμε απ' έξω και σ'ε φέρναμε ένα ολόκληρο αὐτοκίνητο με παιχνίδια; Είσαστε πὸς μικρά τότε, μά πάντα θά θυμόσαστε τή χαρά μας, τὰ γέλοια μας, τὰ τραγούδια που λέγαμε μαζί. 'Αλλά τὸν τελευταῖον καιρό αὐτή ή χαρά ήταν για μία μέρα μόνο. Γιατί, ένα θράδυ γυρίζοντας πὸς νωρίς από τὸ συνειθισμένο στο σπίτι, είδα τὸν κύριο εκείνο και τή μαμά σας μονάχους στη γωνία του σαλονιού... όχι, δέν θά σ'ε πὸς περισσότερα. Θά σ'ε πὸς μονάχα πὸς ο μπαμπάς σας έγινε μονομιάς ο πὸς δυστυχισμένος άνθρωπος του κόσμου. Θά σ'ε πὸς πὸς γκρεμίστηκαν τὰ όνειρά του, πὸς δηλητηριάστηκε ή ζωή του, πὸς έννοιωσε ένα φαρμάκι μέσα στην καρδιά. Καί θά σ'ε πὸς πὸς τὸ ίδιο θράδυ ή μαμά σας έφυγε με εκείνον τὸν κύριο και δέν ξαναγύρισε πιά, και οὔτε θά ξαναγύριση. Γιατί δέν πρέπει νά ξαναγύριση. Τώρα εἶνε ότὼ μήνες πὸς πέρασαν από τότε. Καί ή μαμά σας εἶνε με εκείνον τὸν κακό άνθρωπο κι' άπόψε εἶνε παραμυθὴ πρωτοχρονιάς κι' έμεις είμαστε μόνοι, χωρίς εκείνη. "Ω! Ποῖς ξέρει που νά γλεντήσῃ άπόψε! Ποῖς ξέρει σ'ε ποῖς σ'ε τὸ σπῆτρί σ'ε τὸν γύρω από τὸ πράσινο τραπέζι και θά παίξει καπνίζοντας τσιγάρα τὸ ένα άπάνω στο άλλο, ενώ ο κακὸς εκείνος κύριος, που μ'ε έκλεψε τήν εὐτυχία, θά εἶνε κοντά της και θά τήν κυτάξῃ τρυφερά σ'ε μάτια. Κι' έμεις εἶδα θά είμαστε ολομόναχοι, με τὰ παιχνίδια και θά περιμένουμε τὸν καινούργιο χρόνο χωρίς χαρά. Νά γιατί κλαίει ο μπαμπάς, Νταιζούλα...».

□ □

Αὐτὰ θάλεγε ο νέος άνθρωπος με τὸ θλιμένο πρόσωπο, αν μπορούσαν νά τὸν καταλάβουν τὰ παιδιά του. Αὐτὰ σκεπτόταν τώρα, χαϊδεύοντας τὰ μαλλιά τους, καθώς είχαν γύρει σ'ε γόνατά του σάν νά ζητούσαν τήν προστασία του. Καί τὰ παιχνίδια που έμεναν πεταμένα στην άκρη, λές κι' είχαν πάρει κι' αὐτὰ μία όψη θλιμένη. Τὸ πάνινο σκυλλάκι, με τὰ χάντρινα μάτια κυττούσε με συμπόνια τὸν μπαμπά, τὸν Τώνη και τή Νταιζούλα. Τὰ στρατωτάκια παρατεταγμένα στη γωνία είχαν ξεχαστῇ, τὸ σιδηροδρομάκι είχε σταματήσει, αναποδογυρισμένο, έξω από τή γραμμή, σάν κάποιο δυστύχημα νά είχε συμβῇ, και ή κοιλία, στην άγκαλιά της Νταιζούλας, θαρρούσε πὸς είχε ψυχή κι' έννοιωθε κι' αὐτή τὸ μεγάλο πόνο που έσφιγγε τις τρεις καρδιές, και σώπαινε...

—'Ελα, μην κλαίς μπαμπά! ψιθύρισε σ'ε μία στιγμή ή Νταιζούλα...

Κι' έσκούπισε με τὸ μαντηλάκι της τὰ δάκρυα του μπαμπά, ξεχνώντας τὰ δικά της που έλαμπαν σάν δυο μαργαριταράκια σ'ε μάτια της.

—Καλά, παιδί μου, δέν κλαίω, εἶπε εκείνος. Πηγαινέτε τώρα νά παίξετε.

—Κι' έσύ;

—'Εγὼ θά καθίσω εἶδα, κοντά στη φωτιά, ως που νάρθουν τὰ μεσάνυχτα και νά υποδεχθοῦμε τὸν καινούργιο χρόνο.

Τὰ παιδιά έπηρεν τὰ παιχνίδια τους κι' έπηρεν στο δίπλα δωμάτιο. Φαίνεται όμως πὸς δέν είχαν κέφι νά παίξουν, γιατί δέν άκούγονταν ο παραμικρὸς θόρυβος. Κι' ο μπαμπάς, όπως ήταν χαμένος στην πολυθρόνα του, κον-

τά στη σόμπα, έβασε τὸ κεφάλι σ'ε χέρια κι' έμεινε ώς πολλή, σ' αὐτή τή θέση. 'Ισως αναπολούσε περασμένες εὐτυχισμένες στιγμές, ίσως έκλαιγε χαμένες εὐτυχίες...

□ □

Ο δείκτης του ρολογιού πλησίαζε νά δείξῃ δώδεκα. Ο χρόνος ξεψυχούσε κι' ο καινούργιος χτυπούσε τήν πόρτα της ζωής. Ο μπαμπάς έμενε στη θέση του, με τὸ πρόσωπο μέσα σ'ε χέρια. Είχε άποκοιμηθῇ.

Ξαφνικά ένας χαρούμενος θόρυβος άκούστηκε. Δυνατὰ γέλοια και φωνές χαράς. Ο μπαμπάς άκουσε καθαρά τις λέξεις:

—Μαμά! Μαμά!...

Πετάχτηκε από τή θέση του, και πήγε στην πόρτα. Στην άρχή τὸ φάνηκε σάν όνειρο, μά εἶδε πὸς ήταν πραγματικός. Στόν τοῖχο του δωματίου των παιδιών εἶδε τή γυναίκα του. Στεκόταν με τὸ πρόσωπο χαμηλωμένο και κυττούσε τὰ παιδιά της. Στα χέρια κρατούσε ένα ολόκληρο φορτίο παιχνιδιά... Τὰ παιδιά χαρούμενα είχαν άγκαλιάσει τή μέση της. Η Νταιζούλα έλεγε:

—'Ηρθε, λοιπόν, μαμά; Κι' ο μπαμπάς έλεγε πὸς είχε πάει μεγάλο ταξίδι και πὸς δέν θαρχόσουν ποτέ πιά... Τι καλή που είσαι μαμά!

Εκείνη σήκωσε τὰ θουρκωμένα μάτια της και κύτταξε τὸν μπαμπά, που στεκόταν στην πόρτα. Τὸ βλέμμα της ήταν σάν νά περίμενε μιάν άπόφαση: Νά φύγῃ, ή νά μένῃ; Τὰ βλέμματα και των δυο συναντήθηκαν.

Τὰ παιδιά κυττούσαν κι' αὐτὰ τὸ μπαμπά, μ' ένα ύψος γεμάτο παράκληση, ίκεσία και άγνοια.

"Ενα χαμόγελο φάνηκε σ'ε χέιλη εκείνου.

Και τὰ παιδιά τὸν είδαν νά προχωρή σ'ε εκείνην, νά της παίρνῃ τὰ παιχνίδια που τήν είχαν κουράσει, και νά τήν άγκαλιάξῃ.

—'Ηρθε; ψιθύρισε...

Κλαίγοντας εκείνη έγυρε στην άγκαλιά του. Δάκρυα συγχώνυμης και χαράς.

Η γρηά ύπηρετρία χαμογέλουσε, δακρυαμένη κι' αὐτή, στην πόρτα. "Ολοι ήταν δακρυαμένοι...

—'Αντρέα, ψιθύρισε εκείνη.

—Δέν θέλω νά μοῦ πῇς τίποτα, εἶπε ο μπαμπάς. Σ' εύχαριστῶ που ήρθες...

"Ας ξεχάσουμε όσα πέρασαν... μαζί με τὸ χρόνο που φεύγει. Με τὸν καινούργιο, άς άρχίσῃ μία καινούργια ζωή ανάμεσά μας...

Δώδεκα χτύποι του ρολογιού άνήγ-

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ

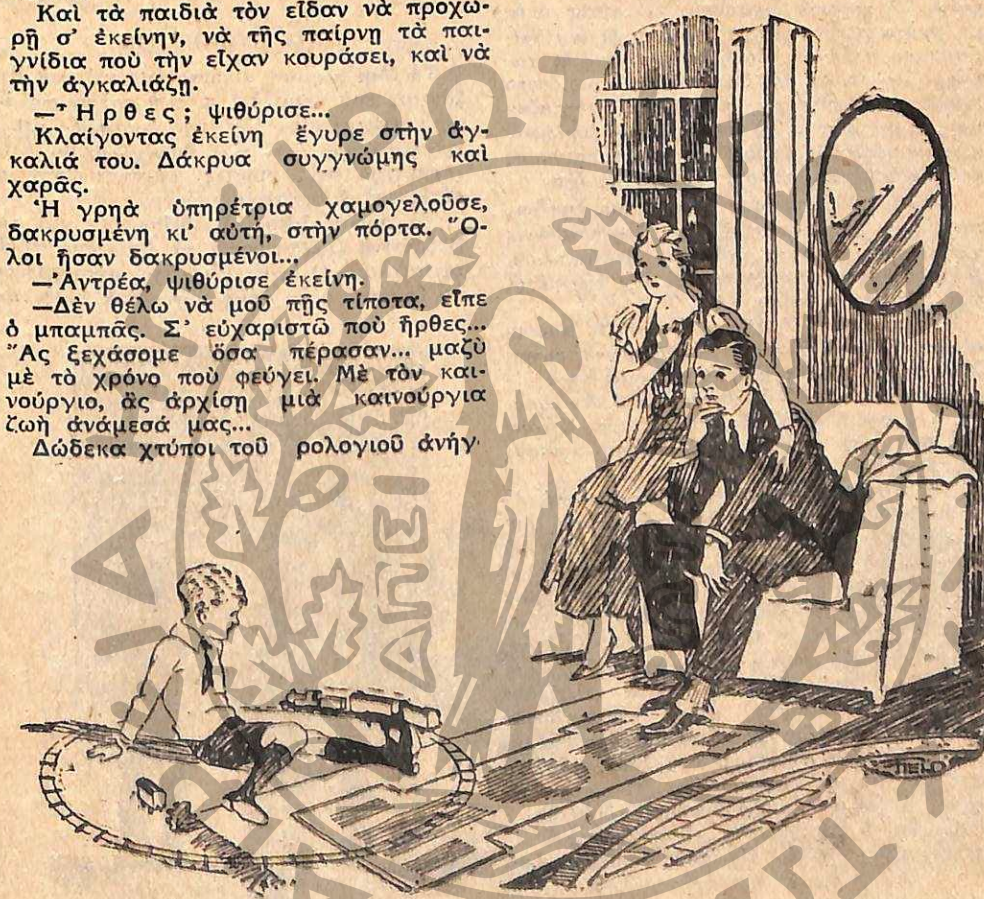
"Άλλοτε στην Περσία μόλις ξημέρωνε ή Πρωτοχρονιά ύπήρχε συνήθεια νά ζυγίζουν τὸν Αὐτοκράτορα. Καί αν μὲν είχε βάρος περισσότερο από τήν περασμένη χρονιά, έπακολοθούσαν μεγάλες διασκεδάσεις μεταξύ των κατοίκων, αν όμως τύχαινε νά βρεθῇ έλωττωμένο τὸ βάρος του, γενικό πένθος άπλωνόταν σ' όλη τή χώρα. Τέλος, αν δέν συνέβαινε οὔτε τὸ ένα οὔτε τὸ άλλο, καθέναν τους ήταν έλεύθερος νά γιορτάσῃ ή νά πενήσῃ, αναλόγως της έπιθυμίας του.

Η Πρωτοχρονιά σ'ε 'Ινδίες έθεωρείτο άλλοτε ως ήμέρα διαγμοῦ των κακοποιών πνευμάτων. Πρὸς τούτο κρεμοῦσαν ένα κοφίνι στολισμένο με ζωγραφιστὸ χρυσόχαρτο. "Επειτα έκαigan μέσα στο τζάκι διάφορα βότανα τὸς αἰώνων διαπεραστική όσμη, νομίζοντας οτι τὰ κακοποιά πνεύματα κατέφευγαν έτσι στο κοφίνι, στο όποία έβασαν έπειτα φωτιά!...

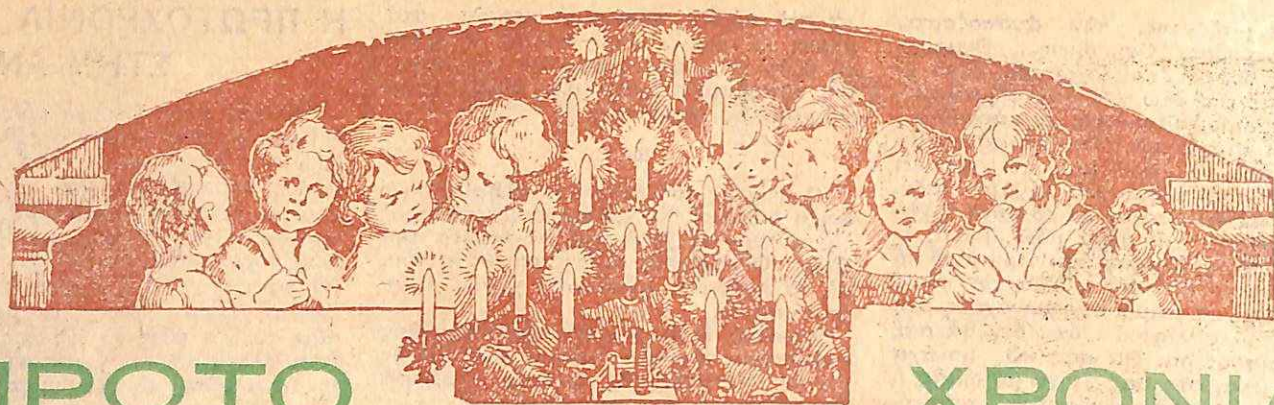
γείλαν τήν είσοδο του καινούργιου χρόνου...

Και όλα άλλαξαν μέσα στο σπίτι. Χαρούμενα γέλοια άκούστηκαν. Τὸ σιδηροδρομάκι άρχισε πάλι νά τρέχῃ στη γραμμή του, τὰ μπαλλόνια πετούσαν σ'ε κάμαρες, τὰ στρατωτάκια έμπήκαν στη γραμμή, ή κοιλία χαμογέλουσε μ' εύχαρίστηση και τὸ πάνινο σκυλλάκι, με τὰ χάντρινα μάτια, κυττούσε όλους μ' έναν τρόπο σάν νάνοιωθε τή χαρά που είχε ξαναμπῇ στο σπίτι μαζί με τὸν καινούργιο χρόνο.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Πέριστε...

ΠΡΩΤΟ

ή έορτή της Πρωτοχρονιάς, είναι η πιο πλούσια σε παραδόσεις και ποιητικά απ' όλες τις γιορτές του έθνους. Είναι δὲ συνάμα και από τις πιο παλιές και διεθνείς.

Πρωτοχρονιά έκαναν και οι αρχαίοι Ρωμαίοι, και οι Βυζαντινοί.

Πρωτοχρονιά κάνουν τώρα και όλοι οι λαοί κι' αυτοί οι μουσουλμάνοι, που έχουν μάλιστα, όπως στην Τουρκία, καθιερώσει και το δένδρο με τα πρωτοχρονιάτικα δώρα. Οι αρχαίοι Ρωμαίοι έωρταζαν στην αρχή την Πρωτοχρονιά όχι την 1η 'Ιανουαρίου, αλλά την 1η Μαρτίου. Αργότερα έωρταζαν και αυτοί την 1η 'Ιανουαρίου.

Διαρκούσε δὲ η γιορτή πέντε μέρες. Φτωχοί και πλούσιοι, άστοι και άγρότες, άνδρες και γυναίκες θεορούσαν θρησκευτικό τους χρέος να γιορτάσουν την ημέρα αυτή με έξαιρετική πομπή και εύχλια.

Την ημέρα εκείνη ο φιλάργυρος άνοιγε το πογγί του χωρίς μουρμούρες και το τραπέζι του πιο φτωχού ήταν γεμάτο από πλούσια φαγητά. Ο γκρινιάρης και δύστροπος άνθρωπος μετεμορφώνετο ως δια μαγείας σε χαρούμενο έορταστή, κι' αυτός ακόμη πούχε πένθος άφηνε τα δάκρυα και παρυσύετο από τον στρόβιλο της γενικής χαράς. Αργούσαν τα δικαστήρια, έχαιζοντο ποιμένες, άνεβάλλοντο τιμωρίες, γιορταζαν και οι δεσμώτες. Το μαστίγιο του σκληρού κυρίου κρεμόταν άργυρό υπό τους έμπαιγμούς του μεθυμένου δούλου. 'Ιούτης σε όλα.

Δούλοι και κύριοι, γέροι και έφηβοι, πατριότι και στρατιώτες, άνακατεμένοι, γλεντούσαν, έπιναν, μεθύσαν ξεφάντωναν. Αυτή η δουλειά κρατούσε από της 1ης μέχρι της 5ης 'Ιανουαρίου.

Την παραμονή η Ρωμαϊκή άγορά παρουσίαζε γραφικό θέαμα. Μετεφέροντο σωρηδόν παντός είδους φαγώσιμα, διαφόρων ειδών σφάγια, πουλιά, κνήμι. Και άνηχούσε η άγορά από τα βελάσματα των άρνιών και από των ταύρων τους παραπονιάρικους κρηθυμούς.

Την νύκτα οι πιο γλεντζέδες αντί να άποσυρθούν σπύτια τους και να πάρουν δύναμεις για την έξαντλητική εύχλια που θα έρχιζε από της επομένης, το ρίχνανε έξω. 'Η πάλης άντηχούσε από φαιδρά τραγούδια και από βωχικά άσματα. Οι παρέες ήταν στις δόξες τους. Γυρίζανε, θορυβούσαν, γέμιζαν τις πόρτες του κόσμου. Κι' όσοι έυπνούσαν απ' αυτό το σωματιά γελούσανε και εκείνοι. Πολλές φορές ντυνότουσαν μάνι-μάνι, κατέβαιναν κάτω και έκαναν μια παρέα με τους εύχονιμένους έορταστές. Τα πειράγματα, οι εύφρολογίες, τα καλαμπούρια, τα «όκιν», στην ήμερησία διάταξη.

Αυτός ο αυτοκράτωρ, έυπνούσε από τα χαράματα ήχητο εις τους παρευρισμένους χρόνια πολλά και τους φιλοδωρούσε με χρυσά νομίσματα.

Μόλις έξημέρωσε, όλος ο κόσμος βρ'

άΛΛΟΤΕ-ΤΩΡΑ

σκόταν επί ποδός και άρχιζε ο έορτάσιμος διάκοσμος.

Άλλοι έστόλιζαν τις πόρτες τους με κλάδους δάφνης και στέφανα από λογής-λογής λουλούδια.

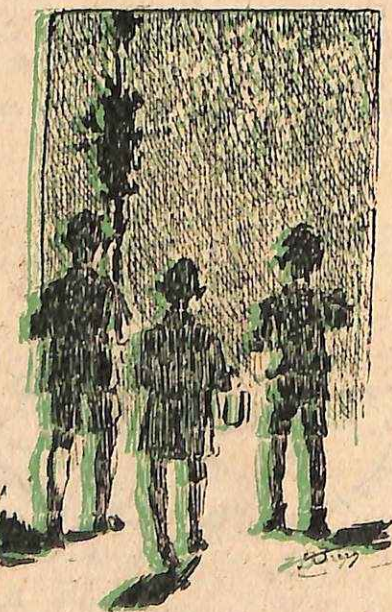
Οι περισσότεροι από τους πολίτες περνούσαν όλη τη νύκτα, πίνοντας μέχρις άνασθησίας. Γινότουσαν άγώνες πολupoσίας και ο νικητής έστεφανόυετο έν θριάμβω. Έν τή μεταξύ έδινε και έπαιρνε το ξάρι— το άγαπημένο παιχνίδι των Ρωμαίων—και πολλές φορές έδλεπε κανείς το δούλο να άλαφρώνη τις τσέπες του κυρίου του.

Την δεύτερη και τις άλλες μέρες τα ίδια Παντελάμ μου τα ίδια Παντελή μου: Είναι αλήθεια, ότι οι περισσότεροι κατάκοποι και τσακισμένοι από το τετραήμερο ξεφάντωμα δέν μπορούσαν να παρατείνουν το γλέντι μέχρι της πέμπτης ημέρας.

ΣΤΟ BYZANTION

Τα ίδια περίπου γινότουσαν και στο Βυζάντιο, που ήταν άλλωστε η παλιά ρωμαϊκή αυτοκρατορία. Με την διαφορά ότι ο χριστιανισμός εκεί είχε δώσει κάποιο άλλο χαρακτήρα στις γιορτές, άνακατώθηκε σ' αυτές και η θρησκεία.

Τα πρώτα ιστορικά δείγματα για την Βυζαντινή Πρωτοχρονιά τα βρίσκουμε επί 'Ιουστιανού. Ο λαός εύχείτο αυτοκρατορική διαπάνη, στην αύλη των «δέκα έννέα άν-

κουβίτων», τα δὲ συμπόσια άνωμάζοντο «Κλητόρια».

Έν γένει η πρωτοχρονιά γιορτάζονταν από τους Βυζαντινούς με πολλή ζωηρότητα. Διάφοροι όμως έκκλησιαστικοί πατέρες δέν έδλεπαν με καλό μάτι τις έορτές αυτές, υπό το πρόσχημα δήθεν ότι συναγελάζονταν άπρεπώς χριστιανοί με έθνικούς, όρθόδοξοι με ειδωλολάτρες. Συνήλθαν μάλιστα επανειλημμένως και σύνοδοι (έν Τροούλλω, Καρθαγένη και άλλού) και άπηγόρευσαν τα τελούμενα στην Καππαδοκία ίδιως συμπόσια.

Ο κλήρος με πείσμα άδικαιολόγητο κατεπόλεμσε την έορταστική κίνηση της ημέρας αυτής, αλλά και ο λαός, εύρισκε ένα σωρό τρόπους να καταστρατηγή τις άπαγορευτικές διατάξεις.

Οι «άγάπες», στη βυζαντινή εποχή, δέν ήταν τίποτε άλλο παρά πρωτοχρονιάτικες εύχλιες με άλλο όνομα.

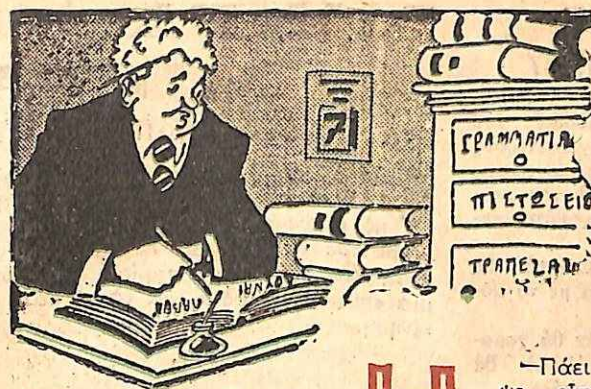
ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

Στους χρόνους μας, η Πρωτοχρονιά γιορτάζεται διαφορετικά και από κάθε λαό. Περιεργότατα δὲ είναι και τα σχετικά έθιμα.

Στις Σκανδιναβικές χώρες, το βράδυ της παραμονής, τα κορίτσια βγάζουν έξω στο ύπαιθρο κουβάδες γεμάτους νερό και το άφήνουν να παγώσει. Στά σχήματα δὲ και στις γραμμές που θα πάρη το νερό παγώνοντας, προσπαθούν να διακρίνουν το πρόσωπο του μέλλοντος μνηστήρος των.

Με το παγωμένο νερό βγάζουν και άλλες άκόμη μαντείες, σχετικώς με τον έρχόμενο χρόνο. Προσπαθούν δηλαδή να διαβάσουν τί καλό και τί κακό τους περιμένει. 'Επίσης πηγαίνουν κρυφά και κολλούν τ' αυτή τους στην πόρτα ή στο παράθυρο ενός γειτονικού σπιτιού και συγχρόνως σκέπτονται μια έπιθυμία τους. Αν άκούσουν από μέσα από το ξένο σπίτι να πη κανείς ένα «να ι», τότε η έπιθυμία τους θα πραγματοποιηθή μέσα στο χρόνο. Αν όμως άκούσουν «όχι», τότε πρέπει ν' άπελπιστούν όριστικώς.

Περίεργες προλήψεις σχετικώς με την Πρωτοχρονιά, επικρατούν και στη Γερμανία. Πιστεύουν δηλαδή πως όποιος χωριάτης άφήση την νύκτα της παραμονής τα γεωργικά του εργαλεία στο ύπαιθρο, θα έχη άτυχία όλόκληρο τον έρχόμενο χρόνο. Γι' αυτό όλα τα εργαλεία πρέπει να φυλάγονται από νωρίς στο σπίτι και να μη μένη έξω ούτε το μικρότερο σκαλιστηράκι. 'Επίσης την παραμονή της Πρωτοχρονιάς δέν πρέπει να πλυθή η να καθαρισθή όποιοδήποτε άντικείμενο, γιατί κι' αυτό φέρνει μεγάλη γρυσουσινιά. Πιστεύουν ακόμη οι Γερμανοί, ότι το ν' άπλώση κανείς ρούχα για να στεγνώσουν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, είναι μεγάλη άμαρτία, που θα προκαλέση, δίχως άλλο, τον θάνατο ενός μέλους της οικογενείας κατά τον έρχόμενο χρόνο.

Η ΦΥΣΙΣ είχε διασκεδάσει εις βάρος του κ. 'Ομήρου Φρελουκέ—λογιστή σ' ένα έμπορικό γραφείο της όδου Σαντιέ—σ' αυτόν δέν χωρούσε καμιά άμφιβολία. Του είχε δώσει ένα άθλητικό κορμί, γερούς μύς, μπτό ως εκεί—πάνω, γροθιές σαν σφυριά... άλλος καρούς μηδέν!

Το παχουλό, ροδοκόκκινο πρόσωπο του κ. Φρελουκέ είχε μια τόσο άγαθή έκφραση που τον έκανε να μοιάζει με άθωο άρνάκι οδηγούμενο επί σφαγήν το Πάσχα! 'Αδύνατον να άγριέψουν αυτά τα στερεοτύπως άγαθά χαρακτηριστικά!

Ο κ. 'Ομήρος Φρελουκέ, όταν τύχαινε καμιά βραδυά να άργήση στο θέατρο ή στο σινεμά, είχε πάντα ένα μεγάλο φόβο, μήν χάση το τελευταίο μετρό: άν τύχαινε να το χάση, γύριζε στο σπίτι του τρέμοντας σαν το φύλλο και κλείνοντας τα μάτια του απ' τον φόβο μήν του τύχη καμιά κακή συνάντηση!

Έχοντας όμως συνείδηση της δειλίας του και μη θέλοντας να την μωρυστούν οι συνάδελφοί του—που όμως την ήξεραν και πολύ καλά μάλιστα!—δέν άφικε εύκαιρία να τους διηγήται τρομακτικές περιπέτειες, τραγωδίες στην μέση του δρόμου συμπλοποιές κάθε φορά αυτός ήταν ο ήρωας κι' ο θριαμβευτής!

Ένα πρωί που είχε πάει, ο κ. Φρελουκέ, να ζητήσει μια πληροφορία από τ.ν ταμία, κατά σύμπτωση άκουσε να μιλούν γι' αυτόν. Χωρίς να γίνη άντιληπτός παρακολούθησε την συνομιλία.

—Ο Φρελουκέ μάς παίρνει για ζωντόβολα! Έλεγε ο Μπικάρ, ο άλλος λογιστής. Θαρρεί πως πιστεύουμε τους παληκαρισμούς του! Για να του άποδείξουμε πως δέν είμαστε δόλου κορόιδα, προτείνω να του παίξουμε μια φάρσα.

—Καλή ιδέα! είπαν όλοι οι άλλοι ύπλληλοι.

Ο Μπικάρ τότε τους εξέθεσε το σχέδιό του που θα το έβαζε σε ένέργεια μαζί με τον Λαντιέν, που ήταν φαρσέρ εξακουστός.

Ο κ. Φρελουκέ σκέφθηκε: «'Ωστε έτσι, πάνε να μου τη φέρουν; Έγνοια τους όμως και δέν θα το φάνε!...»

Ένα βράδυ, ο Μπικάρ με τον Λαντιέν κάλεσαν τον Φρελουκέ να πιούν ένα ποτηράκι. Ο λογιστής δέχτηκε πρόθυμα. Κάθησαν σ' ένα μπαρ και τὰ κοπάνισαν γενναία. Ο Φρελουκέ δέν έπαυε να διηγήται φανταστικά κατορθώματά του.

Οι δυο συνένοχοι τον άκούγαν, χωρίς ν' τον άκούσκουν.

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ

κ. ΦΡΕΛΟΥΚΕ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

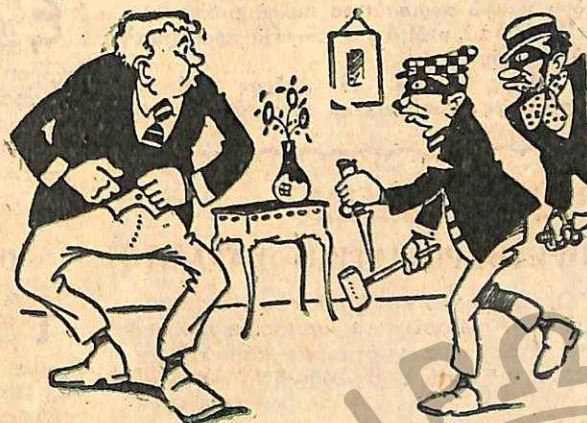
Όταν, κατά τα μεσάνυχτα, σηκώθηκαν να φύγουν απ' το μπαρ, ήταν και οι τρεις σκίπια στο μεθύσι.

—Πάει στράφι το κόλπο μας για άπόψε... είπε ο Μπικάρ στο αυτί του Λαντιέν. Κι' έμεις είμαστε χάλια... κι' αυτός. 'Ας τον πάμε μ' ένα ταξί στο σπίτι του... Ξαναδοκιμάζουμε την άλλη βδομάδα... χωρίς να μπεκρολογήσουμε τόσο πολύ!

—'Ας τον πάμε. Καθώς δὲ είναι έργενης, δέν έχουμε να φοβηθούμε την παντόφλα της γυναίκας του, συνοδεύοντάς τον ως το σπίτι!

Πήραν ένα ταξί και πήγαν τον κ. Φρελουκέ στο σπίτι του. 'Εκεί, είδαν κι' έπαθαν όσπου να βοηθήσουν τον λογιστή—κολοσσό ν' άνεβή στο τέταρτο πάτωμα.

Τελοσπάντων, με τα πολλά, ξεθάρσαν στο διαμέρισμά του, πήραν το κλειδί του απ' την τσέπη και τον ξάπλωσαν με τα

Έβγαλαν τα μαχαίρια τους και έωρτησαν κατάναν του...

ρούχα στο κρεβάτι του. Ο Φρελουκέ άρχισε να ροχαλίζει.

Οι δυο συνάδελφοι του έφυγαν βιαστικά, ξεχνώντας να κλείσουν την πόρτα του.

Στο δρόμο ο Μπικάρ είπε: —Χάλια θάχη όταν θάρθη αύριο στο γραφείο.

—Και ασφαλώς θα μάς διηγηθή κανένα καινούργιο παρμύθι, συνεπλήρωσε ο άλλος.

Ο Φρελουκέ κοιμόταν τον ύπνο του δικαίου, όταν δυο κακοποιοί, βρίσκοντας την πόρτα άνοιχτή χώθηκαν μέσα στο διαμέρισμά του. Φορούσαν κι' οι δυο μάσκες.

Οι κλέφτες, καθισάχασαν νοι απ' τα ροχαλητά του μέλλοντος θύματός τον, άρχισαν να ψάχνουν τα έπιπλα κάτω από το φως ενός κλεφτοφάναρου. Ξαφνικά, μια άπροσεξία του ενός άναποδογύρισε ένα καθίσμα.

Ο θόρυβος έύπησε άλλα-

φιασμένο τον Φρελουκέ. Ο κολοσσός άνασηκώθηκε στο κρεβάτι του κι' είδε από τη μισάνοιχτη πόρτα δυο σκιές να κινούνται στο διπλανό δωμάτιο. Τότε, θυμήθηκε:

—Κατάλαβα, ψιθύρισε. Ο Μπικάρ κι' ο Λαντιέν ζητούν να μου τη φέρουν! Για να με τρομάξουν θέλουν να κάνουν τους διαρρήκτες... 'Ας κάνω, δήθεν, πως πιάνομαι κορόιδο για να τους δώσω ένα μάθημα που να το θυμούνται σε όλη τους τη ζωή.

Ντύθηκε και πήγε να άντιμετωπίσει τους διαρρήκτες που έτοιμάζονταν να στρίψουν:

—Τώρα θα λογαριαστούμε, λησταί! βρυχήθηκε με σφιγμένες τις γροθιές. Θα σας μάθω νάρχεστε έπίσκεψη τέτοια ώρα!

Οι δυο κακούργοι έβγαλαν τα μαχαίρια του κι' έωρτησαν κατάναν του.

«Πι όραία που παίζουν το ρόλο τους» σκεπτόταν ο 'Ομήρος Φρελουκέ, δλωσδιόλου ξεμέθυτος πιά. 'Ας σταθώ κι' έγώ στο ύψος μου!

Με μια κλωτσιά ξάπλωσε άναίσθητο τον ένα κακοποιό ένφ ή γροθιά του έπεφτε άπάνω στο κρανίο του δευτέρου και τον σώριζε κοντά στον συνένοχό του.

Ο θόρυβος και τα ούρλιασματα πόνο των δύο κακοποιών, έύπησαν τους άλλους νοικήρηδες, που είδοποίησαν έτσι την άστυνομία. Σε λίγο έρχονταν άστυφύλακες κι' έωρτησαν μέσα στο διαμέρισμα του κ. Φρελουκέ. Έβγαλαν τις μάσκες από τα πρόσωπα των δυο κακοποιών κι' άνεγνώρισαν δυο έπικινδύνους κακούργους που η άστυνομία τους άναζητούσε από καιρό!

Ο κ. 'Ομήρος Φρελουκέ έμεινε κατάπληκτος κι' έτρεμε σαν το φύλλο βλέποντας πως εκείνοι που είχε νομίσει για φαρσέρ ήταν δυο φοβεροί μαχαίροβγάτες!

Απ' την τρομάρα του λιποθύμησε. Είδαν κι' έπαθαν να τον συνεφέρουν οι ά-

Τους έδειξε μια έφημερίδα που άνέφερε όλα τα περιστατικά.

ΤΟ ΦΟΒΕΡΩΤΕΡΟ ΑΠ' ΟΛΑ

—'Ο 'Αβραάμ συναντά τὸν Μωϋσῆ, τὸν ὁποῖον εἶχε πολλὴν καιρὸ νὰ δῇ, χλωμό, τρομερὰ λιγνύ.

—'Ήσουν ἄρρωστος; ρωτᾷ ὁ 'Αβραάμ.

—'Οχι, ὑπέφερα ὅμως πολὺ: τὸ σπῆτι μου κατεστάρη στὴν πυρκαϊά.

—Δὲν ἦταν ἀσφαλίσμενο;

—'Ήταν. 'Η γυναῖκά μου ὅμως κάηκε στὴν πυρκαϊά.

—Τί μεγάλος πόνθ θὰ εἶναι ὁ πόνος σου!

—Καὶ νῦν μόνον γι' αὐτό: 'Η γυναῖκά μου θὰ ὑπέγραφε, τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου μιὰ ἀσφάλεια ζωῆς. Χάνω λοιπὸν τώρα 100.000 φράγκα.

■ ■
ΑΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΩΝΕ ΛΙΓΟ
ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ...

—...Σοῦ ἔλεγα, λοιπὸν, πὼς θὰ προκίσω βασιλικὰ τὴν κόρη μου. Θὰ τῆς δώσω τόσες δεκάδες χιλιάδες φράγκων, ὅσων χρόνῶν εἶναι... Τί θαῖλες ἂν τὴ δίναμε στὸ γυιὸ σου, τὸν 'Ισαάκ;

—Ναί, ναί 'Ααρὼν. Δὲ λέω ὅχι. Δὲ μοῦ λές ὅμως, πόσων χρόνῶν εἶνε τώρα ἡ κόρη σου;

—Δεκαεφτά χρόνῶν.

—Δὲ νομίζεις πὼς πέφτει λίγο...μικρὴ γιὰ τὸν γυιὸ μου;...

■ ■
ΕΙΧΕ ΒΡΗ ΤΟΝ ΤΡΟΠΟ

Στὸ γραφεῖο τοῦ διηγύρου.

—Μὰ, κυρία μου, δὲν μπορεῖτε νὰ ξαναπαντρευτήτε... 'Ο μακαρίτης σύζυγός σας τὸ ὀρίζει καθαρὰ στὴ διαθήκη του: ὅταν ξαναπαντρευτήτε, ἡ περιουσία του θὰ περὶ-έλθῃ στὸν ἀδελφὸ του...

—'Ακριβῶς!... Τὸν... ἀδελφὸ του παντρεύομαι κι' ἐγώ!...

■ ■
ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Καθηγητὴς.—Τοτό, ἀπὸ ποῦ παίρνο-με τὴ ζάχαρη;

Τοτός.—'Απ' τὴ ζαχαριέρα, κύριε κα-θηγητά.

■ ■
στυφύλακες με τοὺς ἄλλους ἐνοίκους τοῦ σπιτιοῦ!

■ ■
Τὴν ἐπομένη, ὁ κ. Φρελουκέ διηγόταν στοὺς συναδέλφους τοῦ γραφείου του μὲ ἕνα σωρὸ λεπτομέρειες τὸ νυκτερινὸ δράμα ποὺ εἶχε λάβει χώραν στὸ σπῆτι του.

Οἱ συνάδελφοί του—ποὺ εἶχαν πληρο-φορηθῇ ὅτι ἀπέτυχε ἡ φάρσα ἀπ' τοὺς Μπικάρ καὶ Λαυτιέ,—τὸν ἀκούγαν μὲ δι-σπιστία.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν κατάπληξή τους, ὅταν τὸ ἀπὸγευμα, ὁ Φρελουκέ τοὺς ἔ-δειξε μιὰ ἐφημερίδα ποὺ ἀνέφερε ὅλα τὰ περιστατικά μὲ τὸ ὄνομά του φαρδύ-πλα-τὺ!

Κι' ἀπὸ ἐκεῖνη τὴν ἀξιωματικὴν θραύδα ὁ "Ὁμηρος Φρελουκέ, χάρις στὴν διασώμηση ποὺ τοῦκαναν οἱ ἐφημερίδες γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν δύναμή του,μποροῦ-σε ἀνεγνώχλητος νὰ ἀραδιάζῃ παλληκα-ρισμούς καὶ φανταστικούς ἄθλους του... χωρὶς νὰ τολμῇ κανένας συνάδελφός του νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λε-γομένων του!

■ ■
ΜΑΞΙΜ

—'Ενα ἀπὸ τὰ μεγαλεῖτερα περιοδικὰ τοῦ Χόλλυγουντ ἀπὸρῥήνυε στοὺς μεγαλεῖτερους ἀστέρες τοῦ ἀμερικανικοῦ κινηματογράφου τὸ ἐρώτημα: «τί ἀποφασίζετε μὲ τὸν και-νούργιο χρόνον. Δημοσιεύουμε παρακάτω με-ρικές ἀπὸ τὶς ἀπαντήσεις:

—'Ο Ρόμπερτ Μοργκόμερυ:—«Δὲν θὰ ξεπερνῶ πιά τὰ 30 μίλλια τὴν ὥρα μὲ τὸ αὐ-τοκίνητό μου».

—'Ο Μπάστερ Κήτον:—«Δὲν θὰ χαμο-γελάσω ποτὲ ἐμπρὸς στὸ φακό. 'Αλλὰ θὰ σιορεῶ πάντα τὰ γέλια στοὺς θεατὰς».

—'Ο Κλάρεν Γκαίλημπλ:—«Θὰ εἶμαι καλὸς στὶς γῆρὲς καὶ στὰ παιδιὰ».

—'Ο Ούάλλας Μπέρνι:—«Θὰ προσέχω περισσότερο τὸ φέρσιμό μου».

—'Η Τζόαν Κράουφορντ:—«Θὰ παίζω καλλίτερα καὶ τελειότερα».

—'Η Μάριον Νταίβις:—«Θὰ εἶμαι ἐτοιμὴ γιὰ κάθε δουλειά».

—'Ο Ραμόν Νοβάρρο:—«Θὰ γυμνά-ζω πάντα τὴ φωνή μου».

—'Η Δωροθέα Τζόρνταν:—«Δὲ θὰ χάσω οὔτε ἕνα μάθημα ὁδικῆς ἢ χοροῦ».

—'Η 'Ανίτα Παίητς:—«Θὰ πηγαίνω στὸν κινηματογράφον, ἔπειτα ἀπὸ κάθε συγ-κέντρωσιν».

—'Ο Τζόν Χέρσολντ:—«Θὰ ἀγοράσω ὅσα μπορῶ περισσότερα παλὰ βιβλία».

—'Η Πόλλυ Μόργαν:—«Θὰ προσέχω τὴν ὑγεία μου».

—'Ὅπως βλέπετε, δὲν πῆραν καὶ τόσο σπουδαῖες ἀποφάσεις, οἱ περισσότεροί των...

ΣΤΙΧΟΙ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—Ω, νᾶρχονταν καλὴ μου—ὄσα περάσανε—μὲ τ' "Αη-Βασιλὴ τὸ χαρμόσυνο τραγοῦδι' τὰ ὀνειρεμένα χρόνια τὰ παιδιάτικα ὅπου κι' αὐτὸ τ' ἀγκάθι ἦταν λουλουδί!

Νᾶρχονταν! κι' ἡ γρηὰ Βάβω μὲ τὸ γέ-λοιό της

ν' ἀχνομιλάη τοὺς θρούλους 'κεῖ κοντὰ

καὶ νὰ ξεσταίνη ἡ διήγησή της ἥρεμα

μαζὶ μὲ τὸ μαγκάλι τὴν καρδιά της.

Κι' ὅξω, καλὴ μου! κι' ὅξω στὸ τρισκό-ταδο

νὰ κἀν κρῖο πολὺ... καὶ χιονίζη'

κι' ἡ Βάβω μὲ τ' ἀκούραστο τὸ γέλοιό

τῆς

τὸν "Αη-Βασιλὴ ἀργὰ νὰ ψιθυρίζη.

Καὶ νᾶναι τόσο ὁμορφα, ποὺ ὁ γέροντας,

ὁ γέροντας ὁ Χρόνος 'κεῖ κοντὰ μας

νὰ ξεχαστῇ κι' αὐτὸς στὸ παραμῦθι μας

στὸ παραμῦθι ποὺ θ' ἀκούῃ ἀπ' τὴ γιγασί-ας...

... ..

Μὰ γιατί κλαῖς καλὴ μου; Γιατὶ βούρκω-σες;

Τι κι' ἂν τὰ χρόνια...—'Ελα 'δὼ κοντὰ

—Δῶρο μου, ὁ "Αη-Βασιλὴς, τὴν ἀγάπη

σου!

—Δῶρο σου, ὁ "Αη-Βασιλὴς, τὴν καρδιά

μου...

Κ. Δ. ΕΛΛΗΝΑΣ

ΤΟ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΩΤΕΡΟ ΜΟΤΕΡ

—'Ενας ρώσος φοιτητῆς, ὁ 22ῆς Γιούρι Γερεμέν, κατεσκεύασε ἕνα ἡλεκτρι-κὸ μοτοράκι ποὺ ἀσφαλῶς εἶναι τὸ μικρότερο τοῦ κόσμου. Ζυγίζει, πράγμα-τικά, ἕνα τρίτο γραμμαρίου, καὶ ἀρκεῖ μιὰ «πῖλ» ὀκτῶ βόλτ γιὰ νὰ τὸ βάλῃ σὲ κίνηση.

■ ■

ΚΑΙ ΕΝΑ ΣΚΥΛΙ... ΖΩ'ΥΦΙΟ

Τελευταία ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν στὴν Γαλλία ἕνα σκυλάκι ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἦταν μοναδικὸ καὶ φαινομενῶδες σ' ὅλο τὸν κόσμον.

Τὸ σκυλὶ αὐτό, ποὺ μόλις εἶχε μῆκος

δύομιση δάχτυλα δηλ. 7 ἑκατοστὰ τοῦ

μέτρου περίπου, ὅταν γεννήθηκε, ἔζησε

ὀκτῶ μῆνες χωρὶς νὰ μεγαλώσῃ οὔτε κα-τὰ ἕνα ἑκατοστὸ. Ψόφησε δὲ ὅχι ἀπὸ ἐ-ξάντληση ἀλλὰ ἀπὸ ἀρρώστεια.

■ ■

ΟΙ ΝΑΥΤΙΚΕΣ ΓΡΑΒΒΑΤΕΣ

Ξέρετε γιατί οἱ ναῦτες φοροῦν μαύρη γραβάτα; 'Η μόδα ἔχει καθιερωθῇ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ θανάτου τοῦ ναυ-άρχου Νέλσονος στὴν ναυμαχία τοῦ Τράφαλγκαρ. 'Η γραβάτα ποὺ εἶχε φο-ρεθῇ τότε γιὰ πένθος, ἔμεινε καὶ σὲ λί-γο καιρὸ καθιερωνόταν καὶ στὰ ἄλλα ναυτικά κι' ἔμεινε ὡς τὴν ἐποχὴ μας.

■ ■

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ... ΓΙΑ ΖΩΑ!

Τὰ ζῶα ἄλλου ἔχουν τὰ νοσοκομεῖα τους, τὰ οἰκοτροφεία τους καὶ τὰ ἰνστιτοῦτα καλλονῆς των, ὅπως γρά-ψαμε καὶ ἄλλοτε, ἀπέκτησαν τώρα καὶ τὸ Πανεπιστήμιό τους. Στὴν Λωζάννη τῆς 'Ελβετίας, ἰδρύθηκε, στ' ἀλήθεια, τὸ «Πα-νεπιστήμιον τῶν Σκύλων», ὅπου τὰ σκυ-λιά διδάσκονται πὼς νὰ ὁδηγοῦν ἕναν τυφλόν, πὼς νὰ βοηθοῦν τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν πνίγονται ἢ τοὺς ἐπιτίθεται κανένα ἄλλο ζῶο καὶ πολλὰ ἄλλα ἐνδιαφέροντα.. καὶ φιλανθρωπικά πράγματα.

■ ■

Η ΠΡΩΤΗ ΖΑΧΑΡΗ

Δὲν κατασκευάσθηκε ἡ ζάχαρὴ γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ ζαχαροκάλαμο ὅ-πως γενικῶς θὰ πιστεύεται...

Τὴν ἔφεραν πολὺ προτοῦ τὴν ἐφεύρει ἡ Εὐρωπαϊκὴ βιομηχανία, οἱ 'Ερυθρόδε-ροι, ποὺ τὴν ἐβγαζαν ἀπὸ ἕνα πολύτιμο ξύλο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κατασκευάζουν σήμε-ρα ἑπιπλά, τὸν σφένδαμνο.

■ ■

ΔΕΝΤΡΑ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΣΒΕΣΤΗ

Στὴν Κούβα, ὑπάρχει μιὰ περιοχὴ ἐ-λώδης, τῆς ὁποίας τὰ δέντρα φυτρώ-νουν κυριολεκτικῶς μέσα στὸν ἀσβε-στη. Πράγματι, τὸ ἔδαφος εἶναι ἀσβετώ-δες, μέχρι τοῦ σημείου ποὺ τὰ δέντρα ἀ-ναγκάζονται νὰ στελνοῦν τὶς ρίζες των σὲ μεγάλο βάθος γιὰ νὰ βροῦν χῶμα κατὰλληλο γιὰ τὴν ἀνάπτυξη καὶ τὴν διατήρησή τους.

■ ■

ΤΟ ΑΕΡΙΟ 137

ὁ καθηγητῆς Μπαράλ κοιτόταν ἐτοι-μοθάνατος στὸ κρεβάτι του. Χρό-νια τώρα βασανίζοταν ἀπὸ ἕναν καρκίνον τοῦ στομάχου, ἡ φριχτὴ ὁμῶς ἀρρώστεια του δὲν τὸν ἔκανε νὰ διακόψῃ οὔτε στιγμὴ τὶς ἐπιστημονικὲς του ἐρευνες.

Αὐτὴ τὴ φορὰ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ὑπο-στῇ μιὰ καινούργια χειρουργικὴ ἐπέμβα-ση, ὁ καθηγητῆς Μπαράλ προαισθανόταν πὼς εἶχε σημάει ἡ τελευταία του ὥρα

κι' ἐτοιμαζόταν γιὰ τὸ μεγάλο ταξίδι.

Φώναξε λοιπὸν τὸν φίλον τοῦ δόκτορα Τακλάρ ποὺ τὸν κούραρε, καὶ τὸν ρώτη-σε:

—Τετέλεσται;

—'Ο Τακλάρ δὲν τολμοῦσε νὰ τὸ ὁμολο-γήσῃ. Στὰ δακρυσμένα ὅμως μάτια του, ὁ Μπαράλ διάβασε τὴν καταδίκη του.

—Μοῦ τὸ ὑποσχέθηκες, Κλώντ, εἶπε.

—'Εχω ὅμως νὰ ἐκπληρώσω ἕνα ὑπέρτατο καθήκον. Πόσο μοῦ μένει ἀκόμη νὰ ζή-σω; Δυὸ, τρεῖς ὥρες; Πήγαινε καὶ στεί-λε μου τὴν Ζενεβιέβ.

Σὲ λίγο ἡ νέα ἔμπαινε στὸ δωμάτιό του. "Ἦξερε πὼς ὁ πατέρας τῆς ἦταν κα-ταδικασμένος, μὰ δὲν ἀπέδειξε τίποτα. 'Ο καθηγητῆς τὴν ἔστειλε νὰ φέρῃ χωρὶς χρονοτριβὴ τὸν Πιέρ Μελιόν καὶ τὸν Λου-σιέν ντὲ Μπρεζόλ.

—'Ασπασέ μας μόνους, Ζενεβιέβ, εἶπε ὁ-ταν ἔφθασαν οἱ δύο νεοί.

Παρά τὴν σοβαρότητα τῆς στιγμῆς, ἡ Ζενεβιέβ ἔκανε ἕνα κίνημα νευρικότητος. 'Υποχώρησε ὅμως, βγῆκε ἀπ' τὸ δωμά-τιο κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα. Στὸν διάδρο-μο, ἔκλαιε ἀπὸ ὀδύνη κι' ἀπογοήτευση συγχρόνως.

Ποτὲ δὲν εἶχε ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὶς ἐργα-σίες τοῦ πατέρα τῆς, ἐνοιῶθε ὅμως τὸν ἑαυτοῦ τῆς νὰ ἐπαναστατῇ γιὰ τὴν ἀπέ-κλειε ὁ πατέρας τῆς ἀπ' τὴν τελευταία του συνάντησιν μὲ τοὺς συνεργάτας του. Μέσα στὸ δωμάτιο, τὰ χλωμά χεῖλη τοῦ καθηγητοῦ ψιθύριζαν ἐκεῖνη τὴν ὥρα:

—'Ορκισθῆτε μου, νὰ κρατήσετε μυστι-κὴ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ αερίου 137. Τὴν συν-ταγὴ τὴν ἔχω καταστρέψει... Τὸ μόνον ποὺ θὰ κἀνω εἶναι νὰ σᾶς ἀφήσω μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο μερικὲς ἀμποῦλες τοῦ 137 ποὺ ἔχουν τὸ χρῶμα λαδιοῦ αὐτοκι-νήτου. Τρέμω μονάχα μὴν συμβῇ κανένα δυστύχημα καὶ σπάσῃ καμιὰ ἀμποῦλα. Τότε... ἀλλοίμονό σας! Θὰ σᾶς φανερώ-σω τὴν συνταγὴ τοῦ αερίου ὑπὸ τὸν ὄρο νὰ τὴν συγκρατήσετε μόνον νοερώς καὶ νὰ μὴν χρησιμοποιεῖθῃ τὸ αέριο τοῦ ὁ-ποίου ἡ καταστρεπτικὴ δύναμη εἶναι ἀ-φάνταστη καθὼς ξέρετε, ἂν δὲν βρεθῇ προ-ηγούμενως ἀντίδοτο. 'Εσεῖς, θὰ ἐπιδοθῇ-τε στὴν ἀνακάλυψιν αὐτοῦ τοῦ ἀντιδό-του...

Σταμάτησε ἀπότομα, τεντώνοντας τὸ αὐτί:

—Δὲν ἀκούσατε κάποιον θόρυβο; Πή-γαινε νὰ δῆς, Πιέρ.

—'Ο Πιέρ Μελιόν ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' εἶδε στὸ μπάνιο τὴν Ζενεβιέβ νὰ ἀπλώνη τοὺς ἐπιδέσμούς. 'Η νέα τινάχτηκε τρο-μαγμένη:

—Τί τρέχει; ρώτησε.

Προχώρησε βιαστικὰ ὡς τὴν πόρτα. 'Ο πατέρας τῆς μὲ μεγάλο κόπο, γιατί τὸν

ἔκαναν νὰ ὑποφέρῃ πολὺ οἱ πόνοι, εἶπε: —'Ελεγα πὼς ἦταν ἡ Μαριέττα. Σὲ πέντε λεπτά, μπορεῖς νὰ ξαναρθῇς. 'Η Ζενεβιέβ ἔφυγε κι' ὁ Πιέρ Μελιόν, ἀφοῦ ξανάκλεισε τὴν πόρτα, γύρισε κον-τὰ στὸν ἐτοιμοθάνατο.

—'Υποσχέθητε μου νὰ προστατέψετε τὸ παιδί μου, τοὺς εἶπε.

Καὶ κύτταξε μὲ περισσότερη ἐπιμονὴ τὸν Λουσιέν ντὲ Μπρεζόλ...

Στὶς ἔντεκα τὴν νύχτα ὁ καθηγητῆς πέθανε περιστοιχισμένος ἀπ' τὴν κόρη του, τὸν φίλον τοῦ Τακλάρ καὶ τοὺς συνεργά-τάς του.

Σὲ μιὰ γωνιά, ἡ Μαριέττα ἔκλαιγε βουβά...

■ ■

—'Ο Πιέρ Μελιόν διέσχισε τὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου ἐκεῖνο τὸ θερμὸ ἀπὸγευ-

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

■ ■

μοθάνατο, ὁ Λουσιέν ντὲ Μπρεζόλ ὁμῶς δὲν φαινόταν νὰ συμφωνῇ σ' αὐτό. Χωρὶς νὰ ἀναφέρουν λεπτομέρειες, εἶχαν πῇ στὴν νέα πὼς συνέχισαν τὶς ἀναζητήσεις τοῦ πατέρα τῆς καὶ πὼς μόλις ἔφθασαν σ' ἕνα εὐχάριστο ἀποτέλεσμα, θὰ ἦσαν πρόθυμοι νὰ μοιράσουν μαζί τῆς τὰ κέρ-δη ποὺ θὰ ἦσαν σημαντικά.

Τὸν Φεβρουάριον, ὁ Πιέρ Μελιόν ἔκανε τυχαῖα μιὰν ἀνακάλυψιν ποὺ τὸν σύγχυ-σε: ἡ Ζενεβιέβ κι' ὁ Λουσιέν ἀγαπιόνταν!

Τοὺς εἶδε νὰ φιλιῶνται στὸ χῶλλ, ἀπ' τὴν μισάνοιχτη πόρτα κι' ἀκούσε τὴν Ζε-νεβιέβ νὰ λέη:

—'Αγάθι μου!

'Η ἔκπληξή ποὺ ἐνοιῶσε ἦταν τόσο δυ-νατὴ, ὥστε τὸν ἔκανε νὰ φοβηθῇ μὴν τυ-χὸν ἦταν κι' αὐτὸς ἐρωτευμένος μὲ τὴν νέα καὶ δὲν τὸ ἤξερε... "Οχι ὅμως, δὲν μποροῦσε νάτανε αὐτό. 'Ανησυχῶσε γιὰ κάτι ἄλλο. Γιατὶ μὴν τοῦ φανερώσουν τὸ αἶσθημά τους; 'Απὸ πότε ἀγαπιόνταν; 'Αφοῦ ἦσαν ἐλεύθεροι κι' οἱ δύο, δὲν κιν-δύνευαν νὰ συναντήσουν ἐμπόδια. Παν-δέχτηκε ὅμως πὼς εἶναι πράγμα ἐνοχλη-τικὸ ἡ παρέμβασις ἐνὸς τρίτου στὴν ἀγά-πη, κι' ἀπεφάσισε νὰ ἐργασθῇ τώρα δι-πλά, γιὰ νὰ δώσῃ καιρὸ στὸν ξάδελφό του νὰ διαθέσῃ στὴν ἀγαπημένη του.

Μιὰ ζωερὴ ἀνησυχία τὸν κυριεῦσε ἐξαφνικά: ἂν παντρευόταν ὁ ξάδελφός του, θὰ ἦταν δυνατόν νὰ κρατήσῃ πιά μι-στικὸς ἀπὸ τὴν Ζενεβιέβ τῆς ἔρευνες τους;

Τέσσερις μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε, χωρὶς καμιὰ μεταβολὴ στὴν ζωὴ καὶ τῶν τριῶν.

'Εκεῖνη τὴν μέρα, στὸν κῆπον τοῦ Λου-ξεμβούργου κοντὰ στὴν κρήνη τῶν Μεδί-κων, εἶδε τὴν Ζενεβιέβ. 'Εκανε νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἀντελήφθῃ ὅμως πὼς δὲν ἦ-ταν μόνη. Καθόταν σ' ἕνα πάγκο, ἀνά-μεσα σὲ δύο ἄνδρες. 'Ο ἕνας ἦταν κοι-νὸς, ὁμορφος, μὲ δυὸ βιβλία στὰ γόνατά του κι' ὁ ἄλλος ἕνας σαρνανταπεντάρης παχὺς, στρογγυλοπρόσωπος, μ

Τὸν βασάνιζαν οἱ ὑποψίες, φοβόταν. Γιά πρώτη φορά, συλλογιζόταν πῶς ἡ ἐφεύρεση τοῦ καθηγητοῦ Μπαράλ μπορούσε νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀπληστία τῶν ξένων τρακτόρων.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, πήγε καὶ ζύπνησε τὸν ἐξάδελφό του.

Τοῦ διηγήθηκε τὰ καθέκαστα μὲ τὸ νῆ-
-καὶ μὲ τὸ σῆμα.

—Μήπως ἔκανες λόγο σὲ κανέναν τί-
-ζητοῦμε νὰ βρούμε;

—Ὁχι, τὸ ξέρεις πολὺ καλά.

—Ὅυτε σὴν Ζενεβιέβ;

—Γιατὶ μιλᾷς γιὰ τὴν Ζενεβιέβ; ρώτη-
-σε μὲ ἐπιθετικὸ ὄψος ὁ Λουσιέν.

—Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ παρακαλῶ νὰ
-μὲ συγχωρήσεις. Ἀγαπιόμαστε; Ἡσάστε,
-ἀρραβωνιασμένοι; Μία μέρα, σὰς εἶδα νὰ
-φιλιόσαστε μέσα στὸ γῶλλ καὶ νὰ σὲ λέῃ:

«Ἀγάπη μου!» Τώρα, πὲς μου εὐλικρι-
-νῶς: τῆς μίλησες γιὰ τὸ ἀέριο 137;

—Κι' ἂν τῆς μίλησα, τί κακὸ ἔκανα;

—Μά, ὑποσχέθηκες στὸν Μπαράλ...

—Ἡ ὑπόσχεση δὲν ἀφορᾷ τὴν κόρη
-τοῦ!

Τότε, ὁ Πιέρ διηγήθηκε τὴν συνάντηση
-στὸ Λουξεμβούργο μὲ τοὺς δυὸ ἀνῶ-
-στους...

—Πές μου τώρα πρόσθεσε, τί τῆς ἀπε-
-κάλυψες γιὰ τὸ 137.

—Ὁ Λουσιέν ἐσφίξε τὸ χέρι τοῦ ἐξαδέλ-
-φου του.

—Θὰ σοῦ μιλήσω χωρὶς προλόγους
-γιὰ τὰ σγέδιά μας, εἶπε. Τὸν Δεκέμβριο
-ἐξωμολογήθηκα τὸν ἔρωτά μου σὴν Ζε-
-νεβιέβ καὶ ἀνταποκρίθηκε σ' αὐτόν. Ἡ-
-μουν τρελλὰ εὐτυχισμένος. Μοῦ ζήτησε
-μόνο νὰ μὴν κάνω σὲ κανένα λόγο γιὰ
-ν' ἀποφύγῃ τὴν γελοία κωμωδία τῶν ἀρ-
-ραβῶνων. Τὸν Μάρτιο, ἐπέμενε νὰ ὀρίσῃ
-μιά ἡμερομηνία γιὰ τοὺς γάμους μας καὶ
-μόνο τότε τῆς μίλησα γιὰ τὸ 137. Φάνηκε
-πολὺ λογικὴ. Ἄν μοῦ ζητοῦσε νὰ τὴν
-παντρευτῶ πρὶν ἀπ' τὸ τέλος τῶν ἐρευνῶν
-μας, θὰ δεχόμουν. Κατάλαβε μόνη τῆς
-πῶς κι' ἐσὺ κι' ἐγὼ δὲν πρέπει νὰ ἀπα-
-σχολοῦμεθα ἀπ' τὴν ἐργασία μας. Εἶναι
-φυσικὸ, νὰ μὲ ρωτᾷ καθεμέρα σὲ ποῖο
-σημεῖο βρίσκονται οἱ ἐρευνές μας...

—Βέβαια κι' εἶναι φυσικὸ. Πάντως, εἴ-
-ναι προτιμότερο νὰ τῆς μιλήσῃς.

Ἡ ἐξήγηση ἔγινε τὸ πρωτὶ τῆς ἐπομέ-
-νης, μέσα στὸ ἐργαστήριο, προτοῦ φύγῃ
-ἡ Ζενεβιέβ γιὰ τὴν Νομικὴ Σχολή.

—Ὅταν ἡ νέα ἔμαθε πῶς ὁ Πιέρ Μελιόν
-τῇ εἶχε δῆ μὲ δυὸ ξένους, δὲν ταραχτή-
-κε καθόλου.

—Γιατὶ δὲν μοῦ τὸ λέγατε χθές; ρώτη-
-σε. Ὁ κ. Ρίμσκυ μελετᾷ νομικὰ ὅμως
-ἐγώ.

—Δὲν ἀνακατεῦμαστε στὶς σχέσεις
-σας, Ζενεβιέβ, εἶπε ὁ Λουσιέν ντὲ Μπρε-
-ζόλ. Ὁ Πιέρ μόνον θέλει νὰ σὰς προειδο-
-ποιήσουμε νὰ μὴ σὰς ἐσφύγῃ λέξη γιὰ τὸ
-ἀέριο 137, ὥσπου νὰ ἐπιτύχουν οἱ ἐρευνές
-μας.

—Καὶ γιὰ ποῖο λόγο νὰ μιλήσω γιὰ τὸ
-137; Ὁ κ. Ρίμσκυ, μοῦ ἀσήτησε τὸν κ.
-Βαλικῶφ, φίλο του, ποῦ μᾶς συνώδεψε
-ὡς τὸ Λουξεμβούργο.

—Ὁ Πιέρ Μελιόν εἶχε τὸ δυσάρεστο συ-
-ναίσθημα πῶς αὐτὰ τὰ λόγια ποῦ ἔπρε-
-πε νὰ τὸν καθησυχάσουν δὲν ἦσαν εὐλι-
-κρινῇ. Θυμῶνται τὴν στάση αὐτῆς τοῦ Ρίμ-
-σκυ ποῦ μιλοῦσε σὰν νὰ ἔ-
-ρωτᾷ εἰρωτικές κι' ὄχι σὰν νὰ κουβέντιαζε ἀσκόπα.

Μόλις ἔφυγε ἡ Ζενεβιέβ, ὁ Πιέρ Με-
-λιόν, κυριευμένος ἀπὸ μιά ὑποψία, πήρε
-ἕνα ταξί:

—Στὸ Πάνθεον, εἶπε.

Παρ' ὅλο τὸν ἀποτροπιασμὸ ποῦ ἔνοιω-

θε, θὰ ἔκανε τώρα τὸν κατάσκοπο. Ὑπο-
-λόγιζε νὰ φθάσῃ σὴν Νομικὴ Σχολή πρὶν
-ἀπ' τὴν Ζενεβιέβ ποῦ ἔπαιρνε τὸ μετρὸ
-γιὰ οἰκονομία—δὲν τῆς εἶχε ἀφήσει ἄλ-
-λῶστε περιουσία ὁ πατέρας τῆς—καὶ νὰ
-παρακολουθήσῃ τὸν φοιτητὴ Ρίμσκυ ἀπὸ
-κοντά.

Βρισκόταν σὴν πλατεῖα τοῦ Πανθέου
-στὶς ἐννιάμισι. Τὰ μαθήματα ἀστικοῦ δι-
-καίου ἀρχίζαν στὶς δέκα. Ἀχίσαν νὰ κα-
-ταφθάνουν φοιτητὰ καὶ φοιτήτριες σὲ ὁ-
-μίλους καὶ νὰ φλυαροῦν. Στὶς δέκα πα-
-ρὰ πέντε, ὅλοι μπήκαν σὴν Σχολή.

Ὁ Μελιόν ἀρχισε νὰ ἀνυπομονῇ. Ἐμεινε ἀ-
-κόμα μιά ὥρα ἐκεῖ. Τέλος, τὴν στιγμὴ
-ποῦ οἱ φοιτητὰ, ἔβγαιναν ἀπ' τὴν παρά-
-δοση, εἶδε τὴν αὐτοκινητὰ διὰ θέσεων
-νὰ σταματᾷ μπροστὰ σὴν πόρτα καὶ τὴν
-Ζενεβιέβ καὶ τὸν Ρίμσκυ νὰ κατεβαίνουν.

Χωρίστηκαν καὶ ἀνακατεύθηκαν μὲ
-ἄλλους φοιτητάς. Ὑστερα, ἡ νέα κατέβη-
-κε πρὸς τὸ μπουλβάρ Σαιν-Μισέλ κι' ὁ
-Ρίμσκυ ἔφυγε μὲ τὸ αὐτοκινητὸ του.

Σὲ λίγο, ὁ Μελιόν ἐπέστρεψε στὸ σπίτι.
—Ποῦ πήγες; τὸν ρώτησε ὁ Λουσιέν
-ντὲ Μπρεζόλ. Ἐλεγα πῶς εἶχες βγῆ ν'
-ἀγοράσῃς τσιγάρα.

—Πήγα ὡς τὴν Νομικὴ Σχολή. Γιὰ νὰ
-κατασκοπεύσω τὴν Ζενεβιέβ, στὸ λέω ὀρ-
-θὰ-κοφτά. Εἶναι λυπηρὸ ποῦ τῆς μίλη-
-σες γιὰ τὸ 137. Εἶχε δικὴν ὁ Μπαράλ
-ποῦ ἐννοοῦσε νὰ πάρῃ τὸ μυστικὸ τοῦ 137
-στὸν τάφο του. Ἐ λοιπόν, μάθε πῶς ἡ
-Ζενεβιέβ δὲν παρακολοῦθησε τὸ ἀστικό
-δικαίον κι' ἔσπευσε, βγαίνοντας ἀπὸ ἐδῶ,
-νὰ σπεύσῃ στὸν Ρίμσκυ καὶ νὰ τὸν πληρο-
-φορήσῃ γιὰ τὴν...

—Εἶναι τερατώδης ὑποψία! διαμαρτυ-
-ρήθηκε κατακόκκινος ὁ Μπρεζόλ.

Τὴν φωνὴν του, ἐξωρίζον κακεὶς περι-
-σσότερη ἀπογοήτευση παρά θυμὸ. Ἦξερε
-πῶς οἱ συλλογισμοὶ τοῦ ἐξαδέλφου τοῦ
-ἦσαν ὀρθοὶ κι' ὑπέφερε ἀπ' τὴν ζήλεια
-του.

—Πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας, συ-
-νέχισε ὁ Μελιόν. Δὲν πιστεύω νὰ φανέ-
-ρωσες τὴν συνταγὴ τοῦ 137 σὴν Ζενε-
-βιέβ;

—Ὁχι. Δὲν μοῦ τὴν ζήτησε ἄλλωστε.

—Ὅυτε τὴν κατασκευή;

—Ὅυτε αὐτή.

—Μὲ βγάζεις ἀπὸ μιά μεγάλη ἔγνοια.

Ἡ συνταγὴ κι' ἡ κατασκευὴ εἶναι μέ-
-σα στὸ μυαλό μας. Δὲν μᾶς χρειάζεται
-ὅλο τὸ ἀπόθεμα τοῦ ἀερίου 137 ποῦ ἔ-
-χομε. Ἄς καταστρέψουμε τὰ σωληνάρια,
-φυλάγοντας μόνον μερικὰ κυβικά ἑκατο-
-στόμετρα γιὰ τὰ πειράματά μας.

—Ὅπως θέλεις.

Τὴν στιγμὴ ἐκεῖνη φάνηκε ἡ Ζενεβιέβ:

—Μιά ἔκπληξη! εἶπε εὐθυμα. Ἐρχο-
-μαὶ νὰ γευματίσω μαζί σας.

—Μιά εὐχάριστη ἔκπληξη, νὰ λέτε, συμ-
-πλήρωσε ὁ Μελιόν καὶ τῆς ἐσφίξε τὸ χέ-
-ρι.

Ἡ Ζενεβιέβ ἀγκάλιασε τὸν Λουσιέν.

—Θὰ εἶναι τὸ γεύμα τῶν ἀρραβῶνων
-μας, ἀφοῦ ὁ Πιέρ τὰ ξέρε ὅλα.

—Ὅταν ἔφυγε γιὰ τὴν Νομικὴ Σχολή
-στὶς δύο, ὁ Μπρεζόλ εἶχε ξαναβρῆ τὴν
-γαλήνην του μὲ τὴν ἐγκάρδια στάση τοῦ
-ἐξαδέλφου του. Κλειστήκαν στὸ ἐργαστή-
-ριο καὶ κατέστρεψαν τὰ σωληνάρια τοῦ
-ἀερίου, ρίχνοντάς τα σὲ ζεματιστὸ νερό.
-Στὶς πέντε τὸ ἀπόγευμα, τὸ καταστρε-
-πτικὸ ἀπόθεμα ποῦ τοὺς εἶχε κληροδοτή-

σει ὁ καθηγητὴς Μπαράλ εἶχε χαθῇ με-
-σα στὸν νεροχύτη. Ξανάκλεισαν τὸ χρη-
-ματοκιβώτιο καὶ συμφώνησαν νὰ μὴν
-ποῦν λέξη σὴν Ζενεβιέβ.

Τὴν νύχτα ζύπνησε ὁ Μελιόν μὲ τὸ συ-
-ναίσθημα ὅτι πνιγόνταν. Τὸ κεφάλι του
-πονοῦσε φριχτά. Ἄνοιξε τὰ μάτια κι'
-ἀντελήφθη πῶς ἦταν καθισμένος σὲ μιά
-καρέκλα καὶ δεμένος χειροπόδαρα. Σί-
-γουρα τοῦ εἶχαν δώσει ναρκωτικὸ. Βρι-
-σκόταν μέσα στὸ ἐργαστήριον. Τὸ χρημα-
-τοκιβώτιο ἦταν ἀνοιγμένο. Σὲ μιά καρέ-
-κλα, δεξιά του, ἦταν χειροπόδαρα δεμέ-
-νος κι' ὁ ἐξάδελφός του.

—Ποῦ βρίσκομαι; εἶπε ἡ φωνὴ τῆς Ζε-
-νεβιέβ.

Ὁ Μελιόν ἔστρεψε τὸ κεφάλι κι' εἶδε
-τὴν νέα ἀκίνητη κι' αὐτὴ νὰ συνέχεται.

Κοντὰ τῆς βρισκόταν ὁ Ρίμσκυ ποῦ δὲν
-ἀσχολοῦνταν μ' αὐτήν, ἀλλὰ κύτταξε στὸ
-βάθος τοῦ ἐργαστηρίου ὅπου κοντὰ στὸ
-φουρνέλλο τρεῖς ἄνδρες ἔφαχναν.

—Καὶ πάλι τίποτα; ρώτησε ὁ Ρίμσκυ.

—Τίποτα.

—Ἀφήστε! Θὰ μᾶς ποῦν μόνοι τους τί
-τὸ ἔκαναν.

Ὁ Ρίμσκυ ἔσκυψε, εἶπε μερικὲς λέξεις
-στὸ αὐτὶ τῆς νέας καὶ στηλώθηκε μπρο-
-στὰ στὸν Μελιόν.

—Ποῦ εἶναι οἱ ἀμφοῖδες ποῦ βρίσκον-
-ταν μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο; ρώτησε.

Ἐκεῖνη τὴν στιγμὴ, ἄνοιξε τὰ μάτια
-του κι' ὁ Μπρεζόλ. Ὁ Βαλικῶφ στάθη-
-κε κοντὰ του.

—Τὶς καταστρέψαμε, ἀποκρίθηκε λα-
-κωνικὰ ὁ Μελιόν.

—Σὰς πιστεύω, εἶπε ψυχρὰ ὁ Ρίμσκυ.
-Φθάσαμε ἄργα. Θὰ μᾶς δώσετε ὅμως τὴν
-συνταγὴ καὶ τὴν μέθοδο τῆς κατασκευῆς.

—Ὁχι, ἀποκρίθηκε ὁ Μελιόν.

—Φρέντ, διέταξε ὁ Ρίμσκυ, ζέστανε τίς
-μασιές. Κι' ἐσεῖς, δὲν θὰ μιλήσετε; ρώ-
-τησε προχωρώντας πρὸς τὸν Μπρεζόλ
-ποῦ τοὺς κύτταζε σαστισμένος.

—Τὶ θέλετε; τραύλισε ὁ χημικὸς.

—Τὴν συνταγὴ τοῦ 137 καὶ τὴν μέθοδο
-τῆς κατασκευῆς του. Πρὸ παντός, μὴν
-ζητᾶτε νὰ μᾶς ἐξαπατήσετε. Σαραντα-
-οχτὼ ὥρες δὲν θὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ κανεὶς.
-Θάχομε τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ νὰ κα-
-τασκευάσουμε τὸ 137 καὶ νὰ κάνουμε
-πειράματα. Θὰ μιλήσετε;

—Δὲν θὰ πῶ λέξη, εἶπε σταθερὰ ὁ Μπρε-
-ζόλ.

—Θὰ σὰς βάλωμε πρῶτα τὰ πόδια στὴ
-φωτιά. Εἶναι μιά μέθοδος ποῦ λύνει τὴν
-γλῶσσα.

—Λουσιέν! φώναξε ἡ Ζενεβιέβ.

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴν φωνὴν ὁ Μπρε-
-ζόλ ἔκανε μιά τόσο ἀπότομη κίνηση ποῦ
-λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ ἀπ' τὸ κάθισμά του.

Τὸ βλέμμα του, ἀντικρύζοντας τὴν ἀρρα-
-βωνιαστικιά του, φανέρωνε τόση ἀγωνία
-ποῦ ὁ Μελιόν ἐνοιωσε φόβο κι' ἀμφιβο-
-λία.

Σὲ λίγο, τοὺς ἀρχίζαν τὰ βασανιστή-
-ρια...

Ἡ Ζενεβιέβ ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς γιὰ
-νὰ μὴν παρακολουθήσῃ τὸ φριχτὸ θέα-
-μα.

—Μιὰ, Λουσιέν, ἂν μ' ἀγαπᾷς! φώνα-
-ξε.

Ὁ Μπρεζόλ ἔρριξε στὸν ἐξάδελφό του
-ἕνα ἱκετευτικὸ βλέμμα ποῦ ζητοῦσε συγ-
-γνώμην προκαταβολικά.

Ὁ Μελιόν κατάλαβε τί κίνδυνο διέτρε-
-χαν. Ὁ Λουσιέν ἦταν ἱκανὸς νὰ πεθάνῃ!

Ἡ Ζενεβιέβ ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς γιὰ
-νὰ μὴν παρακολουθήσῃ τὸ φριχτὸ θέα-
-μα.

—Μιὰ, Λουσιέν, ἂν μ' ἀγαπᾷς! φώνα-
-ξε.

Ὁ Μπρεζόλ ἔρριξε στὸν ἐξάδελφό του
-ἕνα ἱκετευτικὸ βλέμμα ποῦ ζητοῦσε συγ-
-γνώμην προκαταβολικά.

Ὁ Μελιόν κατάλαβε τί κίνδυνο διέτρε-
-χαν. Ὁ Λουσιέν ἦταν ἱκανὸς νὰ πεθάνῃ!

Ἡ Ζενεβιέβ ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς γιὰ
-νὰ μὴν παρακολουθήσῃ τὸ φριχτὸ θέα-
-μα.

—Μιὰ, Λουσιέν, ἂν μ' ἀγαπᾷς! φώνα-
-ξε.

Ὁ Μπρεζόλ ἔρριξε στὸν ἐξάδελφό του
-ἕνα ἱκετευτικὸ βλέμμα ποῦ ζητοῦσε συγ-
-γνώμην προκαταβολικά.

Ὁ Μελιόν κατάλαβε τί κίνδυνο διέτρε-
-χαν. Ὁ Λουσιέν ἦταν ἱκανὸς νὰ πεθάνῃ!

Ἡ Ζενεβιέβ ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς γιὰ
-νὰ μὴν παρακολουθήσῃ τὸ φριχτὸ θέα-
-μα.

—Μιὰ, Λουσιέν, ἂν μ' ἀγαπᾷς! φώνα-
-ξε.

Ὁ Μπρεζόλ ἔρριξε στὸν ἐξάδελφό του
-ἕνα ἱκετευτικὸ βλέμμα ποῦ ζητοῦσε συγ-
-γνώμην προκαταβολικά.

Ὁ Μελιόν κατάλαβε τί κίνδυνο διέτρε-
-χαν. Ὁ Λουσιέν ἦταν ἱκανὸς νὰ πεθάνῃ!

Ἄλλο δὲν περίμεναν οἱ λησταί: τῶρα
-γιά τὴν Ζενεβιέβ ὅμως ἦταν ἔτοιμος νὰ
-ὑποχωρήσῃ.

—Ὁρκίστηκες, Λουσιέν, εἶπε ὁ Μελιόν.

—Ἄν ἔβλεπε ὁ καθηγητὴς νὰ βασανί-
-ζουν τὴν κόρη του, σίγουρα θὰ μαρτυ-
-ροῦσε κι' αὐτός τὸ 137.

Καθὼς ὁ Βαλικῶφ ἔλυνε τὰ δεσμὰ τοῦ
-Μπρεζόλ, ὁ Μελιόν εἶπε:

—Δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα νὰ ποῦμε λέ-
-ξη, ἀναλαμβάνω οὖτως νὰ κατασκευάσω
-137 μπροστὰ σας, ἂν ὑποσχεθῆτε νὰ ἀφή-
-σετε ἐλεύθερη τὴν δεσποινίδα Μπαράλ ἀ-
-μέσως κατόπιν καὶ νὰ φύγετε.

—Θὰ τὸ κατασκευάσετε ἀμέσως;

—Ἀμέσως.

—Σὲ πόσο διάστημα μπορεῖτε νὰ μᾶς
-παραδώσετε τὸ 137;

—Σὲ ἔξη ὥρες!

Ὁ Μπρεζόλ ἐπενέβη:

—Εσὺ, Πιέρ, θὰ τὸ κάνῃς αὐτό; Γιατί;

—Γιατὶ τὴν ἀγαπῶ ἐγώ, εἶπε σκληρὰ
-ὁ Μελιόν.

—Τὴν ἀγαπᾷς! Προδότη!

Μιά παράδειξη σιγῆς ἀρχισε τότε: ὅλες
-οἱ πόρτες ἦσαν φυλαγμένες ἀπὸ ἄνδρες
-ὄπλισμένους μὲ ρεβόλβερ. Ἡ Ζενεβιέβ,
-μὲ γυμνὰ πόδια, καθόταν λυμένη σὲ μιά
-καρέκλα, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρηση ἑνὸς συμμο-
-ριτοῦ. Ὁ Λουσιέν κι' ὁ ἐξάδελφός του,
-μὲ πυτζάμες, πηγαينوερχόταν μέσα στὰ
-χημικὰ ὄργανα, παρακολοῦθούμενοι ἀπὸ
-κοντὰ, ὁ ἕνας ἀπ' τὸν Βαλικῶφ κι' ὁ ἄλ-
-λος ἀπ' τὸν τελευταῖο ληστή. Στὸ μέσον
-τοῦ δωματίου ὁ Ρίμσκυ, μ' ἕνα σημειω-
-ματάριο στὸ χέρι τοὺς ἐπιτηροῦσε ὅλους.

—Αἱ, ναί, λοιπόν! Ὁ Ρίμσκυ εἶναι ἐρα-
-στής μου, μάθετέ το! φώναξε. Τὸν ἀγα-
-πῶ κι' ἐσὺ σὰς μισῶ, μισῶ καὶ τὸν Λου-
-σιέν καὶ πεθαμένο ἀκόμα, ὅπως μισοῦ-
-σα τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μητέρα μου
-κι' ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατό τους ἀκόμα.

Ἀνῆκετε σὴν κατηγορίᾳ τῶν κοροϊδῶν
-ποῦ θυσιάζουν τὴν ζωὴ τους καὶ κατα-
-στρέφονται γιὰ τὴν ἐπιστήμη... γιὰ τὴν
-ἀνθρωπότητα! Ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα
-μου μήπως φρόντισαν γιὰ μένα; Πάει ὁ-
-λὴ ἡ περιουσία μας σὲ ἐπιστημονικὲς ἐ-
-ρευνες καὶ τώρα ἐγὼ πηγαίνω μὲ τὸ
-τράμι! Κι' ἐσεῖς, Μελιόν, θὰ ἐσθλάστε ὁ-
-λα τὰ κέρδη ἀπ' τὸ 137 σὲ ἐπιστημονικὲς
-ἐρευνες, ὅπως ὁ πατέρας μου! Γιατί; Γιὰ
-ἕνα ψωροπαράσημο! Θὰ ἐσθλάσῃς ὅμως
-ἐπὶ ἐσεῖς σκοτώσατε τὸν Λουσιέν! Ὁ Ρίμ-
-σκυ κι' ὁ Βαλικῶφ μοῦδιναν ἑκατομύ-
-ρια ἔγνοια σας ὅμως κι' ἄλλη φρενὶ δὲν
-θα τοὺς ἐσθλάσετε.

—Σιωπῇ, διέταξε ὁ Μελιόν. Δὲν σκό-
-τωσα τὸν ἐξάδελφό μου γιὰ τὸ χατήρι
-σας, ἀλλὰ γιὰ νὰ σώσω ἄλλους ποῦ ἡ
-ζωὴ τους ἀξίζει πολὺ παραπάνω ἀπ' τὴν
-δική σας. Κι' ἀπ' τὴν δική μου ἀκόμα.

Πῆρε τὸ σωληνάριο ποῦ κρατοῦσε καὶ
-τὸ σπασε. Ἡ Ζενεβιέβ ἔμπηξε μιά κραυ-
-γὴ φρίκης!

—Ἐγνοῖα σας καὶ δὲν εἶναι 137, εἶπε
-ἀπλᾶ ὁ Μελιόν.

Ἐκεῖνη σωριάστηκε σὲ μιά πολυθρόνα
-μὲ λυγμούς:

—Εἶμαι καταραμένη!

Στὴν ἀνάκριση, ἡ Ζενεβιέβ κατέθεσε
-ὅ,τι κι' ὁ Μελιόν. Κι' ὅταν ἔφυγε ὁ ἀνα-
-κριτής, ἡ κόρη τοῦ καθηγητοῦ πλησίασε
-τὸν Μελιόν:

—Πιέρ, συγχωρήστε με, τοῦ εἶπε. Ἡ-
-μουν τρελλὴ καὶ σὰς εἶπα ψέμματα. Δὲν
-εἶμαι ἐρωμένη τοῦ Ρίμσκυ. Ἐσεῖς ὅμως
-μ' ἀγαπᾶτε, δὲν εἶναι ἔτσι;

—Ἐγὼ νὰ σὰς ἀγαπῶ; τῆς ἀποκρίθη-
-κε μὲ περιφρόνηση. Εἶσθε μὴ ὀχιά! Μό-
-νο ἀπὸ σεῖς...

Ἡ νύχτα

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΜΕ ΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

ἄπειρες εἶναι οἱ περιπτώσεις κατα τὴς ὁποῖες χρησιμοποιεῖται ἀεροπλάνο: οἱ μεταφορές, οἱ συγκοινωνίες, τὰ ταχυδρομεία, ὁ στρατός, ἡ ἐπιστήμη, ὁ τουρισμός, ὁ κινηματογράφος, κ.τ.λ. κ.τ.λ., χρησιμοποιοῦν εὐρύτατα τὸ ἀεροπλάνο.

θο. Τώρα, τὸ χρησιμοποιοῦν οἱ Ἴταλοι γιὰ νὰ κάνουν τὸν νέο χάρτη τῆς Ἀφρικανῆς. Χωρὶς αὐτὸ, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦταν δυσκολώτατο μὲ τὴς μεγάλες ἐδαφικὲς ἀνωμαλίες ποὺ παρουσιάζει ἡ χώρα αὐτή. Καὶ ὑπολογίσθηκε ὅτι, χωρὶς τὸ ἀεροπλάνο, θὰ χρειαζόντουσαν γιὰ τὴν ἰδία δουλειὰ 300 ἄνθρωποι καὶ ἐργασία 80 ὁλοκλήρων χρόνων!

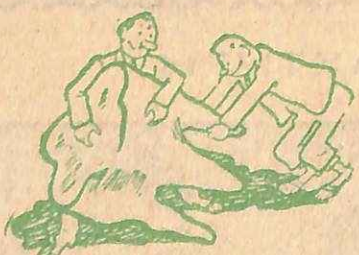
ΤΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΥΜΝΟΥ

Ὅτὲς τῆς μέρες πρόκειται νὰ πωληθῇ σὲ δημοπρασία τὸ χειρόγραφο τοῦ ἀμερικανικοῦ ὕμνου «Ἀστροκεντημένη Σημαία».

Ὁ ὕμνος αὐτὸς γράφηκε στὶς 14 Σεπτεμβρίου 1814, ὑπὸ δραματικὲς περιστάσεις. Οἱ ἀμερικανοὶ ἐπανάσταται εἶχαν στελεῖ ὡς ἀντιπρόσωπό τους στὴν Ἀγγλικὴ ναυαρχίδα κάποιον Κῆ, γιὰ νὰ συνεννοηθῇ γιὰ τὴν σύναψη ἀνακωχῆς. Οἱ ἄγγλοι ὅμως ἐρρίξαν τὸν Κῆ στὸν μπαλαστροφ, ὅπου καὶ συνέθεσε αὐτὸς τὸν ὕμνο τῆς ἐλευθερίας.

ΤΑ 275 ΔΟΝΤΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΠΕΡΣΙΓΚ

Ὁ περίφημος ἀρχιστράτηγος τῶν ἀμερικανικῶν στρατευμάτων κατὰ τὸν μεγάλο πόλεμο, στρατηγὸς Πέρσιγκ ἀπεφάσισε κάποτε νὰ βγάλῃ τρία δόντια. Τὴν ἄλληλῃ μέρα μάθαινε ὅτι ὁ ὁδοντίατρός του, εἶχε ἐκμεταλλεῖ τὸ πε-

ριστατικὸ αὐτὸ γιὰ νὰ πωλήσῃ σὲ μαρκετικὸς συλλέκτης τὰ τρία δόντια του σὲ μεγάλη τιμή. Ἀμέσως ἐξαπέλυσε τοὺς ἐξωματικούς του σ' ὅλη τὴν Νέα Ὑόρκη μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ τοῦ βροῦν καὶ νὰ τοῦ

φέρουν πίσω τὰ δόντια.

Ἐπὶ τοῦ ἀποδείξει, ὅλοι τῶν ἀκριβώτατα—μὲ τὴν δὴλωση τῶν κατόχων τους ὅτι ἀνῆκαν στὸν στρατηγὸ Πέρσιγκ ὁ Πέρσιγκ γέλασε μὲ τὸ πάθος αὐτὸ τῶν ἐξωματικῶν του, καὶ τοὺς ἐχάρισε καὶ τὰ 175 «δόντια» του, ἀποζημιωνόντας τους γιὰ τὰ ποσὰ ποὺ πλήρωσαν.

ΘΑ ΕΦΥΓΑΔΕΥΕΤΟ Ο ΝΑΠΟΛΕΩΝ!

τὴν Νέα Ὀρλεάνη τῆς Ἀμερικῆς (ΛΟΥΪΖΙΑΝΑ). Ὑπάρχει μιά ὁλόκληρη συνοικία ποὺ οἱ δρόμοι τῆς ἔχουν ὀνόματα. Σ' αὐτὴ τὴν συνοικία, τὸ πὸ ἐνδιαφέρον χτίριο εἶναι τὸ λεγόμενον «σπίτι τοῦ Ναπολέοντος». Ἡ ἱστορία τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ εἶναι πολὺ περίεργη· χτίστηκε ὅταν ὁ Ναπολεὼν ἦταν ἐξόριστος στὴν Ἀγία Ἑλένη, μὲ τὸν σκοπὸ νὰ τὸν φιλοξενήσῃ ὅταν θά... δραπέτευε, ἀπὸ τὸν τόπο τῆς ἐξορίας του. Τὴν ἀπό-

δρασή του τὴν εἶχε ἀναλάβει ὁ περίφημος ἀρχιστράτηγος τῆς ἐποχῆς, Λαφίτ. Πρόλαβε ὅμως ὁ θάνατος τοῦ μεγάλου Κορσικανοῦ, καὶ ματαίωσε τὴν ἐκτέλεση τοῦ σχεδίου.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΡΟΥΖΒΕΛΤ

Ἄνθρωπος ποὺ παίρνει τὰ περισσότερα γράμματα στὸν κόσμο εἶναι χωρὶς καμμιὰν ἀμφιβολία ὁ πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Φραγκλίνος Ρουζβέλτ. Ἰδοὺ ἡ στατιστικὴ τῶν ἐπιστολῶν ποὺ ἔλαβε τοὺς τελευταίους 7 μῆνες: Ἰούλιος 105.000, Ἰούλιος 60.000, Αὐγούστος 45.000, Σεπτέμβριος 60.000, Ὀκτώβριος 150.000, Νοέμβριος 240.000 καὶ Δεκέμβριος, ὡς σήμερα, 540.000.

Ἡ κολοσσαία αὐξήσις ποὺ παρατηρεῖται κατὰ τὸν Δεκέμβριον, ὀφείλεται κατὰ τοὺς ἐιδικούς στὴν σωρεία τῶν αἰτήσεων ποὺ πῆρε ὁ πρόεδρος ἀπὸ διαφόρους γιὰ βοηθήματα τοῦ Νέου ἔτους.

ΠΩΣ ΚΑΘΙΕΡΩΘΗΚΕ Ο ΝΑΥΤΙΚΟΣ ΓΙΑΚΑΣ

Ἄλοι μας ἔεργε ὅτι οἱ ναυτικὲς μπλουζὲς, ἔχουν ἓνα μεγάλο γιακά. Γιατὶ αὐτὸς ὁ τεράστιος γιακάς, ποὺ πέφτει πίσω σὰν ποδιὰ βαλμένη ἀπὸ τὴν

ἀνάποδη;

Ἀκούστε τὴν ἱστορία του: Ἄλλοτε, οἱ ναῦτες τῶν πολεμικῶν σκαφῶν, φοροῦσαν, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, περούκες μὲ κότσους, ποὺ κατέβαιναν ὡς πίσω, στὴν ράχη. Ἐπειδὴ ὅμως στὶς περούκες αὐτές, καὶ

στοὺς κότσους, φυσικά, ἐβαζαν πούδρα καὶ ἄλλα κοσμητικά, λέρωναν ο' στολὲς τῶν ναυτῶν. Γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ δυσάρεστο αὐτὸ οἱ ἀξιωματικοί, σκέφθηκαν νὰ φορέσουν στοὺς ἀνδρες τῶν μεγάλους γιακάδες ποὺ ν' ἀλλάζονται καὶ νὰ πλένονται κάθε φορὰ ποὺ θὰ λερώνουν. Ἐτσι, μιά λεπτομέρεια ποὺ τὴν ἐπέβαλλε ἡ ἀνάγκη, γένε μὸδα, καὶ ἐπεβλήθη κατόπιν στὶς ναυτικὲς στολές...

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

Ὁ γνωστὸς γερμανὸς παίκτης τοῦ τένις Ρομάν Νάγιουχ κατάρθωσε νὰ ὑπολογίσῃ πόσα χτυπήματα ρακέτας δίνει κάθε χρόνο. Γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔπαίξε τένις μιά ὁλόκληρη ὥρα χρησιμοποιώντας ἓνα «ποδόμετρο» ποὺ ὡς γνωστὸν μετρεῖ πόσα βήματα κάνει κανεὶς ἐνῶ περπατᾷ. Ἐτσι βρῆκε ὅτι περπατώντας εἶχε κάνει σὲ μίαν ὥρα 13000 βήματα. Κατὰ τὸ ἴδιο χρονικὸν διάστημα ἡ ρακέτα εἶχε χτυπήσει 500 φορὲς τὴν μπάλλα.

Ὁ Ρομάν Νάγιουχ, παίξει τένις ἐπὶ εἴκοσι ἑπτὰ χρόνια τώρα χτυπώντας δηλαδὴ τὴν μπάλλα μὲ τὴν ρακέτα τοῦ 13.500.000 φορὲς! Ἐξ ἄλλου ὑπελόγησε ὅτι κατὰ τὴν σταδιοδρομίαν του ὡς τεννίστας χάλασε 80.000 μπάλλες καὶ 700 ρακέτες!

ΑΠΟ ΤΩΝΑ ΣΤ' ΑΛΛΟ

περίφημος αὐτοκινητιστὴς Βιμπίλλε, δὲν εἶναι μόνον ἓνας ἄσος τοῦ βολάν, ἀλλὰ καὶ ἓνας μεγάλος ἀεροπόρος. Ἐκτὸς τοῦ αὐτοκινήτου του, ἔχει κι'

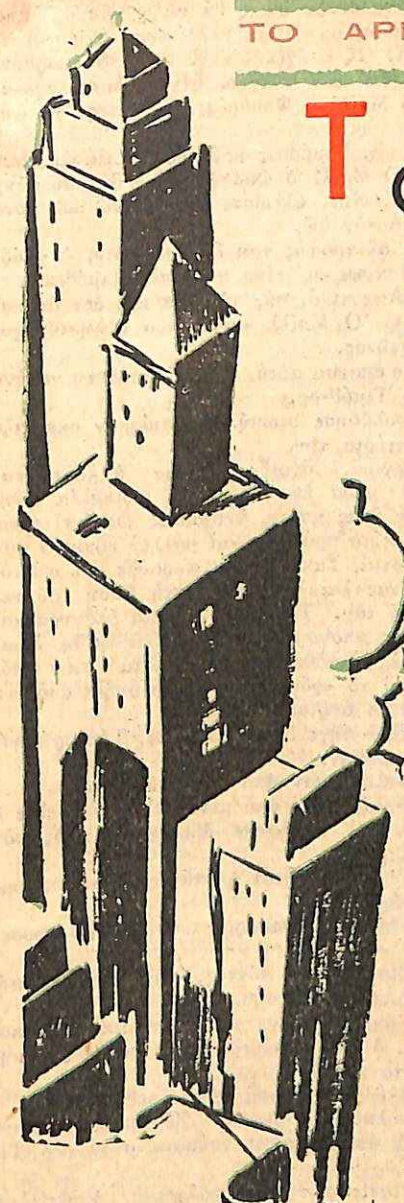

ἓνα τουριστικὸ ἀεροπλάνο μὲ τὸ ὁποῖο κάμνει συχνὰ ἐκδρομὲς καὶ τὸ ὁποῖο με ταχειρίζεται ἐναλλάξ μὲ τὸ αὐτοκίνητο

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΝΟΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

σεῖς νὰ φύγῃ. Ἀκούστε. Ἰσχυρίζονται—σὲ ὠρισμένους κύκλους—ὡς οἱ δύο νέοι, ὁ Βίκτωρ Μπίντλερ καὶ ὁ Ρόμπερτ Φαίρφαξ ἦσαν γνωστοὶ μου καὶ εἶχα πληροφορηθῇ πὼς ἦσαν μαλωμένοι. Σεῖς ἦσαν φίλοι τοῦ νέου Μπίντλερ καὶ, καθὼς φαίνεται, εἶχε ἐμπιστοσύνη σὲ σὰς. Σκέπτομαι λοιπὸν πὼς δὲν ἀποκλείεται κάποιος «ψαρεύοντας» πληροφορίες, νὰ σὰς ἐπισκέφθηκε καὶ νὰ μὲ ἀνέμιξε στὴν θλίβεσή αὐτὴ ὑπόθεση. Γι' αὐτὸ μοῦ στείλατε καὶ τὸ σημείωμα.

Ἡ μὲς Χίσιολπ σκηώθηκε. Φαίνονταν πολὺ θυμωμένη:

—Τί ὑπαινιγμοὶ εἶναι αὐτοὶ; —Δὲν εἶναι ὑπαινιγμοί, διέκρινε αὐστηρὰ ὁ σὲρ Τιμόθεος. Ἀπλούστατα, ἔχω νὰ πῶ τὰ ἑξῆς: Ἀπ' τὴν μέρα τοῦ θανάτου τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ σὰς, εἶναι πολλὸ φουσκὸ νὰ ἔχετε οἰκονομικὲς στενοχώριες. Σὰς φάνηκε πὺδ ἐπιωφελέ; νὰ πῆτε τίς πληροφορίες ποὺ εἶχατε σ' ἓνα πλοῖο ἀνθρώπου παρὰ... τίς ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν... Ἐχω... ἡ δὲν ἔχω δίκην:

Ἡ μὲς Χίσιολπ διευθύνθηκε πρὸς τὴν πόρτα. Εἶπε μὲ ἀξιοπρέπεια:

—Σὰς ἔγραψα χωρὶς κανένα ὑπολογισμό, σὲρ Τιμόθεε. Δὲν ἔχω τίποτα νὰ προσθέσω σ' ἐσὰς, πάντως.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος ἀναστήναξε.

—Εἰδατε, εἶπε, στρεφόμενος πρὸς τοὺς ἄλλους, ἔχασα κάθε ἐλπίδα νὰ προσεταιρισθῶ τὴν μάρτυρα. Καθὼς δὲν φάνηκε γενναϊότητα, καί μὲ τὸ μέρος σὰς.

Ἡ μὲς Χίσιολπ στράφηκε μὲ θυμὸ:

—Τὸ ξέρετε πολὺ καλὰ πὼς ἐσεῖς βάλατε τὸν Μπίντλερ Φαίρφαξ νὰ σκοτώσῃ τὸν Βίκτωρ! φώναξε.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος χαμογέλασε.

Ἀγαπημένη μου νεαρὰ φίλη, εἶπε, αὐτὸ ἀκριβὲς ἦθελε! Νὰ μάθω ποῖ ἀπὸ κρατὰ σὲ χέρια σὰς. Ἰσως νὰ φέρονται καὶ διδάξετε νὰ φύγετε. Τὸ κεντρί σὰς «ἐπίασε». Ἦδη ὁ κ. Σόπλαντ βασανίζει τὸ μυαλό του. Μήπως παραφύλαγα σὲ σκοτεινὰ ἐκείνο τὸ βράδυ, κ. Σόπλαντ, γιὰ νὰ ὁδηγήσω τὸ χέρι τοῦ δολοφόνου ποὺ ἔτρεμε; Γιατὶ ὁ Φαίρφαξ δὲν φαίνονταν νὰ ἔχη τὸ θάρρος ποὺ χρειάζεται ἓνας δολοφόνος, ὁ δὲν ἦταν καθισμένος σὲ μπάρα τοῦ Σόττο καὶ τὸν βασάνιζε ὁ κ. Λέντσαμ, δὲν εἶναι ἐτσι; Καὶ πάλι σὰς λέω νὰ μὴ διδάξετε τόσο, μὲς Χίσιολπ. Περιμένετε τοῦλάχιστον νὰ πῇ ὁ ὑπηρέτης νὰ σὰς φέρῃ ἓνα ταξί. Ὁ οὐρανὸς ἦταν συννεφιασμένος ὅταν ἐπέστρεψα. Μπορεῖ νὰχομε θροχή...

—Ἐννοῶ νὰ φύγῃ τὸ γενοφώτερο ἀπὸ αὐτὸ τὸ σπίτι, δηλώσε ἡ Νταϊζή Χίσιολπ. Δὲν θέλω νὰχο τίποτα μαζί σας. Ὁ κ. Λέντσαμ φέρονται σὰν τέντελεμαν ὅταν ἦθε νὰ μὲ ἐπισκεφθῇ, καὶ ὁ κ. Σόπλαντ μοῦ ἔθεσε ἐρωτήσεις μὲ τὴν μεγαλειότητα τῆς ἐνένης. Εἰσεῖς όμως...

—Μὴ μὲ κακοχακτηρίζετε, τῆς εἶπε δὲς Τιμόθεος βλέποντας πὼς εἰδεχνε διαθέ-

νὰ μὲ κακοχακτηρίζετε, τῆς εἶπε δὲς Τιμόθεος βλέποντας πὼς εἰδεχνε διαθέ-

νὰ μὲ κακοχακτηρίζετε, τῆς εἶπε δὲς Τιμόθεος βλέποντας πὼς εἰδεχνε διαθέ-

νὰ μὲ κακοχακτηρίζετε, τῆς εἶπε δὲς Τιμόθεος βλέποντας πὼς εἰδεχνε διαθέ-

νὰ μὲ κακοχακτηρίζετε, τῆς εἶπε δὲς Τιμόθεος βλέποντας πὼς εἰδεχνε διαθέ-

νὰ μὲ κακοχακτηρίζετε, τῆς εἶπε δὲς Τιμόθεος βλέποντας πὼς εἰδεχνε διαθέ-

μωμένος μαζί σας καὶ θὰ σὰς τὸ ἀποδείξω. Θὰ ἀντιταχθῶ ἐναντίον κάθε ἐρεύνης σὰς, κ. Σόπλαντ, προσκαλῶ ὅμως ἐσὰς τοὺς δύο, τὴν μὲς Χίσιολπ καὶ τὸν κ. Λέντσαμ, στὴν ἐσπερίδα μου τῆς Πέμπτης. Μόλις βρεθῆτε σὲ τὸ σπίτι μου, θὰ ἔχετε ἀπόλυτη ἐλευθερία. Θὰ μπορέσετε νὰ γυρίσετε ὅπου θέλετε, νὰ χτυπάτε τοὺς τοίχους γιὰ νὰ ἀνακαλύψετε μυστικὲς πόρτες, νὰ ψάξετε στὰ πατώματα νὰ βρῆτε καταπακτὲς ποὺ ὁδηγοῦν σὲ μπουντρούμια. Ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ὅλη ἡ κατοικία μου σὰς ἀνήκει ἀπ' τὴν Πέμπτη τὰ μεσάνυχτα, ὡς τὴν τετάρτη πρωινὴ. Τί λένε γι' αὐτὰ, κ. Σόπλαντ; Ἡ πρότασή μου σὰς ικανοποιεῖ;

Ὁ ντέκετιβ δίσταζε. —Θὰ προτιμοῦσα μὴ πρόσκληση γιὰ μεσάνυχτα, εἶπα ἀπότομα.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι.

—Λυποῦμαι πολὺ, ἀγαπητέ μου κ. Σόπλαντ, αὐτὸ ὅμως εἶναι ἀδύνατον. Ἀν ἦμουν μόνος, δὲν θὰ δίσταζα οὔτε στιγμή, γιὰ τὴν σὰς συμπαθῶ πολὺ. Καὶρὸ εἶχα ἄνθρωπος νὰ μὲ διασκεδάσῃ ὅσο ἐσεῖς. Δυστυχῶς ὅμως, πρέπει νὰ σκεφθῶ καὶ τοὺς καλεσμένους μου. Μπορεῖτε νὰ ἀρκεσθῆτε στὴν ἀναφορά τοῦ κ. Λέντσαμ.

—Τρεῖς μέρες μᾶς χωρίζουν ἀπ' τὴν ἐσπερίδα, εἶπε σκεπτικῶς ὁ ντέκετιβ.

—Στὸ διάστημα αὐτὸ, ἐννοεῖται, εἶπε ξεραὸ ὁ σὲρ Τιμόθεος θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ ἐξαλείψω κάθε ἔχνο τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων μου. Πάντως, εἰσαθε ἐπιδέξιος ντέκετιβ καὶ μπορεῖτε νὰ δώσετε ὁδηγίες στὸν κ. Λέντσαμ. Νὰ ἐξηγουμένθα ὅμως: ἂν πάρετε ἐντάλμα κατ' οἶκον ἐρεύνης, κανεὶς ἀπὸ σὰς δὲν θὰ παρενρεθῇ στὴν δεξιότητά μου.

—Δέχομαι, ἀπεφάσισε ὁ Σόπλαντ.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος ἀνοίξε ἓνα συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ πῆρε δύο προσκλήσεις.

Στὴν μιὰ ἀπὸ αὐτὲς ἔγραψε τὸ ὄνομα τοῦ Φράνσις καὶ στὴν ἄλλη τῆς μὲς Χίσιολπ.

—Μὲς Νταϊζή Χίσιολπ, εἶπε, θὰ πούμε μαζί τὴν Πέμπτη βράδυ καὶ θὰ δῆτε τί καλὸς ξεναγὸς εἰμαι.

Τὰ μάτια τῆς νέας ἀστράψαν. Ἦξε πο- λὺ καλὰ πὼς ἡ κατοχὴ τῆς προσκλήσεως θὰ ἔκανε νὰ σκάσουν ἀπ' τὴν ἐλπίδα διὰ τὸ φί-

λες τῆς. —Σὰς εὐχαριστῶ, σὲρ Τιμόθεε, ἀποκρίθηκε ξεραὸ.

Ὁ σὲρ Τιμόθεος συνάδευσε τὴν μὲς Χίσιολπ καὶ τὸν ντέκετιβ ὡς τὴν πόρτα. Κράτησε τὸν Φράνσις γιὰ μιὰ στιγμή.

—Ἡ μονομαχία μᾶς πάει καλά, φίλε μου, τοῦ εἶπε. Ὑστερὰ ἀπ' τὴν ἐσπερίδα τῆς Πέμπτης, θὰ ξαναμιλήσουμε γιὰ τὴν ἀφορὰ τὴν Μάργκαρετ.

Τὴν στιγμή ἐκείνη ἔμπαινε ἡ Μάργκαρετ.

—Τί ζητοῦσαν ὅλοι αὐτοὶ τὸν σὲρ Τιμόθεο;

τησε. Τι συμβαίνει;

—Ο πατέρας της πήρε άλλη μια πρόσκληση. —Μάργκαρετ, άποκριθήκα, ο Λέντσαμ δέχτηκε την πρόσκλησή μου για την Πέμπτη βράδυ. —Ως τώρα δεν σε κάλεσα στις έσπερίδες μου κι ούτε τις τίμησες. Θα επιθυμούσα όμως την Πέμπτη να μη λείψεις, για το πρώτο μέρος των διασκεδάσεων.

—Μόνο για το πρώτο μέρος;

—Μόνο.

—Κι' ο Φράνσις; Θα μείνει ως το τέλος;

—Ο Λέντσαμ κι' εγώ θα γνωριστούμε καλλίτερα την Πέμπτη βράδυ. Ίσως να μείνουμε μαζί ως το τέλος.

ΜΠΙΛΛ, Ο «ΦΑΣΑΡΙΑΣ»

—Η λαίδη Κυνθία άκούμπησε κουρασμένη στο μπράτσο του χορευτού της. Φαινόταν σκεπτική.

—Είμαι κάποιος στο σαλόνι με τον οποίο θέλω να μιλήσω, είπε σε λίγο. —Αν θέλετε, συνεχίζουμε αργότερα τον χορό.

—Ο καθάλιερός της υποκλίθηκε κι' η λαίδη Κυνθία, μόνη, διέσχισε τα σαλόνια του Κλάριτζ.

—Ο σερ Τιμόθεος προχώρησε να την προσηύχθη.

—Τι απολύτρωση! άναστήναξε εκείνη. Πήγα να πεθάνω από πλήξη.

—Χορεύετε ύπεροχα, της είπε. Σας κύταξα πολλή ώρα.

—Τι κάνετε λοιπόν εδώ ολόμοναχος;

—Έχω κάποιον ραντεβού. Τό αυτοκίνητό μου με περιμένει. Θέλησα να δειπνήσω στην λέσχη, τό τραπέζι μου όμως ήταν κατελημμένο κι' είδα ένα σωρό αντιπαθητικά πρόσωπα να με περιστοιχίζουν για να μου μιλήσουν για την έσπερίδα μου της Πέμπτης.

—Απεφάσισα τότε να δειπνήσω εδώ. Φεύγω σε πέντε λεπτά.

—Πού πάτε; τόν ρώτησε. Μπορώ να σας συνοδέψω;

—Φοβούμαι πως όχι. Πηγαίνω στα προάστεια.

—Στην τύχη;

—Μάλλον.

—Η λαίδη Κυνθία τόν κύταξε λυσιτεχνικά:

—Πάρτε με μαζί σας. Μην μ' εγκαταλείπετε. Θα δώλω τις φωνές αν επρόκειτο να επιστρέψω σ' αυτή την φριχτή αίθουσα χορού.

—Ο σερ Τιμόθεος έρριξε μια ματιά στο ρολόι.

—Αν μπορώ να σας διασκεδάσω αυτός ο περίπατος στα προάστια... είπε.

—Εκείνη σηκώθηκε ζωηρά.

—Πάω να πάρω τό παλτό μου.

Τό αυτοκίνητο κινώσε στ' ανατολικά, κατά μήκος της προκυμαίας. Πέρασαν από κάτω στενοσόκανα και τέλος τό αυτοκίνητο σταματούσε στην γωνία ενός δρόμου που έκανε την πιο άπαισία εντύπωση.

—Κατεβαίνω εδώ, είπε ο σερ Τιμόθεος.

—Ίσως ν' αργήσω μια ώρα. Δεν είναι μέρος για να περιμένετε μόνη σας. Θέλετε να σας πάω ό σωφείρο στο σπίτι σας; Τό αυτοκίνητο θα επιστρέψει ύστερα για να με πάρει.

—Πού πηγαίνετε; τόν ρώτησε εκείνη με φλογερό ένδιαφέρον. Γιατί δεν μπορώ να σας συνοδέψω;

—Πηγαίνω σ' ένα μέρος όπου δεν έχετε καμμία δουλειά, της άποκριθήκα σταθερά. Σας τό έχω ήδη πει.

—Θα μείνω εδώ και θα σας περιμένω.

—Όπως θέλετε. Βλέπω. δυό άστυφύλακες στην γωνία του δρόμου. —Ο Χάσελ, ό σωφείρο μου, είναι της άπολύτου επισημοσύνης μου. Θα επιστρέψουμε σε μια ώρα.

—Ποιός άλλος; τόν ρώτησε.

—Της έδειξε ένα άτομο που είχαν εμφανισθεί σιωπηλά και περίμενε στο πεζοδρόμιο.

—Ένας δικός μου σύντροφος. —Ερβούαρ,

ΤΟ "ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ ΒΑΛΧΑΟΥΣ",

λοιπόν, σε λίγο.

Η λαίδη Κυνθία χώθηκε σε μια γωνία του αυτοκινήτου και παρατήρησε τους δυό άνδρες που κατέβαιναν τόν δρόμο: τόν σερ Τιμόθεο, λεπτό, κομψό, τόν σύντροφό του πιο κοντό, με πλατείς ώμους, με τα χέρια χωμένα μέσα στις τσέπες. —Η Κυνθία, μόλις έπαψε να τους βλέπει, κατέθηκε άπ' τό αυτοκίνητο.

—Ο σερ Τιμόθεος κι' ό σύντροφός του προχωρούσαν σιωπηλοί. Σε λίγο, έμπαιναν σ' ένα μπαρ που φαινόταν μάλλον ύπνοπο.

—Εδώ είναι; ρώτησε ό σερ Τιμόθεος.

—Μάλιστα, κύριε.

Μπήκαν. —Ο σερ Τιμόθεος προχώρησε ως τόν μπαρ. —Ο σύντροφός του κάθισε σ' ένα τραπέζι και παράγγειλε ένα ποτό. —Η σάλα ήταν γεμάτη κόσμο: άνδρες και γυναίκες άβλητοι έξωτεριχοί, που δεν είχαν όμως τίποτα τό τρομακτικό. Ένας άνδρας χωρίς σακκάκι, με καρρό παντελόνι, κύταξε τόν σερ Τιμόθεο με θολό βλέμμα.

—Θα πιούμε ένα ποτήρι μαζί, άφεντικό, τραύλισε.

—Αν σου γουστάρει. Βάλε δυό ούισκυ. Και θα κεράσω όλους τους φίλους σου αν άπανθήσετε σε κάτι που θα σας πώ.

—Ελάτε, παιδιά! Μας ήρθε ένας πρίγκιπας! Και τώρα... ρώτησε μας!

—Κέρασε όσους θέλουνε να πιούνε, διέταξε ό σερ Τιμόθεος στο γκαρσόνι του μπαρ. Εύκολο είναι να άπανθήσετε στην έρώτησή μου: εδώ δεν συλλάβει ένας τύπος που όνομαζέται Μπίλλ, ό Φασαρίας;

—Ολοι φωνάζαν στενωχωρημένοι.

—Μην ρωτάς για δαύτον, είπε σοβαρά τόν σερ Τιμόθεο ό διπλανός του. —Όταν ό Μπίλλ ό Φασαρίας θέλει να άρπαχτεί, τό κάνει όλα θάλασσα και δεν αφήνει τίποτα γερό. Είναι ένα καταραμένο χτήνος, λίγο έλειψε να σκοτώσει την γυναίκα του τις προάλλες, δεν βρέθηκε όμως άνθρωπος που να χη τό κουράγιο να τόν καταγγείλει, στην άστυνομία.

—Και γιατί δεν έπεμβαίνει μόνη της ή άστυνομία άφού είναι τόσο επικίνδυνο αυτό τό άτομο;

—Ο κάτελας γέλασε με την καρδιά του:

—Να έπέμβει ή άστυνομία! —Όλα! Τρείς άστυφύλακες μαζί μπορεί να τούς κάνη λώμα! —Η άστυνομία! Πήγε στους άστυφύλακες πως ό Μπίλλ ό Φασαρίας είναι είς κακές του... και γίνονται λαγοί! Στην ύγειά σου, άφεντικό! Καλλίτερα όμως να μη κουβεντιάσεις για τόν Μπίλλ!

—Ξαφνικά, άνοιξε ή πόρτα. Μπήκε ένας άνδρας άνωμαλλιασμένος και φώναξε:

—Να ό Μπίλλ ό Φασαρίας! Τόν νού σας, όλοι! Τάκανε ρημαδιό στην όδό Σμιθ! Δρόμο, όλοι!

Τότε, συνέβη κάτι τό περίεργο. —Ο μικρός όμιλος που θροισόταν στόν μπαρ φάνηκε να άποροφάται σάν να χώθηκε μέσα σε καμμία καταπακτή. Πέντε-έξι άνθρωποι βγήκαν βιαστικοί στόν δρόμο. —Άλλοι πέντε-έξι γάβηκαν από μια πόρτα του δάθου.

—Ο γείτονας του σερ Τιμόθεου, άφησε τό ποτήρι του και βγήκε τελευταίος.

—Αν μείνεις, άφεντικό, είπε, να καταπιής την γλώσσα σου. —Ο Μπίλλ δεν νοιάζεται με ποιόν έχει να κάνει. Και την μάνα του θα σκότωνε άκόμα αν τόν ζούσε. —Θα

πεθάνει στην κρεμάλα, αυτό είναι σίγουρο, στο άναμεταξύ όμως θα κλέψει κόσμο. —Ελα μαζί μου, άφεντικό, καλλίτερα να φύγουμε.

—Ο Τζιμ έχει δίκιο, είπε τό γκαρσόνι πίσω άπ' τόν μπαρ. Είναι διαβολοπελάτης ό Μπίλλ ό Φασαρίας. Καλλίτερα να φύγετε, κύριε.

—Ο σερ Τιμόθεος κούνησε τό κεφάλι του:

—Ο Μπίλλ ό Φασαρίας δεν θα μου κάνη τίποτα, είπε, άλλωστε ήρθα μόνο και μόνο για να τόν δω.

—Ο σύντροφός του έφυγε. Τότε, ό μπαρμαν έσκυψε κι' είπε στόν σερ Τιμόθεο:

—Άφεντικό, σας τό είπα και δεν άνακατέισαμε. —Ο Μπίλλ είναι ένα παλητόμαρο, ένα χτήνος.

—Τό άκουσα αυτό, είπε με άπόλυτη γαλήνη ό σερ Τιμόθεος.

Μεσολάδησε σιωπή. —Ο μπαρμαν σκούπιζε τό ποτήρι του.

Ξαφνικά, άνοιξε άπότομα ή πόρτα και μπήκε μέσα ένα άτομο με φρικαλέα όψη.

—Ήταν ένας ψηλός άντρακιλάς ως εκεί-πάνω με άπαίσιο πρόσωπο και μαλλιά κόκκινα σάν τη φωτιά. Σακκάκι δεν φορούσε και φαινόταν ένας λαίμαξ τάρουνο στη βάση του κεφαλιού του. Ερριξε μια ματιά όλόνυρα και φάνηκε άπογορευμένος. —Άντελήφθη όμως τόν σερ Τιμόθεο όρθιο μπροστά στόν μπαρ και τό πρόσωπό του φωτίστηκε από ένα χαμόγελο άγριας χαράς:

—Πού πήγε όλος ό κόσμος, Τόμ; ρώτησε τόν μπαρμαν.

—Φυλάχτηκαν από σένα, ύποθέτω.

—Φυλάχτηκαν από μένα, τ' άκούς; είπε ό Μπίλλ και στράφηκε άπειλητικά προς τόν σερ Τιμόθεο.

—Τ' άκούω, ήταν ή άπάντηση του έκτατο-μυριούχου.

—Ο Μπίλλ ό Φασαρίας κύταξε πιο προσεκτικά τόν ξένο.

—Είσαι γερός πόντος, του είπε. Θα πιώ ένα ποτήρι μαζί σου.

—Ο μπαρμαν είχε κιάλας γεμίσει δυό ποτήρια, ό σερ Τιμόθεος όμως κούνησε άρνητικά τό κεφάλι.

—Δεν τό έχω και τόση όρεξη, είπε.

Μεσολάδησε σιωπή. —Ο μπαρμαν έκανε κρυφά άπεγνωσμένα νοήματα στόν σερ Τιμόθεο.

—Γιατί; ρώτησε άπειλητικά ό Μπίλλ ό Φασαρίας.

—Γιατί δεν σε ξέρω κι' ούτε έμπνέεις συμπάθεια εκ πρώτης όψης.

—Ο Μπίλλ ό Φασαρίας, χωρίς περιττούς προλόγους άνασκουμπώθηκε:

—Δεν με ξέρεις;... Δεν σου έμπνέω συμπάθεια; Τι κουβέντες είναι αυτές; Ξέρεις τί θα σου κάνω.

—Δεν έχω ιδέα.

—Θα σου κάνω τό μούτρα σου να μην τό γνωρίζη ούτε ή μάνα σου, Κι' ύστερα θα σε πετάξω έξω με τις κλωτσιές. —Έτσι φέρνουναι στούς γερούς πόντους που έρχονται να με σπιουνάρον!

—Άλήθεια; είπε άτάραχος ό σερ Τιμόθεος. —Ίσως να σκέπτεται άλλωστόσο ή φίλος μου.

Τό κτήνος κάγχασε:

—Πού είναι ό παλληκαράς ό φίλος σου; —Ελάτε μαζί, να σας συγυρίσω και τούς δυό.

—Ο σύντροφος του σερ Τιμόθεου είχε σηκωθεί. Προχώρησε άργά.

—Κι' όι δυό μαζί, τ' άκούτε! φώναξε ό Μπίλλ ό Φασαρίας. —Να για τόν γερό πόντο!

Κι' έδωσε ξαφνικά μια γροθιά στόν σερ Τιμόθεο, μια άπ' τις προδοτικές του γροθίες που είχαν σκοτώσει κόσμο και κομμάτη στην συνοικία. Την γροθιά όμως δεν την έφταγε ό σερ Τιμόθεος που κατά μυστηριώδη τρόπο βρέθηκε άλλου.

Και τότε, ό Μπίλλ ό Φασαρίας ένοιωσε την μεγαλείτερη έκπληξη της ζωής του. —Απ'

τό χέρι του σερ Τιμόθεου δέχτηκε τό πιο μεγαλοπρεπές χαστούκι που έδωσε ποτέ άνθρώπος. —Ο κρότος άκούστηκε ως ξέω κι' όλες οι πόρτες μισάνοιξαν και τά πρόσωπα των θαμώνων παρακολουθούσαν άπ' τις χαράμαδες.

Και πάλι μεσολάδησε σιωπή.

—Ο Μπίλλ έσφιξε τις γροθίες του. Τό πρόσωπό του φάνεκε πως ήθελε να κάνη φόνο. —Ο σερ Τιμόθεος προχώρησε προς αυτόν:

—Δεν είμαι πυγμαίος, είπε ψυχρά. —Ο φίλος μου όμως θα σε κανονίση.

—Ο Μπίλλ Φασαρίας κύταξε με άγριο ύφος τόν καινούργιοφρεμένο που είχε χωθή άνάμεσα σ' αυτόν και στόν σερ Τιμόθεο.

—Περίμενε λίγο, φώναξε στόν σερ Τιμόθεο. —Θα σου πιάσω τό κεφάλι μόλις κανονίσω αυτόν εδώ.

Μισό λεπτό ήταν άρκετό για να καταλάβη τό κτήνος τί τόν περίμενε. —Οι θαμώνες έλγαν σπένει να ξανακλείσουν τις πόρτες. Τό γκαρσόνι με τόν μπαρμαν είχαν κατεβή από μια καταπακτή.

—Ο Μπίλλ ό Φασαρίας για πρώτη φορά στην ζωή του είχε βρει τόν μαστορά του. Χρόνια όλόκληρα ήταν ό τρώος της συνοικίας και τώρα, έπρεπε τούλάχιστον να δείξη πως είχε θάρρος.

—Η τεχνική του πάντως ήταν γελοία και άνεπαρκής. —Μια φορά μονάχα συγκεντρώοντας όλες τις άδέξιες δυνάμεις του, κατόρθωσε να παραβιάση την άμυνα του αντίπαλου του και τόν κατάρησε στο μέρος της καρδιάς ένα χτύπημα που συνήθως δεν συγχωρούσε.

—Ο αντίπαλός του κλονίστηκε για μια στιγμή, ώρησε όμως με περισσότερη δύναμη, ένω τό μάτια του εξακόντιζαν άστραπές. —Υστερα, όλα τέλειωσαν. —Ο Μπίλλ ό Φασαρίας έξόφλησε για όλη την τρομοκρατική δράση του στο παρελθόν και σωριάστηκε βαρεία γάμο.

—Ήταν περιττόν να μετρήσουν ως τά δέκα γιατί κούττονταν σάν πεθαμένους. —Οι θαμώνες ώρησαν και πάλι μέσα.

—Ο σερ Τιμόθεος πλήρωσε τά ποτά.

—Τό άτομο αυτό, είπε πρόσβαλε τόν φίλο μου κι' έμένα. Καθώς βλέπετε, τιμωρήθηκε για την προσβολή του. —Αν εξακολουθή να φέρεται τόσο βάνανσα θα τού συμβούν τά ίδια... Ίσως και χειρότερα. Σας κερνώ όλους να πιήτε είς ύγειάν μου. Στείλτε να φέρετε και κανένα φαρείο για τόν κ. Μπίλλ τόν τέως Φασαριάν.

—Όλος ό κόσμος έπευφήμησε τόν σερ Τιμόθεο και τόν σύντροφό του.

—Ο σερ Τιμόθεος έπέστρεψε στο αυτοκίνητό του συνοδευόμενος άπ' τόν σύντροφό του που κάθισε κοντά στού σωφείρο. —Ο σερ Τιμόθεος κάθισε στο πλευρό της λαίδης Κυνθίας που ήταν κάπως λαχανιασμένη και τό μάτια της έλαμπαν. Τό παλτό του σωφείρο ήταν διπλωμένο κοντά της.

—Υπέρογο! είπε ή λαίδη. —Έζησα πέντε λεπτά όνειρου. Είσατε πολύ καλός που με πήρατε μαζί σας, σερ Τιμόθεε...

—Δεν καταλαβαίνω...

—Θα καταλάβετε: Πήρα τό παλτό και τό κασκέτο του σωφείρο σας και σας πήρα από πίσω. —Ήθελα να ξήσω κι' εγώ στιγμές συγκινήσεων. Και παρέστην στόν άγόνα! —Ήταν άνώτερος από όλες τις πυγμαχίες συναντήσεις που έχω παρακολουθήσει ως τώρα.

—Ο σερ Τιμόθεος χώθηκε στην γωνία του χωρίς λέξη.

—Σε λίγο, έπέστρεφαν στην πόλη.

—Δεν πιστεύω να μετανοιώσατε που με πήρατε μαζί σας; είπε ή λαίδη Κυνθία διώνοντας τό χέρι στόν συνοδό της.

—Ο σερ Τιμόθεος έσφιξε άπαλά αυτό τό χεράκι, και πάλι όμως έμεινε σιωπηλός.

Τό αυτοκίνητο σταμάτησε άντίκρυ στην

μεγάλη κατοικία του Γκρόσβενορ σκουαίρα. —Η λαίδη Κυνθία στράφηκε προς τόν σύντροφό της.

—Επιμένω, είπε, να μιήτε, έστω και για πέντε λεπτά μονάχα.

—Ο σερ Τιμόθεος την άκολούθησε στο χόλλ ως τό άσανσέρ.

—Σας παίρνω στα ιδιαίτερα διαμερίσματά μου, έξήγησε ή νέα.

Τόν ώδήγησε σ' ένα σαλόνι διακοσμημένο σε χρώματα άσπρο και μαύρο.

—Εδώ πολύ λίγα πρόσωπα μπαίνουν, είπε ή Κυνθία. —Εδώ, άκόμα κι' ύστερα από τόσα χρόνια ψεύτικης ζωής, ξαναβρίσκω κάπου-κάπου τόν έαυτό μου. Περιμένετε.

□ □

ΛΑΙΔΗ ΚΥΝΘΙΑ ΚΑΙ ΣΕΡ ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Του σέρβρισε ένα ούισκυ και κάθισε ύστερα στο ντιβάνι με τό σιγαρέτο στα χείλη.

—Διερωτώμαι αν δεν διαλύσατε άπόψε όλα μου τά όνειρα, του είπε σε λίγο.

—Τι είδους όνειρα.

—Πάντα σας θεωρούσα ως κακοποιό. —Ίσως να μην είμαι ή μόνη. —Ίσως πάλι να είναί ένας λόγος που σας βρίσκουν τόσο συμπαθητικό οι γυναίκες. Πάντως, εγώ σας συμπαθώ για αυτό.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

—Πάρτε με μαζί σας... Μην μ' εγκαταλείπετε. Δεν μπορώ να επιστρέψω σ' αυτή τη φριχτή αίθουσα χορού...

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ

—Ένα γραμματόσημο της μιάς δραχμής. —Είπε ή ήλικιωμένη κυρία στόν ταχυδρομικό υπάλληλο ένός παραλιακού προαστίου.

—Έξαφνα κόμισε και ρώτησε:

—Άλήθεια, κάπου σας έχω ξαναδω...

—Μάλιστα, κυρία, άπάντησε ό υπάλληλος. —Είμαι ό άνθρωπος που σας έσωσε από βέβαιο πνιγμό τό περασμένο καλοκαίρι.

—Α! —Εσείς είσατε; έκαμε ή κυρία. Τι χαρά! Τότε, παιδί μου, δώσε πέντε γραμματόσημα της δραχμής, τρία των δύο δραχμών και μια ταχυδρομική κάρτα των πέντε λεπτών.

□ □

ΤΙ ΤΑΧΥΤΗΣ

Κάποιος που είχε πολλήπει ένα αυτοκίνητο στόν κ. —Αλβέρτο τόν είχε διαβεβαιώσει ότι θα έμεινε κατόπληκτος με την ταχύτητα που άνέπτυσσε. —Όταν, λοιπόν, ό —Αλβέρτος βρέθηκε σ' έναν έπαρχιακό, έρημικό δρόμο άποφάσισε να πεισθή γι' αυτό κι' άνέπτυξε όλη την ταχύτητα του αυτοκινήτου του που ώδηγούσε. —Πράγματι τόνιωσε να φεύγει σάν μια σφαίρα από ένα όπλο. —Ξαφνικά και μέσα στην φρενίτιδα του δρόμου άκούστηκε ένας πάταγος... και ό —Αλβέρτος... έξπλησε σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου.

—Ήταν τελευταία Κυριακή των —Αποκριών, και τούς πρώτους ανθρώπους που είδε μόλις έξπλησε ήσαν τρεις βοηθοί γιατροί οι όποιοι ήσαν μεταμφιεσμένοι σ' έρυθροδέρμους. —Όπως ήταν με τούς έπιδέσους γούρλωσε τά μάτια του και άνοιξε τό στόμα κατάπληκτος. —Όπως του είπε ό πολήτης του αυτοκινήτου του.

—Ερυθρόδερμος! τραύλισε. —Υψιστε Θεέ! —Όστε έφθασε κιάλας στην χώρα τους, τί καχύτης!...

□ □

ΓΡΟΜΕΡΟΣ ΨΑΡΑΣ

—Έπειτα από μια πενιχρή συγκομιδή ψαριών, τέσσαρες έρασιτέχνες ψαράδες πήγαν να ξαποστάσουν και να ξεσταθούν κοντά στη φωτιά τό έσοχικού πανδοχείου. —Αρχισαν να διηγούνται ό ένας στόν άλλον τά κατορθώματά τους. Κατορθώματα τρομακτικά. —Ο ένας άπ' αυτούς δικηγόρος τό έπάγγελμα άφησε την φαντασία του να φθάση μέχρι εκεί που δεν έπαιρνε άλλο.

—Κάποτε είπε ψάρενα στις —Ηνωμένες Πολιτείες γιά...

—... για αλάινες; τόν διέκοψε ένας από τούς άκροατές του.

—Όχι, όχι. άπάντησε ό δικηγόρος. —Τις φάλαινες τις χρησιμοποιούσαμε για δολώματα στ' άγκίστρια μας.

□ □

ΑΚΡΙΒΕΙΑ

—Ο νεαρός Μπράουν έπιασε δουλειά σ' ένα πλοίο που έπισκευάζταν, και την πρώτη μέρα ό έπιστάτης του τούδωσε ένα μικρό μέτρο μήκους πενήντα πόντων και τόν είπε να πάη να μετρήσει με αυτό μια άτσάλινα πλατφόρμα που τού άπέδειξε.

—Ο Μπράουν έπέστρεψε σε είκοσι λεπτά.

—Λοιπόν; τόν ρώτησε ό έπιστάτης. —Πόσο είναι;

—Ο νεαρός έγράψης έκαμε πρώτον έναν μορφαμό πλήρους ικανοποίησής και κατόπιν τού άπάντησε:

—Έχει άκριβώς τό μήκος αυτού εδώ του μέτρου που μου δώσατε και στα δάκτυλα παραπάνω, μαζί με τό μήκος αυτού του τούβλου και τό πλάτος του χεριού μου έντός από τό νύχια μου!

Γιατί του αντιστάθηκε....

Η λαίδη Αμίλια Σεργίλ, διάσημη καλλονή, έπειτα από χρόνια πολυτελούς και σκανδαλώδους ζωής, αναπαύεται αυτό το απόγευμα επάνω στα μαξιλάρια μιας βάρκας, την οποία ο φίλος της, λόρδος Χάρλεϋ Μορτσέν, οδηγεί προς χάριν της, και προσπαθούν κι' οι δυο να ξαναβρουν σ' αυτόν τον περίπατο τα νεύρα τους, που σχεδόν έχουν περάσει...

Λαίδη Αίμιλια.— Φρονώ πως θα μαστε πολύ καλά εδώ, κάτω απ' αυτά τα δέντρα. Τι λέτε και σεις, Χάρλεϋ;

(Ο λόρδος Χάρλεϋ Μορτσέν, είναι ένας άντρας που είχε το μεγαλύτερο σουξέ στην Ευρώπη. Αγαπήθηκε από γυναίκες όλων των φυλών, που τον έκαναν πασιγνώστο. Σηκώνεται, και με αρμονικές κινήσεις απλώνει ένα χαλάκι).

Λαίδη Αίμιλια (κυττάζοντάς τον).— Μά είσατε μοναδικός, αγαπητέ Χάρλεϋ! (Αναστενάζει)

Λόρδος Χάρλεϋ (ένω ξαπλώνεται πλάι της επάνω στα μαξιλάρια).— Είσατε πάντοτε υπερβολική, λαίδη Αίμιλια, δεν είμαι εγώ μοναδικός, αλλά σεις... Μην ξεχνάτε πως είναι είκοσι χρόνια που γνωρίζομαστε και είσθε η μόνη γυναίκα που δεν μπόρεσα ποτέ να κατακτήσω!

Λαίδη Αίμιλια (Με συγκρατημένη όρμη).— Ποτέ! (Γέρνει σχεδόν στην άγκαλιά του). Ποτέ, ποτέ, σάς λέγω!...

Λόρδος Χάρλεϋ (μιοσκλίνει τα μάτια, σαν να ετοιμάζεται για ύπνο).— Αυτό καταντά άπιστευτο!

Λαίδη Αίμιλια (πνίγοντας ένα χασμουρητό).— Εγώ δεν το βρίσκω και τόσο άπιστευτο.. (Με πείσμα) Σεις, ποτέ!

Λόρδος Χάρλεϋ.— Γιατί χασμουρηθήκατε; Πλήττετε; Δεν το ξέρετε πως αυτό είναι μεταδοτικό;

Λαίδη Αίμιλια.— Μαζί σας, ποτέ!

Λόρδος Χάρλεϋ.— Λαμπρά! ως κοιμηθούμε λοιπόν!

Λαίδη Αίμιλια (Κόβει λίγη χλόη και την μασουλά).— Και θα σάς πω γιατί δεν ήθελα να γίνω ποτέ δική σας!

Λόρδος Χάρλεϋ.— Είτε πως είναι απαραίτητο να μω' το πητε; Είναι τάχα απαραίτητο πάντοτε να ακριβολογώ κανείς; Εμένα μ' άρεσει το άγνωστο, το άβυστο...

Λαίδη Αίμιλια (Με χαμόγελο).— Δεν πρόκειται να ακριβολογήσω, αγαπητέ μου Χάρλεϋ. Αισθάνομαι όμως την ανάγκη να σάς πω αυτό που υπήρξε για μένα κάτι σαν ένα φρικτάσμα, σαν μαρμαρυγή...

Λόρδος Χάρλεϋ (ειρωνικά).— Προτιμώ να μω' το πητε χωρίς ποιητικές παραβολές... Αυτό με κουράζει. (Αλλάζει ύφος). Είναι κι' άλλες είκοσι χρόνια που μ' έπισκεφθήκατε μία μέρα σπίτι μου...

Λαίδη Αίμιλια.— Ήρθα σπίτι σας πρό είκοσι έτών... Αυτή είναι η αλήθεια. Έπληγα στην γκαρσονιέρα σας που κρατούσατε στο Σαβόι-Μάνσιον. Μά γιατί πάω;

Λόρδος Χάρλεϋ (Θέλει να φανεί διάφορος).— Άγνοω άπολύτως γιατί

ήρθατε άστόσο θυμάμαι πάντοτε την ευγενική σας εκείνη έπ'σπεψη.

Λαίδη Αίμιλια (Πονηρά).— Ήρθα σπίτι σας γιατί είχα βάλει κάποιο στοίχημα.

Λόρδος Χάρλεϋ.— Αλήθεια; (Πνίγει ένα χασμουρητό).

Λαίδη Αίμιλια.— Ένα βλακώδες στοίχημα, φίλτατε! Με είχατε καλέσει, και όλες οι φίλες μου Ιαχυρίζοντο πως καμιά δεν μπόρουσε ν' αντισταθί στην γοητεία σας...

Λόρδος Χάρλεϋ.— Αλήθεια μω' το λέτε; (χασμουριέται).

Λαίδη Αίμιλια.— Πάψτε πιά τα χασμουρητά. Χάρλεϋ!... Σας διηγούμαι την ζωή μου. Πήγα, λοιπόν, σπίτι σας για να σας προκαλέσω. Την εποχή εκείνη αγαπούσα τον άντρα μου! Ήμουν η πιό τίμια γυναίκα, Χάρλεϋ, απ' όσες έχετε γνωρίσει!

Λόρδος Χάρλεϋ (Με προπέτεια).— Όλες οι γυναίκες υπήρξαν κάποτε τίμιες!

Λαίδη Αίμιλια.— Είσατε η προσωποποίηση της ευγενείας την βραδυά εκείνη που είχα το θάρρος ν' αντισταθώ στη γοητεία σας...

Λόρδος Χάρλεϋ.— Και κερδίσατε το στοίχημα;

Λαίδη Αίμιλια (Αναστενάζει).— Δεν έπιχειρήσατε καν να με φιλήσετε! Άν και δεν θα σάς το επέτρεπα ποτέ αυτό!... Είχα έτοιμα όλα μου τα νύχια.

Λόρδος Χάρλεϋ.— Τα ωραιότερα νύχια του κόσμου!

Λαίδη Αίμιλια.— Μά ξυπνήσατε λοιπόν, Χάρλεϋ! Σας διηγούμαι την σοβαρώτερη στιγμή της ζωής μου.

Λόρδος Χάρλεϋ.— Άκούστε αγαπητή μου Αίμιλια...

Λαίδη Αίμιλια.— (Τόν διακόπτει άπότομα).— Σωπάστε! Ή στιγμή εκείνη ήταν ό έξευτελισμός της ζωής μου. Σεις έπρεπε να μω' έπιτεθήτε, κι' εγώ ν' άμυνθώ.

Λόρδος Χάρλεϋ.— Μά θέλω να σάς πω, αγαπητή Αίμιλια...

Λαίδη Αίμιλια.— Με περιφρονήσατε, κι' όταν επέστρεψα σπίτι μου, κυτάχτηκα στόν καθρέφτη μου, και διερωτήθηκα αν μω' άξιζε να μω' φερθή ένας άνδρας, όπως μω' φερθήκατε σεις...

Λόρδος Χάρλεϋ.— Θα σάς εξηγήσω, Αίμιλια...

Λαίδη Αίμιλια.— Σιωπή! Πως μπόρεσα να άνεχθώ μία τέτοια προσβολή; Τότε, έπισκέφθηκα άλλους άντρες για να πεισθώ πως ήμουν α μία άξιαγά-

πητη γυναίκα, πως μπόρουσα να σαγηνεύσω όποιον ήθελα. Κι' εγώ που υπήρξα πάντοτε πιστή στα συζυγικά μου καθήκοντα, τα έπρόδωσα τότε για να βεβαιωθώ πως άξιζα περισσότερο απ' ό,τι νομίζατε..

Λόρδος Χάρλεϋ.— Και έκάνατε μία θαυμασία σταδιοδρομία! (Τοποθετεί ένα προσκέφαλο κάτω από το κεφάλι της). Και τώρα, μήπως θέλετε ν' αναπαυθήτε λιγάκι; Άργότερα θα σάς εξηγήσω...

Λαίδη Αίμιλια (Νωχελώς).— Το λάθος ήταν δικό σας, Χάρλεϋ. Όταν ό άντρας μου έζήτησε διαζύγιο, διηγήθηκα στόν δικηγόρο μου αυτό που μω' συνέβηκε μαζί σας. Δεν θέλησε να με πιστέψη. Όρκίζομαι όμως πως σάς λέγω όλη την αλήθεια...

Λόρδος Χάρλεϋ.— Λυπούμαι πάρα πολύ! Θάπρεπε να προσπαθήσω να σάς κατακτήσω...

Λαίδη Αίμιλια.— Κι' εγώ θα σάς έβγαζα τα μάτια. Και θα είχα άπόλυτα δίκαιο.

Λόρδος Χάρλεϋ.— Αυτό δεν είναι βέβαιο.

Λαίδη Αίμιλια.— Θάφευγα από το σπίτι σας νικήτρια, και θα μω'ονα υπερήφανη σ' όλη μου τη ζωή... Άλλωστε, έτσι θα κατανικούσα και τα κακά μου ένστικτα.

Λόρδος Χάρλεϋ.— Είμαι άπελπισμένος! Μω' έπιτρέπετε τώρα να σάς πω τι μω' συνέβη...

Λαίδη Αίμιλια.— Άπλούστατα, δεν με βρήκατε του γούστου σας. Τώρα σάς άρέσω γιατί άρεσα σ' ένα σωρό άλλους πριν από σάς!

Λόρδος Χάρλεϋ.— Και όμως δεν είναι αυτό, αγαπητή Αίμιλια! Ήσυχάστε! Μας βλέπουνε! Μιλήστε πιό σιγά, σάς παρακαλώ...

Λαίδη Αίμιλια (άνασηκώνεται επάνω στόν άγκώνα της και σκύβει προς αυτόν).— Ποτέ! Μ' άκούτε; Ποτέ!

Λόρδος Χάρλεϋ.— Είμαι πράγματι άπελπισμένος. Υπάρχουν πράγματα που άποτυγχάνουν. Και είναι περιττό να το εξηγήση κανείς γιατί άποτυγχάνουν. Έν τούτοις θάθελα να σάς εξηγήσω γιατί...

Λαίδη Αίμιλια.— Σας άκούω.

Λόρδος Χάρλεϋ.— Τη βραδυά που ήρθατε στο Σαβόι-Μάνσιον... Ό! ήταν πολύ γελοίο... Έκείνη το βράδυ έβγαζα ένα φρονιμητή που μω' επέβαλλε να είμαι φρόνιμος. Υπέφερα φρικτά... Υπήρξα όμως ήρωϊκός, δεν έκανα κανένα μορφασμό, σάς είχα σεργίρει το τοάκι κι' έλεγα μέσα μου: «Θέω μου, τότε θα φύγη λοιπόν;»

Λαίδη Αίμιλια (θέλει να γελάσει, έπειτα ψιθυρίζει μελαγχολικά).— Και να σκέπτομαι πως από ένα κουτό πείσμα έχασαμε είκοσι χρόνια έρωτος...

Λόρδος Χάρλεϋ.— (Πετάγεται και την κλείνει στην άγκαλιά του. Τα χείλη τους σμίγουν σ' ένα φλογερό φιλ, ένω αυτός ψιθυρίζει με περιπάθεια). Κάλιο άργά παρά ποτέ!...

ΜΑΡΚ ΡΟΤΖΕΡΣ

ΠΑΙΓΝΙΑΔΙΑ! Η ΧΑΡΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Εύτυχισμένα τα παιδιά! Το θαύσκειο των παιχνιδιών τους ανήκει! Αυτά τα παραμυθένια θαύματα που γεμίζουν τις βιτρίνες με μία φαντασμαγορική αποθέωση δημιουργήθηκαν γι' αυτά και μόνο. Και μεις που τα παρακολουθούμε με συγκίνηση, νοιώθουμε να μας πλημμυρίζει για μερικές στιγμές η πυρετώδης χαρά των παιδικών μας χρόνων...

Τα παιχνίδια φανερώνουν την έξυπνάδα και την ευαισθησία ενός παιδιού. Το παιδί που μένει αδιάφορο μπρος στα παιχνίδια είναι άρρωστο στο σώμα ή στην ψυχή. Ξαναγίνεται κανείς παιδί, διατρέχοντας τον κόσμο των παιχνιδιών. Πηγαίνουμε να δούμε κάθε χρόνο, με κάποια μελαγχολία στη θύμηση της παιδικής μας ηλικίας, τι νέες εκπλήξεις θα μας παρουσιάσει πάλι η έφευρετική των κατασκευαστών. Και βλέπουμε και στα παιχνίδια ό,τι ακριβώς ή πρόδοος εισήγαγε στη ζωή των ανθρώπων. Είναι λυπηρόν που δεν σκέφθηκε κανείς να ιδρύση ένα «Μουσείο Παιχνιδιών», ένα τμήμα του όποιου θα άπετελειτο άποκλειστικά από παιχνίδια όπου άντανασκλόναντα με χαριτωμένη παιδικότητα οι διαδοχικές έφευρέσεις της ανθρωπίνης ιδιοφυίας. Οι φιλόσοφοι δεν θάχαναν τόν καιρό τους να σχολάζουν με το μουσείο αυτό. Ή Ιστορία των παιχνιδιών είναι η Ιστορία του πολιτισμού.

Η άρχή της Ιστορίας αυτής άνάγεται στα πρώτα χρόνια του κόσμου. Τα εύρηματα των διαφόρων άνασκαφών το άποδεικνύουν περίτρανα: τα μικρά παιδάκια, στούς αρχαιολόγους αλγυπτικούς χρόνους, όταν ήταν θασιλεύς ο Σέσωστρις, έπαίζαν με διάφορες χονδροειδείς άναπαστάσεις ζώων, με ανθρωπάκους που είχαν άρθρώσεις σαν τα νευρόσπαστα και με κουκλίτες που έμοιαζαν με κοριτσάκια την εποχή που τα κοριτσάκια έμοιαζαν με κουκλίτες. Ίσως να ανήκαν σε «κουκλίστικα νοικοκυριά» μερικοί μικροσκοπικοί άμφορες που οι σοβαροί αρχαιολόγοι άνασφύρουν από την γη με μεγάλη προσοχή...

Υπέστησαν θέβαια και τα παιχνίδια άνάλογη εξέλιξη στις διάφορες εποχές. Ό Ραμπελαί άναφέρει 218 παιχνίδια προσωρισμένα να διασκεδάσουν τα παιδικά χρόνια του θρυλικού Γαργαντούα: παιχνίδια που υπήρχαν ήδη και τα όποια έπανεφευρίσκει άδιάκοπα, από τόν μικρό άνεμόμυλο ως το ξύλινο άλογάκι. Σε μία άρχαιολογική συγκέντρωση που έγινε τελευταίως στο Παρίσι, ο δόκτωρ Καπιτάν παρουσίασε μία σφουρίκτρα πήλινη έμαγιέ ή όποια είχε έφρεθη σε άνασκαφές και άναπαριστούσε έναν Ιππέα που υπήρξε ή χαρά ενός μικρούλη του 16ου αιώνας.

Ό γιατρός του Λουδοβίκου 13ου Έρρόρ, καθήρτισε έναν κατάλογο όλων των παιχνιδιών που είχαν δοθή στο θασιλόπουλο. Δεν υπάρχει ένα παιχνίδι απ' όλα αυτά που να μη βρίσκειται στόν έτήσιον κατάλογο των συγχρόνων παιδικών άγορών. Ό κύριος Άνρϋ ντ' Άλμάν, σ' ένα θιόλλιο του σχε-

τικό με τα παιχνίδια, έπανατύπωσε τόν εικονογραφημένο κατάλογο ενός έμπορου παιχνιδιών του δεκάτου όγδόου αιώνας. Περιλαμβάνει όλα τα παιχνίδια που κατασκευάζονταν τότε και που κατασκευάζονται και σήμερα: άμαξάκια, τρομπέτες, άκροβάτες, μικρά κασάκια, κιθάρες του Νάε, κουτιά άρχιτεκτονικής—πάντοτε όμως σε ξύλο, γιατί το μεκανό θάρθη άργότερα— πυροσβεστικές άντλίες—με χέρια όμως και όχι με άτμό. Υπάρχει ένα «μαγικό κουτί» που θυμίζει άμυδρά τόν κινηματογράφο. Και ό πρόγονος του σημερινού φωνογράφου είναι ένα αυτόματο που μιλά σ' ένα φωνάγωγό.

Δεν θρискόμαστε άκόμα, με τόν κατάλογο αυτό, παρά στην παραμονή της Έπαναστάσεως και της Αυτοκρατορίας: οι πανοπλίες για στρατεύματα όπου όλοι οι στρατιώτες είχαν... λοχαγού! Δεν φιγουράρουν στόν κατάλογο αυτό ένω άργότερα χαλάνε κόσμο. Είναι το παιχνίδι ε-

ναντίον του όποιου έξακοντίζουν το ός κεραιώνους των ειρηνιστά. Δεν φαντάζομαι πάντως ό,τι το πνεύμα του Λοκάρνο θα συγχίνηθη πολύ απ' αυτό, Άλλωστε ή μόδα τους είναι σε ύφεση. Το πιό σοβαρό είναι ό,τι το περιστροφή που άντικατέ-

στησε τώρα το σπαθί προσελκύει τις μεγαλύτερες συμπάθειες και απλώνεται θριαμβευτικά σ' όλες τις βιτρίνες.

Τα παιχνίδια έπωφελούνται όλων των έφευρέσεων. Κάποτε τις προαναγγέλλουν. Άλλοτε πάλι τις έμπνέουν. Μήπως ό Έδισον δεν είπε ό,τι στην άνακάλυψη του μεγοφώνου άδηγήθηκε από δυο παιδιά που μιλούσαν σε δυο κουτιά δεμένα μ' ένα σύρμα, από άρκετά μακρινή άπόσταση;

Πριν από καμιά σαράνταριά χρόνια έπανελήφθη το πείραμα ενός άρχαίου Έλληνος μηχανικού, όνομαζόμενου Άρχύτας, ό όποιος είχε κινήσει τόν θαυμασμόν όλων των μικρών Άθηναίων κατασκευάζοντας ένα πουλί που πετούσε... Υστερα από χιλιάδες χρόνια, το πείραμα έπανελήφθη και έδαν ν' άνυσώνεται στόν ούρανό ένα

χιμαιρικό πουλί από μετάξι και σύρματα που διέγραφε στόν άέρα χαριτωμένους κύκλους, την εποχή που το άεροπλάνο, πουλί πραγματοποιημένο, έπιχειρούσε τις πρώτες του πτήσεις για τα μεγάλα παιδιά που όνομάζονται άνθρωποι. Ποιά μυστηριώδης άλυσίδα συνδέει την έφεύρεση του Άντερ και τών άδελφών Ράιτ, με το παιχνίδι του άρχαίου άθηναίου μηχανικού;

Ό σιδηρόδρομος άκολουθήσε στο θαύσκειο των παιχνιδιών την ίδια έπαναστατική τροχιά που άκολουθήσε και στις πόλεις των ανθρώπων. Ό,τι κάνουν οι μεγάλοι, το άκολουθούν τα παιδιά, με την ίδια άστοχαιρία ταχύτητας της εποχής μας. Οι βιτρίνες των παιχνιδιών είναι εξίσου πλημμυρισμένες με ταξί και έφευχες λιμουζίνες όπως και οι δρόμοι μας.

Τα κοριτσάκια στό σημείο αυτό, συμμερίζονται το πάθος τών άδελφών τους. Και όμως ή προτίμηση αυτή σ' αυτόκίνητα δεν είναι ίκανή να τά κάνη να ξεχάσουν την άγάπη που προέρχεται από τα βάθη της καρδιάς τους για την κούκλα, την άναμφισήτη τη θασιλίσσα των κοριτσιτικών παιχνιδιών. Με μεγάλη έπιδειξίότητα και γούστο διαλέγουν τις πιό καλοντυμένες, και τις πιό μεγάλες.

Σημειώνουμε μ' εύχαρίστηση ό,τι οι κούκλες έξαπαήραν μία φυσική έμφανιση πολύ εύχρηστη.

Έκείνη που προκαλεί λίγο την άμηχανία μας προκειμένου να εκλέξωμε ένα παιχνίδι, για κάποιο παιδάκι, είναι ή ιδέα για το τι θα σκεφθούν οι γονείς του. Κάθε δώρο είναι υπρόσδεκτο για ένα παιδί, που δεν θα πολυσκοτισθί για την άξία του παιχνιδιού. Για να εύχαριστηθί ένα παιδί δεν ζητά παρά να διασκεδάσει.

Ποιό παιχνίδι όμως είναι εκείνο που θα το διασκεδάσει; Ποιό παιχνίδι άνάμεσα σ' όλα θα τραβήξη τόν θαυμασμό του και την σταθερότητα της άγάπης του; Δεν θα είναι άσφαλώς ό,τε το πιό ώραίο, ό,τε το πιό πλούσιο. Το παιδί εύτυχώς δεν έχει τόν νομοπισμό τών μεγάλων. Και το καλύτερο παιχνίδι γι' αυτό είναι εκείνο που θα μιλήσει στην φαντασία του και θα Ικανοποίηση την τρυφερή του παι-

διάστικη καρδιά...

Κι' ένας μοντέρνος παραγινόμενος.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσσαί φαίνεται ότι είναι ένας από τους τυχερούς της ζωής: αντιπρόεδρος της Βουλής, θέσιος μέλλων υπουργός, δημοφιλής, πλούσιος, σύζυγος μιας γυναίκας που τον λατρεύει, πατέρας δυο χαριτωμένων παιδιών. Κι' όμως πίσω από την φανταχτερή αυτή αύλα, παίζεται ένα αφάνταστο δράμα: ο Μιχαήλ Τεσσαί είναι φοιτητάς δυστυχισμένος. Αγαπά μ' έναν απελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεβ, κόρη ενός φίλου του, που, πεθαίνοντας, του ανέθεσε την προστασία της.

Μια μέρα η Σουζάν ανακαλύπτει το τρομερό μυστικό του συζύγου της και επακολουθεί μια τραγική σκηνή. «Πρέπει να διαλέξω: άμεσα αυτήν ή έμένα», του λέγει η Σουζάν. Με ματωμένη καρδιά, αναγκάζεται να διακόψει την άθλια αισθηματική σχέση του. Στο μεταξύ, ο πολιτευτής Γκραβάλ ζητεί σε γάμο την Μπλάνς, κι' εκείνη, πιεζόμενη από τους γονείς της, δέχεται.

10. (Η συνέχεια)

Μιχαήλ πήγε στο σπίτι του να ντυθεί και έφυγε για την Προεδρική δεξίωση χωρίς να πη τίποτα...

Όσοι τον είδαν εκεί, εξαγιάστηκαν. Δεν ήξεραν πού να αποδώσουν την έκλειψη παρουσίας του, ούτε πώς να εξηγήσουν την θερμή χειραψία που αντίλαξε με τον πρωθυπουργό. Εκείνος δεν έδινε καμιά προσοχή. Αντήλασε αφηρημένος χειραψίες, απαντούσε άοριστα στις τυπικές ερωτήσεις που του έκαναν, με τρόπο ώστε όλοι έλεγαν.

—Κάτι έχει... Τι μπορεί να χή; Μά εκείνος δεν πρόσχε. Έρευνούσε τις αθούσε με το βλέμμα του.
—Κάποιον ζητεί...

Το πρώτο πρόσωπο που παρετήρησε μέσα στους τόσους αδιάφορους, ήταν το πρόσωπο του Γκραβάλ. Θέλησε να τον αποφυγή, μά δεν το κατάρθωσε. Ο Γκραβάλ που τον είχε δη, έτρεξε επάνω του με πρόσωπο γελαστό, προτεινοντας το χέρι:

—Πόσο είμαι ευτυχής, αγαπητέ κύριε, που σ' ασ συναντώ, για να σ' ευχαριστήσω. Βίβαια... Γνωρίζω... Μάταιαν την

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

— Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

γνώμη σας... Καί δεν ξέρετε τι τιμή μου κάνει που ώμλησατε ευνοϊκά για μένα... Τά πράγματα κανονίστηκαν σήμερα το πρωί. Έλαβα όριστική απάντηση το μεσημέρι... Οι γάμοι θα γίνουν το ταχύτερο... Η μνηστή μου υπολογίζει ότι θα θελήσετε να παραστήτε ως μάρτυς. Φυσικά. Φανήκατε πάντα τόσο καλός γι' αυτήν... Άλλωστε, θά την δήτε... Θά έλθω εδω απόψε...

Μιλούσε σάν να έκμυστηρευόταν, ευτυχισμένος γιατί τον έβλεπαν να οινολιγέ τόσο φιλικά μ' έναν επιφανή άνθρωπο, και παρέτεινε την συνομιλία. Γύρω ο κόσμος τους παρατηρούσε και αναρωτιόταν:

—Μά για ποιο πράγμα μιλούν έτσι πολύ;

Ο Ντίλ, ένας άλλος πολιτευόμενος που μόλις είχε φθάσει, πλησίασε τον Γκραβάλ και τον χτύπησε φιλικά στον ώμο:

—Τά συγχαρητήριά μου, αγαπητέ!

Ο Γκραβάλ εξαγιάστηκε:

—Πώς! Τό ευάθετε;

—Βεβαίως. Όλα γίνονται γνωστά άμεσα.

Και άπομακρόνηκε, ρίχνοντας ένα έρευνητικό και φιλόπομπο βλέμμα στον Τεσσαί.

—Μά πώς σ' ασ φαίνεται αυτό; Είπε ο Γκραβάλ. Ένα πράγμα, που μόλις πρό δλίγων ώρών αποφασίστηκε...

—Τίποτα δεν μένει μυστικό!

Ήταν ή μόνη φράση, την όποια κατώρθεσε να άποσπάση από τον Τεσσαί. Την επανέλαβε.

—Τίποτα δεν μένει μυστικό... Πόσο δικαιο έχετε, αγαπητέ κύριε... Οι άνθρωποι ανακατεύονται πάντοτε σε πράγματα που δεν τους ενδιαφέρουν...

Άρκεϊ ένας άνθρωπος να σηκώσει το δάχτυλό του και να είναι λίγο γνωστός, και ολος ο κόσμος το έμαθε... Πράγματι... Τίποτα δεν μένει μυστικό...

Επί τέλους ο Γκραβάλ, βλέποντας ότι ο Μιχαήλ δεν άπαντούσε, άποκακύνθηκε, άνησυχώντας μήπως έγινε ένοχη τικός.

Ο Τεσσαί κυκλοφορούσε μέσα στο πλήθος. Σε κάθε βήμα κάποιος τον σαματούσε για να τον χαιρετήσει. Έπειτα, ένω μιλούσε με τον Περδ, αισθάνθηκε την καρδιά του να παγώνει. Οι ντε Κερνι περνούσαν σε μικρή άπόσταση και ή Μπλάνς τους άκολουθούσε. Τόν είδε κι' εκείνη. Σταμάτησε άπότομα, έστρεψε την κεφαλή προς το μέρος του, έγινε κατάχλωμη, του έρριξε ένα βαθύ βλέμμα και προχώρησε πάλι. Ο Μιχαήλ έγινε ώχρότατος έπίσης, και της έρριξε ένα βλέμμα τόσο άπελπισμένο, ώστε ο

Περδ, χωρίς να θέλη, στράφηκε. Δεν κατώρθεσε όμως να διακρίνη τίποτα, γύρω του ψιθύριζαν:

—Αύριο στην «Τάξιν» θά δοίμε τι λόγο έχει ή παρουσία του έδω.

Ο Τεσσαί, στο μεταξύ, έσφιξε το χέρι του δημοσιογράφου και διευθύνθηκε προς την πόρτα. Άλλά δεν είχε δύναμη να φύγη έτσι άμέσως. Ήθελε να την ξαναδη μιά φορά άκόμη. Ήταν τόσο ώραία με το φόρεμά της, που μόλις έρρόδιζε, και με την βαθύτατη μεγαλολία της... Έκανε πάλι τόν γύρο των αίθουσών και την είδε στον βραχιόνα του Γκραβάλ, που ήταν όλος μειδιάματα και περιποιήσεις. Τότε δεν κρατήθηκε πιά. Αισθάνθηκε ότι ή μοίρα έκοβε το δειρό του. Και έφυγε.

—Μά γιατί λοιπόν ήλθε; συζητούσαν σε διάφορους όμίλους. Τόν είδαν να μιλή πολλή ώρα με τόν Γκραβάλ.

Ο Περδ, που άπηύθυνε την ίδια έρώτηση, άκουσε την φωνή του Ντίλ να λέγει σε κάποιον:

—Μά θά γίνουν πολύ οικείοι ο Γκραβάλ κι' αυτός... Ξέρετε, ότι ο Γκραβάλ παίρνει την δεσποινίδα Έστεβ, την ξανθή και άδύνατη νέα, που περνά αυτήν την στιγμή από την πόρτα... Ο Τεσσαί έκανε το συνοικέσιο...

Μόλις έπειτα από δυο μέρες κατά το πρόγευμα ο Τεσσαί είχε την δύναμη να πη στην Σουζάν:

—Πρέπει να σου άναγγείλω κάτι που σε ενδιαφέρει. Ή δεσποινίς Έστεβ παντρεύεται...

Ή Σουζάν έκανε μια κίνηση έκπληξως και δυοπιστίας.

—Μπα!... Με ποίον;

—Με τόν Γκραβάλ, τόν Ιστορικό, τόν πρώην βουλευτή...

Εκείνη έδίστασε ένα λεπτό και κατόπι είπε:

—Καλός γάμος!

Μά κατάλαβε ότι τά λόγια της αυτά έθιξαν τόν Μιχαήλ και πρόσθεσε:

—Σε συμβουλευτήκα Ιωσ;

Εκείνος άπήντησε ξερά:

—Ναί! Με συμβουλευτήκαν...

Εκείνη αισθάνθηκε την διάθεση να σηκωθεί από τόν τραπέζι, να πάση τόν κεφάλι του άνδρός της με τά χέρια της και να του πη: «Φάνηκες γενναίος! Σε άγαπώ!». Μά δεν τό έκανε. Κάποια άλλη δύναμη την συγκρατούσε. Ή Μπλάνς παντρεύόταν. Μά έμενε πάντα μεταξύ των, άφου ο Μιχαήλ την άγαπούσε. Σε τι ώφελοόσε άν άύξαναν τά έμπόδια μεταξύ των!... Έπειτα μια κακή σκέψη της ήθε... Ποιός ξέρει άν αυτός ο γάμος δεν θά τους έρριχνε εύκολότερα τόν ένα στην άγκαλιά του άλλου; Ποιός ξέρει άν δεν τό σκέφθηκαν κι' αυτό;

Έπειτα από μια σύντομη σιγή είπε σε τόνο έπιθετικό:

—Ελπίζω, ότι θά είναι ευτυχισμένη!

Ο Μιχαήλ δεν άπάντησε.

Ποιός θά μπόρέση ποτέ να εξηγήση το μυστικό του άνθρώπου που κατορθώνει να ζή δυο ζωές, την ίδια του, την έσωτερικ

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ή, και την άλλη, την δημοσία, την ζωή της έξωτερικής εμφάνισως;

Ποτέ ο Τεσσαί δεν υπήρξε δραστηριώτερος, δυνατώτερος, ευγλωττότερος και δεξιώτερος στην πολιτική του ζωή από τις εβδομάδες εκείνες που διαδέχτηκαν την νέαν κρίση. Μέσα σε λίγες μέρες ξεχάστηκε ή εξαφινική άποχώρησή του από την συζήτηση της Βουλής, και άρκετοί από τούς οπαδούς του άρχισαν να πιστεύουν ότι ή άποχώρησή εκείνη ήταν ένα πολιτικό κόλπο. Στην Βούλη, στις κοινοβουλευτικές έπιτροπές, στα άρθρα του της «Τάξεως», κανείς δεν μπόρούσε να μαντέψη τόν άνθρωπο που προσπαθεί να λησμονήσει, να μη σκέπτεται, να σωθή άπ' την παραφροσύνη της άπελπισίας.

Πολλές φορές, ένω συζητούσε, ή σκέψη του ξέφευγε μακριά... Σχέδια πολλά σχηματιζόταν στο κεφάλι του που έπαυσε. Νά άπαγάγη την Μπλάνς τόν βράδυ της ύπογραφής του γαμήλιου συμβολαίου, ή την ήμέρα άκριβώς τόν γάμου, μεταξύ της τελετής του πολιτικού και τού θρησκευτικού γάμου, ή την ώρα τού έπισήμου γεύματος...

Τού άρεσε να σκηνοθετή με την φαντασία του τις λεπτομέρειες του μυθιστορήματος αυτού: Στην αρχή αντιστεκόταν και οι δυο ως την τελευταία στιγμή, άποφασισμένοι να έκτελέσουν μέχρι τέλους τη θυσία που τούς επέβαλλε ή μοίρα. Μά έρχόταν ή μοιραία μέρα που ή Μπλάνς θά άνήκε σ' έναν άλλο... Τότε, την έπλησίαζε και της έλεγε: «Έλα!»

Κι' εκείνη, χωρίς να τόν ρωτήσει ούτε λέξη, χωρίς δισταγμό μά και χωρίς βία, σάν ύπνωτισμένη, έρχόταν!...

«Ο δρόμος σου είναι και δρόμος μου...»

Κι' ή ζωή του, ζωή της...

Την τελευταία βδομάδα πριν να ύπογραφουν τόν συμβόλαιο τού γάμου, ο Μιχαήλ βρήκε στο ταχυδρομείο του ένα γράμμα της Μπλάνς: «Δεν πιστεύα ποτέ, Μιχαήλ, ότι θά σου ξανάγραφα πιά... Και να πού μιλήσω... Μου φαίνεται πώς θά τρελλαθώ... Σε ποίον θέλεις ν' άπευθυνθώ άλλον από σένα; Μόνον σένα είχα και μόνος σου μου μένεις, παρ' όλα όσα μάς χωρίζουν... Έλα λοιπόν εις βοήθειάν μου και πές μου τι πρέπει να κάνω...»

Πρόκειται για τόν γάμο μου. Ώς τώρα, είχα πάρει τόν πράγμα άρκετά ψυχρά. Ή μέρα δεν είχε όριση και ο κ. Γκραβάλ ήταν έντελώς αδιάφορος για μένα. Υπόσχομαι, άλλωστε, στον έαυτό μου, να κάνω τόν πόν για να είναι εύτυχής. Θά ήταν άδικο να ύποφέρη κι' αυτός εξ αίτίας μάς. Άρκετά δάκρυα σκορπίσαμε γύρω μάς. Έν τούτοις τού είπα ευθύς άμέσως ότι δεν τόν άγαπούσα και ότι παντρεύομαι για να κάνω ό,τι κάνει όλος ο κόσμος και, πρό πάντων, για να φύγω από ένα σπίτι στο όποιο ύπέφερα πολύ. Νομίζω ότι κι' αυτός γνώσκει λόγους λόγους ήθελε να με πάρη... Μά άρχισε να με άγαπά... Άπό τότε που τό κατάλαβα, δεν αισθάνομαι άπέναντί του έδωσθαι αλλά μίσος. Μά ποιο δικαίω

μα με άγαπά; Δεν ξέρει ότι άνήκω σ' έναν άλλο; Δεν φαίνεται αυτό; Δεν είναι γραμμένο στο μέτωπό μου, στα μάτια μου;

Δεν ήξερα τι έκανα όταν έλεγα τόν ναί. Την στιγμή εκείνη όλα μου φαινόταν προτιμώτερα από την ταπεινωτική φιλοξενία τού πατριού μου, και θά δεχόμουν τά πάντα για να φύγω από τόν σπίτι όπου όλα με θίγουν και με πληγώνουν. Έπειτα, τó ήθελες σύ. Ένόμισα ότι θά μπόρουσα να σε ύπακούσω. Έπειτα, σου έπαναλαμβάνω, δεν ήξερα... Δεν ήξερα... Τώρα αισθάνομαι ότι είναι άδύνατο, τó βλέπω καθαρά, τó καταλαβαίνω...

Απόψε ή χθές βράδυ — γιατί τώρα είναι δύο μετά τά μεσάνυχτα — είμαστε στα σαλόνι. Ο μνηστήρ μου μου προσέ-

να κάνω. Νά άπατησω αυτόν τόν τίμιο άνθρωπο, που δεν φταίει σε τίποτα παρά μόνο ότι δεν είσαι σύ. Πώς με συμβούλεψες αυτό τó ψέμμα, σύ που είσαι τόσο ευθύς;

Δεν ξέρω τι έκαναν κάτω. Ήλθαν και χτύπησαν την πόρτα μου. Δεν έδωσα καμιά άπάντηση. Θέλουν ίσως να με άφήσουν έλεύθερη την νύχτα να σκεφθώ, με την έλπίδα ότι θά σκεφθώ φρονιμώτερα. Μά αύριο ή καταγίδα θά έξοπάση. Πρέπει να πώ καθαρά ότι δεν μπόρώ να πάρω τόν κ. Γκραβάλ. Καί τρέμω, Μιχαήλ, για την σκηνή που θά ύποστώ.

Βοήθησέ με, σε ίκετεύω! Δεν έχω πιά δύναμη. Ή ψεύτικη ύπομνη με έγκατέλειψε, και είμαι τρομερά δυστυχισμένη! Άν σου έλεγα τι ύπέφερα σ' αυτό τó

—Τι έχεις λοιπόν, Μπλάνς; Τρέμεις; Θά νομίζε κανείς ότι με φοβάσαι...

φερε μια χαριτωμένη κασετίνα Λουί-Κένζ, και ή λεπτότης του με συνεκίνησε. Ή μά θεώρησε καλό να φύγη από τόν σαλόνι με κάποια πρόφαση. Έμεινα μόνη μαζί του. Αισθάνθηκα να με σφίγγη ή γωνία. Τό είδε στα μάτια μου.

—Τι έχεις λοιπόν, Μπλάνς; με ρώτησε. Τρέμεις. Θά νομίζε κανείς ότι με φοβάσαι...

Πράγματι τόν φοβόμουν! Ένω έγώ δεν άπαντούσα, εκείνος πήρε τά χέρια μου και τó φίλησε... Τότε δεν ήξερα πιά τι έκανα. Έχασα τόν μυαλό μου. Τράβηξα τά χέρια μου άπ' τά δικά του, έφυγα και κλείστηκα στο δωμάτιό μου.

Δεν θέλω να με άγγιξη, Μιχαήλ, δεν θέλω, δεν θέλω! Καλλίτερα τόν μοναστήρι, καλλίτερα ο θάνατος! Δέχομαι να μην άνήκω σε σένα, άφου είναι άδύνατο, μά δεν μπόρώ ν' άνήκω σ' έναν άλλο. Αυτό, βλέπω τώρα πώς ύπερβαίνει τις δυνάμεις μου. Δεν μπόρώ. Αισθάνομαι φρίκη. Καί είναι βδελυρό, αυτό που έπρόκειτο

σπίτι!

Αύριο τόν πρωί θά βγώ νωρίς, πριν σηκωθώ ο ίαλλοι. Θά ρίξω μόνη μου τó γράμμα για να τó λάβης νωρίς. Μην άκούσης παρά μόνο την καρδιά σου, Μιχαήλ. Άν σου μένη άκόμη λίγη άγάπη για μένα, έλα να με βοηθήσεις! Μόνον σε σένα έλπίζω άκόμη. Ώς ότου λάβης μιάν άπόφαση για μένα δεν θά άπαντήσω σ' ό,τι κι' άν μου πούν. Καί σε ό,τι άποφασίσης ύπόσχομαι να ύποταχθώ, μόνο να μη μου πής πάλι για γάμο. Δεν μπορείς να έχης αυτή την σκληρότητα... Καί μόνον σ' αν μπόρεις να έμποδίσης να με βασανίζουν... Θά προτιμούσα έν άνάγκη τόν μόνον νάστηρι. Νά ζήσω έρημη, μά ήσυχη.

Μιχαήλ άγαπητέ μου Μιχαήλ, βοήθησέ με όχι γιατί σ' άγάπησα, αλλά γιατί ήμουν ή θετή κόρη σου, και γιατί δεν ήνω παρά σένα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Τὸ πρῶτο καὶ στερνὸ φιλὶ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΛΙΤΑ ΡΟΤΖΕΡΣ

«Απ' τὴ μέρα ποὺ τοὺς εἶχαν δώσει τὸ ἴδιο θέμα στὸ σχολεῖο, τὴν ἱστορία τοῦ Πετράρχη καὶ τῆς Λαούρας, ἄλλο ὄνειρο δὲν εἶχαν, ὁ Ἑδουάρδος κι' ἡ Μαρία ἀπ' τὸ νὰ πανε μαζί στὸ Ἀθηνεῖο, νὰ δοῦν τὴν κρήνη τοῦ Βακλῦς, ὅπου εἶχαν πρωτογνωρίστη κι' ἀγαπηθῇ ὁ τρυφερός ποιητής κι' ἡ μούσα του.

Ἦταν ζήτημα ὅμως, ἂν θὰ πραγματοποιούσαν ποτέ αὐτὸ τὸ χιμαίρικο ταξίδι, γιατί ἡ μητέρα τῆς Μαρίας, χήρα πολέμου, σπούδαζε τὴν κόρη της μὲ τὴν πενήχρα συντάξη της καὶ ἐξ ἄλλου τὸ χαρτζιλίκι ποὺ ἔδιναν στὸν Ἑδουάρδο οἱ γονεῖς του ἦταν ἕνα ἐλάχιστο ποσό.

Μόλις πῆρε αὐτὸ τὸ διπλωμά του ὁ Ἑδουάρδος ἀντιμετώπισε τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς. Ἐνῶς οἰκογενειακὸς φίλος τὸν εἶχε ζητήσει γιὰ κάποιον ἐκδόστη-βιβλιοπώλη, στὸ κατάστημα τοῦ ὁποῦ χήρευε μιά θέση πρὸς ἐξακόσια φράγκα τὸν μήνα. Ὁ ἐκδότης εἶχε ὑποχρεωθῇ νὰ προσλάβῃ τὸν νέο.

Σχεδὸν τὴν ἴδια ὥποχρῃ, ἡ Μαρία ἀπέτυχε στὶς ἐξετάσεις της. Μολονότι δὲν σήκωνε τὰ μάτια ἀπ' τὸ βιβλίο καὶ λογάριζε πῶς μὲ τὸ διπλωμά της θάμπαινε δασκάλα γιὰ νὰ βοηθήσῃ οἰκονομικῶς τὴν χήρα μητέρα της, ἡ ἀνεξήγητη δειλία της ἔγινε ἀφορμὴ νὰ μὴν πῇ καὶ νὰ μὴν γράψῃ τίποτα στοὺς διαγωνισμούς.

Κι' ἐνῶ στὴν πολυκατοικία ὅπου ἔμεναν οἱ δύο οἰκογένειες, ὁ Ἑδουάρδος εἶχε ἐτοιμάσει ἕνα γλεντάκι γιὰ νὰ εορτάσῃ τὸν θρίαμβο τῆς Μαρίας, ἡ νέα ἐπέστρεψε ἀπελπισμένη, ἐκνευρισμένη, μὲ τὰ μάτια πριμμένα ἀπ' τὸ κλάμα.

Ὁ γιατρός τὴν διέταξε νὰ κρεβάτωθῇ γιὰ ὀχτὼ μέρες...

Καθισμένος στὸ προσκέφαλό της, ὁ Ἑδουάρδος προσπαθοῦσε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, μιλώντας της γιὰ τὶς δικές του ἐπιτυχίες:

— Ἀκουσε, Μαρία. Ἴσως αὐτὸ νὰ σ' εὐχαριστήσῃ λιγάκι!... Ὁ ἐκδότης κ. Σούλς μὲ παίρνει ὑπάλληλο. Θὰ πιάσω δουλειά τὴν ἐρχομένη ἑβδομάδα!

— Τί χαρά, Ἑδουάρδε!

— Ἀλήθεια, ἡ νέα χαμογελοῦσε. Τὴν καλῇ, τὴν κατρεπτὴ Μαρία!

— Βλέπεις, ξαναπαίρνω θάρρος! Θὰ ξαναρχίσω τὶς μελέτες μου! Δὲν θὰ τὴν ξαναπάθω μὲ τὴν δειλία μου! Ὁ! εἰμαι τόσο εὐτυχημένη γιὰ σένα!

— Ἴσως νὰ εἶχε λίγο πυρετό.

Σὲ λίγο, ἀνέβαινε ἡ μητέρα τοῦ Ἑδουάρδου λαχανιασμένη:

— Ἑδουάρδε!... Λάβαμε ἕνα γραμματάκι ἀπὸ τὸν κ. Σούλς. Λέει πῶς εἶσαι πολὺ νέος γιὰ νὰ ἐργασθῇς στὸ κατάστημα του. Καθμένο μικρό μου, σίγουρα κάποιος ἄλλος σοὺ πῆρε τὴ θέση σου!

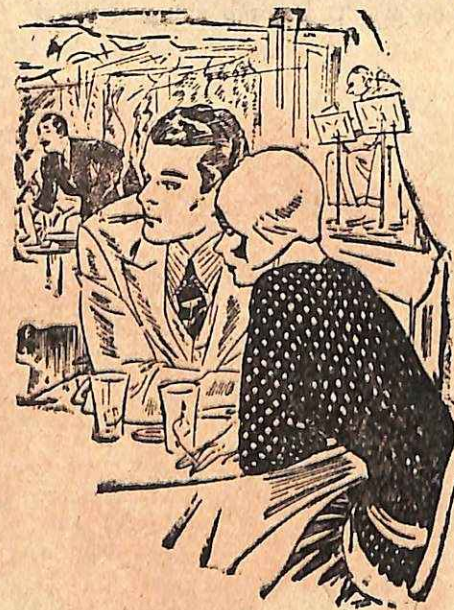
Δυὸ ἀπελπισίες τώρα ἀντὶ τῆς μιάς. Ἡ Μαρία δὲν ἐπεχείρησε κανὲν νὰ τὸν παρηγορήσῃ. Βυθίστηκε ξανά στὴν αἵσθησιν τῆς νευρασθενείας ποὺ ἀνοίγονταν μπροστά της κι' ἐνοίωσε κάποια ἱδρὸν νὰ προσθέσῃ τὴν δυστυχία της στὴν δυστυχία τοῦ Ἑδουάρδου. Μὲ σπασμένα φτερά, στὸ κατὰφλι τῆς ζωῆς, ἐνοιώσαν αὐτὴ τὴν διπλὴ δυστυχία σὰν ἕνα θανάσιμο πλήγμα ποὺ ἐτσάκιζε τὴν νεότητά τους!

Οἱ γονεῖς τοὺς ἀνησύχησαν. Ὁ γιατρός εἶχε διατάξει ἐξοχή. Ὁ πατέρας τοῦ Ἑδουάρδου πρότεινε:

— Ἦρθαν οἱ διακοπές. Πάμε δυὸ ἑβδομάδες στὴν ἐξοχή; Ἡ στὴν ἀκρογιαλιά; Εἴμαστε πρόθυμοι, ἡ μητέρα σου κ' ἐγώ, νὰ κάνουμε τὸ πᾶν γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσουμε... Θάρρῃ κ' ἡ Μαρία μὲ τὴν μητέρα της...

— Τότε στείλτε με καλλίτερα μαζί μὲ τὴν Μαρία νὰ περάσω ἕνα μῆνα στὴν κρήνη τοῦ Βακλῦς...

Ἀφοῦ σταμάτησαν γιὰ νὰ πιοῦν κάτι σ' ἕνα καφεενάκι ὅπου κάθονταν καὶ λιάζονταν οἱ Μεσημβρινοί, οἱ δύο νέοι πῆραν τὸ στενὸ μονοπάτι ποὺ ὡδηγοῦσε

Σταμάτησαν γιὰ νὰ πιοῦν κάτι σ' ἕνα καφεενάκι.

στὸ ὕψωμα, ἀπὸ ὅπου θὰ θαύμαζαν τὴν θέα τῆς κρήνης τοῦ Βακλῦς.

Σὲ λίγο, εἶχαν τὴν ἐντύπωση πῶς ἔκानαν ἕνα προσκύνημα — γιατί συλλογιζόνταν τὸ ὑπέργειο αἶσθημα τῶν δύο ρωμαντικῶν ἐραστῶν ποὺ εἶχε ἀφήσει τὴν σφραγίδα του διὰ μέσου τῶν αἰώνων...

...Καθισμένοι στὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου, ἀπὸ ὅπου θαύμαζαν τὴν κρυστάλλινη διαφάνεια τοῦ καταρράκτη ποὺ κυλοῦσε ἐξυλλογιζόνταν τὸ ποιητικὸ ζευγὸς τοῦ 14ου αἰῶνος, στὸ ὁποῖο ὀφείλονταν τόσα ὁμορφα συνέπτα... Ξανθὴ ἐκείνη, μελαχροινὸς ἐκεῖνος, μὲ τὴν ὁμορφιά ποὺ δίνουν τὰ νεύματα, δὲν σπανίζονταν πῶς ἐνσάρκωναν, ἐξαναζωντανεύαν τὴν στιγμὴ ἐκείνη τοὺς δύο ρωμαντικούς ἐραστές...

Πρώτος, ξαφνικά, μίλησε ὁ Ἑδουάρδος:

— Κατὰ θάθος, Μαρία, τί μὰς περιμένει, ἐσένα κι' ἐμένα, στὴν ζωὴ;

— Ἐκεῖνη σήκωσε τοὺς ὤμους της κι' ἀνοίξε τὰ μισόκλειστα βλέφαρά της.

— Ὡστε, Μαρία, θρίσκες πῶς ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν ζήσῃ κανεὶς τέτοια ζωὴ;

Τὴν ἐνοίωσε νὰ ἀνατριχιάξῃ. Ἐκεῖνη εἶχε καταλάβει. Τὸ βλέμμα της ἀκολουθῆσε τὸ βλέμμα του ἐπάνω στὰ νερά τοῦ καταρράκτη. Ἐνα δευτερόλεπτο θάρρους, δὲν χρειάζονταν παραπάνω γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὰ αἰώνια βάσανα μιάς ζωῆς χωρὶς σκοπὸ...

Ὁ Ἑδουάρδος τὴν πλησίασε καὶ τὴν ἔπιασε ἀπ' τοὺς ὤμους:

— Μαρία;... Θέλεις;

Ἐκεῖνη ἔκανε νὰ πῇ ναί. Κανένας ἦχος ὅμως, δὲν ἔβγαλε ἀπ' τὰ χλωμά χεῖλιά της. Ἐκλείσε τὰ μάτια περιμένοντας τὸν θάνατο. Ὁ σύντροφός της ἐτοιμαζόταν κρατώντας τὴν πάντα ἀπ' τοὺς ὤμους νὰ γκρεμιστῇ μαζί της στὰ θάθη τῆς ἀβύσσου γιὰ νὰ γαθοῦν ἀπ' τὸν κόσμο...

Ἐνοίωσε τὸ σφίξιμό του πὶδ δυνατό. Τὸ μάγουλό του ἦταν κοντὰ τὸ δικό της. Θὰ φιλιόνταν προτοῦ πεθάνουν... Θὰ φιλιόνταν γιὰ πρώτη φορὰ...

Ξαφνικά, μὲ τὸ στερνὸ φιλὶ δύο ἀνθρώπων ποὺ θλέπουν τὸν θάνατο μπροστά τους, οἱ δύο νέοι κυττάχτηκαν σὰν νὰ μὴν εἶχαν ξαναγίνει. Ἀπ' αὐτὸ τὸ φιλὶ, ἀντὶ νὰ θροῦν τὸν θάνατο, εἶχαν ἀντλήσει καινούργιες δυνάμεις γιὰ τὴν ζωὴ.

Νὰ πεθάνουν; Ὁχι-δὰ. Κι' οἱ δύο τοὺς μαζί ψιθύρισαν: «Κι' ἄλλο!»

Ἦταν ἡ θεία, ἡ ὑπεροχὴ ἀποκάλυψη τοῦ ἔρωτος, μιάς ἀγάπης ποὺ ἔχει τὴν δύναμη νὰ φτιάχνῃ παλάτια ἀπ' τὰ συντρίμια; μιάς ἀγάπης ποὺ σώζει...

...Κατέβηκαν τὸ μονοπάτι ἀγκαλιασμένοι. Οἱ ἀγαθοὶ Μεσημβρινοὶ τοὺς κύτταξαν καὶ τοὺς καμάρωναν: Τί ταίριαστο ζευγάρι μὲ τὸ φωτοστέφανο τῆς ἀγάπης ποὺ ἔκανε τὰ μέτατά τους νὰ ἀκτινοβολοῦν...

— Ἐρεῖς τί λέω, Μαρία; εἶπε ὁ Ἑδουάρδος μὲ τὴν ἐλπίδα στὸ ξενοδοχεῖο τους. Νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ θροῦμε κατὰ πὶδ κοντὰ στὸ μονοπάτι.

— Ναί, ναί, Ἑδουάρδε!

— Καὶ κάθε μέρα, θὰ ἀνεβαίνουμε ὡς τὴν κρήνη!

ΛΙΤΑ ΡΟΤΖΕΡΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΤΑΝ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΝΕ

Στὴν ἐκκλησία ἐνδὲς χωρίου τῆς Πελοποννήσου θέλησε κάποιος γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Γιώργης νὰ γράψῃ λόγο γιὰ κάποιο θρησκευτικὸ ζήτημα. Ἀλλ' ὁ λόγος ἦτο πολὺ μακρὸς καὶ οἱ ἀπλοῖκοι χωριοὶ μὴν καταβαλόντας γρὺ ἀπ' τὰ λεγόμενα ἄρχισαν νὰ δυσανασχετοῦν καὶ λίγοι-λίγοι ἔφυγαν. Ἐφυγαν ἔτσι ὅλοι καὶ ὁ τελευταῖος ἐνῶ ἔφευγε λέγει στὸν Γιώργη.

— Εἰ τοῦ λόγου σου δταν τελειώσης κλειδώνης τὴν ἐκκλησία. Τὸ κλειδί εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα!...

Εἰς ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΤΟΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

— Τί ἐγγύησή μοῦ δίνετε ἂν σὰς δανείσω αὐτὸ τὸ ποσό;

— Τὸν λόγο ἐνδὲς τιμίου ἀνθρώπου...

— Εἰ, λοιπόν! Πηγαίνετε νὰ δοῦντε αὐτὸν τὸν τίμιον ἄνθρωπο καὶ θὰ σὰς δώσω ἀμέσως τὰ λεφτὰ ποὺ μοῦ ζητάτε!...

ΜΙΑ ΧΡΥΣΗ ΕΠΟΧΗ

Πρωτοχρονιάτικες γκίνιες...

— Ἄ! ὅλα κι' ὅλα! δὴλῶσε κατηγορηματικὰ ἡ Ζαζὰ Ἰμπριλλαντῆ, πρωταγωνίστρια τοῦ «Μοντιάλ», τὰ λεφτὰ μου δὲν τάχω γιὰ χάσιμο! Γιατί, σὰς παρακαλῶ, νὰ πετάξω ἕνα πεντακοσάριο; Πεταμένα λεφτὰ δὲν εἶνε, νὰ πᾶς νὰ παίξεις στὴν ρουλέττα; Καλλίτερα νὰ τὰ φάω ζαχαρώδη...

Ἐμεῖς, ὅλοι οἱ ἄλλοι τοῦ θιάσου δὲν μπορούσαμε, φυσικά, νὰ προσθέσουμε πιά λέξι. Σὰν πρωταγωνίστρια — συμπαθητικὴ πρωταγωνίστρια μάλιστα, χωρὶς πόδα κι' ἀκαταδεξία — ἡ Ζαζὰ εἶχε πάντα τὸ «θέτο». Τὴν ἀκούγαμε μὲ προσήλωσι, μὲ εὐλάβεια, μὲ κατανύξι. Κ' ἡ ψήφος της στὴν συνειδήσὶ μὰς, θάραινε παραπάνω ἀπὸ τὶς ψήφους ὁλοκλήρου τοῦ ὑπολοίπου προσωπικοῦ... μαζεμένες!

Ἐχουν περάσει ἔξη-ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ τότε — κι' ὅμως θυμοῦμαι πολὺ καλὰ τὴν κωμικοτραγικὴ ἱστορία τῆς πρωτοχρονιάτικης ἐκείνης παραμονῆς. Ὅλοι μαζί, ἀρτίστες, ὁ ταμίας Ἀλέκος Χρυσικός — τί ὠραῖο ἐπιθετο γιὰ ταμία! — ὁ κινητὸς ταμίας Ἀντώνιος Κεφάλας — ποὺ ἡ ἐπίσκεψί του ἦταν πάντα εὐπρόσδεκτη στὰ καμαρίνια τῶν ἡθοποιῶν — ἐγώ ὁ γραμματεὺς τοῦ θιάσου... ὅλοι, εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ διαθεσώμε ἀπὸ ἕνα πεντακοσάριο ὁ καθεὶς γιὰ νὰ δοκιμάσουμε τὴν τύχη μὰς στὴν ρουλέττα, στὸ Λουτράκι. Ἐνα πεντακοσάριο, ὅχι παραπάνω!

Ὅλα κι' ὅλα! Τὰ ὑπόλοιπα χρήματά μὰς, γιὰ νὰ εἴμαστε πὶδ σίγουροι πῶς δὲν θὰ τὰ ρισκοκινδυνεύαμε, εἴχαμε ἀποφασίσει νὰ τὰ παραδώσουμε στὸν Χρυσικό, ποὺ θὰ θούλωνε τὰ αὐτιά του, ὅπως ὁ Ὀδυσσεὺς στὰ παράλια τῶν Σειρήνων, γιὰ νὰ μείνῃ ἀσυγκίνητος στὶς ἱκεσίες μὰς καὶ νὰ μὴ μὰς δώσῃ φράγκο στὸ Λουτράκι, ὥσπου νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν Ἀθήνα. Μόνο τὸ πεντακοσάριο!

Λογαριάζαμε ὅμως χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Ὁ ξενοδόχος, στὴν εἰρημένην περὶπτωσιν, ἦταν ἡ Ζαζὰ, ἡ πρωταγωνίστρια μὰς μὲ τὸ «θέτο», ποὺ δταν τῆς ἀνακινώσαμε τὸ σχέδιό μὰς, ἔσπευσε νὰ ἀνταχθῇ σ' αὐτό... καὶ νὰ τὸ τορπιλίσῃ!

— Ἀκοῦστε, μὰς εἶπε εὐθὺς μετὰ τὴν κατηγορηματικὴ δὴλῶσή της, γιατί νὰ μὴν γλεντήσουμε πρωτοχρονιάτικα σὰν ἄνθρωποι, ἀντὶ νὰ πετάξουμε στὸ δρόμο τὰ ὠραία μὰς λεφτὰ; Μὰς κάλεσε ὁ θιασάρχης μὰς σπιτί του. Θὰ κάνουμε ἕνα γλεντί καθαρώς μεταξύ μὰς, θὰ φάμε, θὰ πιοῦμε, θὰ ποῦμε κανένα νούμερο καὶ καὶ κανένα τραγούδι, θὰ εἶνε ὁ κ. Σὺλθιος κι' ὁ Λαυλάκος νὰ μὰς φτιάξουν κανένα στίχο... Τί θέλετε παραπάνω; Καὶ δὲν εἶνε λίγο αὐτὸ — θὰ γλυτώσουμε τὰ πεντακοσάρικα μὰς... Τί λέτε;

Ποῖος μπορεῖ ν' ἀντασταθῇ στὴν γοητεία τῶν γαπωνέζικων ματιῶν τῆς Ζαζὰς; Ὅλοι, ἐν ὁμοφωνίᾳ, συνταχθήκαμε μὲ τὴν γνώμη της. Ἐξ ἄλλου, δὲν εἶχε κι' ἄδικο ἡ Ζαζὰ: Λίγο εἶνε, σὰς παραρμονῇ σὲ γλεντί εὐθυμο, χωρὶς τὴν συνομαρία πὺ συναντᾷ κανεὶς στὸ Καζίνου τοῦ Λουτρακίου; Φαί, πιστό, κέφι... καὶ τὸ κυριώτερο — γλυτώναμε τὸ πεντακοσάριο!

Στὸ τρίτο ποτήρι, εἶχε ἀρχίσει κι' ὅλας

νὰ ἐπικρατῇ μεγάλο κέφι. Τὰ μάτια τῆς Ζαζὰς γυάλιζαν. Ἦθελε διασκεδαστικές ἱστορίες. Ὁ Λαυλάκος, ἀκούραστος, ὅλο καὶ κάποιο καλαμποῦρι ξεφούρνιζε... μὰ ὁ Σὺλθιος ἔσπευδε νὰ τὸν ἐπαναφέρῃ στὴν τάξι. Ἡ Λαουτάρη σιγοσφύριζε τὸ ρεφραῖν. «Μάτια πλάνα» — ἀνδὲν κάνα λάθος — ποὺ ἦταν τότε πονεῖ της. Ἡ θιασαρχίνα, περιποιητικὴ μὲ τὸ παραπάνω, πρόσεχε νὰ μὴ λείψῃ τὸ παραμικρό... καὶ νὰ διασκεδάσουν ὅλοι. Ὁ Μαυρέας κολλοῦσε τὰ μωπικά του μάτια πάνω στὸ χαρτί γιὰ νὰ γράψῃ τοὺς στίχους ἐνὸς ρεμπέτικου τραγουδιοῦ, ποὺ θάλεγε στοὺς δίσκους. Αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ πίνῃ γενναία — γιὰ ἕνα νύξ, ὅπως εἶπε λογοπακτικῶς ὁ Λαυλάκος καὶ μὰς ἐξαπάνασε! Ὁ θιασάρχης καθόταν ἀνέμεσά μὰς κι' ἦταν ὁλος κέφια. Ἦταν ἡ «χρυσὴ ἐποχὴ» τοῦ «Μοντιάλ» — μὲ εἰσπράξεις ποὺ ἔφθασαν κάποτε κατὰ μέσον ὁρο τὶς 20 χιλιάδες τὴν μέρα! Μπορούσε νὰ τοῦ πάρῃς καὶ τὴν ψυχὴ

Ἡ Ζαζὰ.

του! Σὲ μιά γωνιά, ὁ Κοκκίνης μὲ τὸν ἐπιθεωρησιογρῶφον Ἀσημάκοπουλο καὶ δύο-τρεῖς ἄλλοι, εἶχαν στήσῃ κανταδίτσα ἀβόζο-ἀβόζο. Εἴχαμε ἐλαττώσει καὶ τὸν φωτισμὸ γιὰ νὰ γλῆν πὶδ ὑποβλητικὴ ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς σάλας.

Ζούσαμε στιγμὲς εὐτυχίας... Λένε πῶς ὁ διάβολος, γιὰ νὰ ταραξῇ τὴν γαλήνη καὶ τὴν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων, παίρνει πάντα μὴ ὀλικὴ μορφή γιὰ νὰ κατεβῇ στὴν γῆ... Καὶ σ' αὐτὸν μὲτ γλεντί, ὅπου ἐνέσκηψε ἀναπάντεχα, πῆρε τὴν μορφή τοῦ καθ' ὅλα συμπαθοῦς καὶ ἱκανοῦ καλλιτέχνη — σκηνογράφου Γιάννη Ἀμπελλά.

Τὸν Ἀμπελά, μολονότι ἦταν προσκεκλημένος μαζί μὲ μὰς, δὲν τὸν περιμέναμε. Εἶχε νὰ τελειώσῃ κατὶ σκηνογραφίες, γιατί εἶχε καθυστέρησιν, μὲ τὶς διακομῆσεις τῶν θεάτρων κατὰ τὶς ἐορτὰς καὶ πιστεύαμε πῶς δὲν θὰ προλάβαινε νὰ ρπιοθεύαμε τὴν εὐχάριστὴ παρέα τῶν ἡθοποιῶν.

Ἡ ἔλευσί του χαιρετίστηκε μὲ μεγάλη χαρά. Ἀφοῦ ἔφαγε κι' ἤπιε μερικά ποτηράκια, ὁ Ἀμπελάς τραβήχτηκε μὲ τὴν παρέα τοῦ Κοκκίνου, γιατί ἦταν παλιὸς

τραγουδιστὴς καὶ «μερακλωνόταν» μὲ τὶς καντάδες καὶ τὶς καλὲς φωνές.

Ὅλα ὅμως ἔχουν ἕνα τέλος. Καὶ τὸ τραγούδι, καὶ τὸ κουτσομπολιό, καὶ τὰ καλαμποῦρια τοῦ Λαυλάκου ἀτόνησαν. Στὴν ἐτοιμόθυμη φωτιά τοῦ γλεντιοῦ, χρειάζονταν νὰ ριχτῇ ἕνα κούτσουρο γιὰ νὰ τὴν δυναμώσῃ...

— Ἐνα μπακαρατζίκου, πρότεινε ὁ Ἀμπελάς μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ποὺ πρότεινε ὁ διάβολος στὴν Εὐὰ τὸν ἀπηγορευμένο καρπό.

Νὰ τῷλεγε μὲ ἀθωότητα; Νὰ τῷλεγε μὲ ὑπολογισμό; Ὁ Θεὸς κ' ἡ ψυχὴ του.

Τότε, ὅλοι μὲ μιά φωνή, πιστοὶ στὰ κελεύσματα τῆς Ζαζὰς, τῆς πρωταγωνίστριας, μὲ τὸ «θέτο», ἀπαντήσαμε ἀρνητικά:

— Ἄ! ὅλα κι' ὅλα! Χαρτιά δὲν παίζουμε!

Πραγματικά, ἡ ἀτμόσφαιρα ἀφελείας καὶ ἀνοιχτοκαρδισμοῦ, δὲν εἶχε ἐπιτρέψει νὰ εἰσχωρήσουν αὐτὰ τὰ σύνεργα τοῦ Σατανᾶ στὸν ναὸ τῆς πρωτοχρονιάτικης εὐτυχίας μὰς.

— Ἐνας μπακαρατζίκος! Τί ψυχὴ ἔχει; συνέχισε μὲ τὸ σατανικὸ του χαμόγελο ὁ Ἀμπελάς. Πενταροδεκάρες...

Παρ' ὅλα αὐτὰ, ἤμασταν διστακτικοί. Ἐγὼ πρὸ παντός, ἤμουν πολὺ διστακτικός, γιατί ἀνέκαθεν θεωροῦσα τὴν χαρτοπαίξια σὰν περιττὴ σπατάλη χρόνου.

Τότε, σὰν νὰ μὰς ἀγγίξει ὁλος μιά μάγισσα μὲ τὸ μαγικὸ ραβδί της, τὰ πράγματα ἄλλαξαν ἀπτότομα.

Μίλησε ἡ Ζαζὰ:

— Καὶ γιατί νὰ μὴ δοκιμάσουμε τὴν τύχη μὰς, ἀγιοθασιλειάτικα; Ἀφοῦ εἶνε γιὰ μικροπράματα, δὲν πειράζει... Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ μὴ χάνουμε στὰ σίγουρα τὰ λεφτὰ μὰς, στὰ καζίνα...

Ἡ μεταστροφή ἔγινε ἀπτότομη, κεραυνόβλος. Σὰν τὴν ὀρηκτικὴ παλίρροια, ἡ γοητεία καὶ τὸ «θέτο» τῆς πρωταγωνίστριας μὰς παρέσυρε... Χωρὶς ἀντίρρηση, χωρὶς λέξι, χωρὶς... ἄννα, πῆραμε θέση γύρω ἀπ' τὸ τραπέζι. Ὁ Ἀμπελάς ἔφερε τὶς ἀρκές, τὰ χαρτιά...

Καὶ πρότεινε:

— Παίρνω τὴν μπάνκα μὲ ἕνα ἑκατοστάριο...

Στὴν ἀρχή, ἔχανε ἡ Λαουτάρη. Τὴν παρηγορούσαμε:

— Δὲν βαρύνει: ὅποιος χάνει στὰ χαρτιά, κερδίζει κάπου ἄλλου...

Τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ἔφευγε ὕστερα ἀπὸ δύο μέρες ἀπ' τὸν θίασο, ἀφοῦ μάλασε μὲ τὸν θιασάρχην... καὶ συγχρόνως τῆς ἐπεφυλάσσετο μιά μεγάλῃ αἰσθηματικὴ ἀπογοήτευση...

Ἡ Ζαζὰ κέρδιζε. Κι' ὅλοι χαίρομασταν μὲ τὴν ἀδολὴ χαρὰ της... σὰν νὰ κερδίζαμε ἐμεῖς.

— Παῖδιά θὰ σὰς κάνω τὸ τραπέζι... Ἐλεοῦσαν, γεμάτα φῶς, τὰ γαπωνέζικα...

□ □

Ο Μαυρέας έπαιζε, μισοπωμένους κα-
θώς ήταν, πολύ συντηρητικά. Φράγκο...
τό πολύ διφραγκό. Γιατί κοντά του κα-
θόταν, χαμογελαστή πάντα—ή λιακάδα
δμως κρύβει μεγάλες καταγίδες—ή Μαυ-
ρέαινα...

□ □

Ο θιασάρχης έχανε... κι' ευχαριστιό-
ταν που έχανε. Αυτό προς τιμήν του. Τό
ίδιο κι' η σύζυγός του. Έγώ ήμουν στα
λεφτά μου... Η μπάνκα κέρδιζε. Τά χα-
μόγελο του Άμπελά γινόταν όλοένα και
πιό σατανικό.

□ □

Φέρανε λικέρ. Και ξαναφέρανε—γιατί
ήταν μια βενεδικτίνη τόσο γλυκειά που
κατέβαινε σαν βελούδο... Τό πιστο σιγά-
σιγά μας είχε ανάψει όλους. Σε μια «πά-
σα», ο Μαυρέας ριφοκινδύνεψε ένα τάλ-
ληρο και τ έχασε, χωρίς να τον άγριο-
κυττάξει η Μαυρέαινα... Τό μάτι του Κοκ-
κίνη πετιόταν «σαν βολβός» σε κάθε άμ-
πατάζ της μπάνκας...

Άρχισε να χάνει η Ζαζά. Μαζί της κι'
έγώ. Κι' όλοι... Και να κερδίσει έκνευρι-
στικά ο Άμπελάς...

□ □

Τετάρτη πρωινή. Όλα μας τά είχε
μαζέψει ο Άμπελάς. Και κανείς μας δεν
ήθελε να πάρει δανεικά από πρόληψη—
γιατί ήταν πρωτοχρονιά...

Φύγαμε, χωρίς λέξη. Η Ζαζά έμενε
στην όδο Πιπίνου. Έγώ Μαυροματαίων.
Βάλαμε από 10 δραχμές—ό,τι μας είχε
μείνει—και πληρώσαμε τό ταξί...

Την στιγμή που χωριζόμασταν, μια
σκέψη πέρασε απ' τό μυαλό μου: «Αν
πηγαίναμε στο Λουτρόν, θα γάναμε μ ό-
νο από ένα πεντακοσάριο. Ένψ τώρα,
τά χάσαμε όλα...»

Κύτταξα όμως τά γιαπωνέζικα μάτια
της Ζαζάς. Ίσως να διάβασα καμιά
τύψη σ' αυτά. Και ντράπηκα, μόνο με τό
γεγονός ότι έκανα έκείνη την σκέψη...

ΠΩΛ ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΔΙΑΦΟΡΑ

Η μεγαλύτερη σιδηροδρομική καταстро-
φή από απόψεως θυμάτων σημειώθηκε την
12 Δεκεμβρίου 1917, στην Γαλλική πεδιά-
δα του Άρκ, κατά την διάρκεια του Πο-
λέμου. Μια άμαξοστοιγία γεμάτη από στρα-
τιώτες άδειούχους που έπέστρεφαν στα σπί-
τια των κατέπεσε στο βάθος μιας χαράδρας
λόγω θραύσεως ενός σιδηρού στύλου απ'
αυτούς που υποβάσταζαν την σιδηροδρομι-
κή γέφυρα.

Τά θύματα της τρομακτικής αυτής, κατα-
στροφής ήταν 425 νεκροί και 50 τραυματί-
αι. Κανείς δεν έμεινε πια να μνήν πληρωθή.

□ □

Σύμφωνα με μια πρόσφατη στατιστική,
τό 1932 έναύγησαν 249 αμόλυπτα τά ό-
ποια και έχάθηκαν. Αι περισσότερον πλη-
γείσαι χώροι για τό άμόλυπτα είναι ή Έλ-
λάς, ή όποια απόολσε τό 2.62 τοίς εκατόν
τού όλικού έμπορίσματος των πλοίων της
και ή Ίαπωνία με 1.31%. Για δέ τά καρά-
δια, πρώτη έρχεται ή Γαλλία.

ΠΑΙΔΙΚΟ
ΠΝΕΥΜΑ

ΤΙ ΘΑ ΤΗΣ ΕΚΑΜΝΕ ΤΟΤΕ;

Η μητέρα.—Καίτη, άφησε την γάτα
ήσυχη! Άν την ξανακινήσεις, θα σε χτυ-
πήσω και εγώ. Άν την τσιμπήσης, θα σε
τσιμπήσω.

Καίτη.—Τί θα μου κάνης όμως αν της
τραβήξω την ουρά;

□ □

ΠΩΣ ΝΑ ΤΗΝ ΠΑΓΩ;

Ένα αγοράκι πλησιάζει κάποιον άστυφύ-
λακα.

Τό αγοράκι.—κ. άστυφύλακα, θέλετε
να πάτε σπίτι μας την άδελφούλα μου που
χάθηκε;

Ο άστυφύλαξ.—Και γιατί δεν την
πιάς ο ίδιος;

Τό αγοράκι.—Μα και εγώ είμαι χα-
μένος!

□ □

Ο ΤΟΤΟΣ ΞΕΡΕΙ ΝΑ ΠΛΗΡΩΝΗ

Στό σχολείο.
Ο δάσκαλος, στόν μικρό Τότη, θυ-
μωμένος για κάποιο λάθος του.—Δεν μου
λές εσύ, στήν οικογένειά σου όταν είναι ή-
λίθιοι σαν και σένα;

Ο Τότης.—Όχι, έγω έναν άδελφό
που είναι ακόμα πιό ήλίθιος.

Ο δάσκαλος.—Και τί δουλειά κάνει;
Ο Τότης.—Είναι, δάσκαλος, σαν και
εσύ κ. δάσκαλε!

□ □

ΕΥΛΟΓΟΣ ΑΠΟΡΙΑ

Ο μικρός Νίκος στόν δάσκα-
λό του.—Ποιός έφτιασε τό πρώτο ήμερο;
λόγιο κύριε και πώς ήξερε τί μέρα ήταν;

□ □

ΠΟΥ ΣΩΣΤΑ

Η μαμά (στό άτακτο παιδί της).—Κα-
κόπαιδο! Άσπρισαν τά μαλλιά μου από τίς
άταξίες σου!

Ο τρυφερός βλαστός.—Φαντά-
ζομαι τί άταξίες θα έκανες εσύ, μαμά, όταν
ήσουν μικρή, αφού τά μαλλιά της γιαγιάς
είναι σαν τό χιόνι!

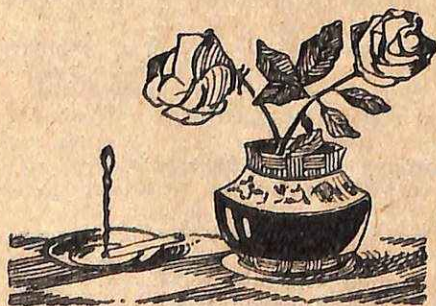
□ □

Ο ΚΑΘΕΙΣ ΤΗΝ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

Ο ξένος κύριος.—Γιαννάκη, τί δου-
λειά θα κάνης όταν θα μεγαλώσης;

Ο Γιαννάκης.—Θα κερδίσω πολλά
λεπτά σαν τον μπαμπά μου.

Ο ξένος κύριος.—Και εσύ, Τιτίκα;
Η Τιτίκα.—Έγώ θα τά ξεδεύω σαν
την μαμά μου!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ

—Κατά νεωτάτη στατιστική, επί χιλίων
θανάτων, οι έκ φυματώσεως θάνατοι έ-
χουν ως εξής: Γαλλία 120, Γερμανία 160,
Ρωσία, 280, Άγγλία 40, Άμερική 26, Ί-
ταλία 14, Άσιατικά κράτη 60. Βαλκανι-
κές χώρες 67.

—Σ' όλη την Εύρώπη υπάρχουν 18 έ-
κατομ. κυψέλες που παράγουν 60 έκκατ.
όκάδες μέλι.

—Τό ρακί μέχρι τό 1500 έχρησιμοποι-
είτο μόνο ως φάρμακο, πουλιόταν δέ στα
φαρμακεία.

—Ο καφές, γνωστότατος στούς άνατο-
λικούς λαούς από τών αρχαιοτάτων χρό-
νων, μόλις τό 1644 μετεφέρθηκε και χρη-
σιμοποιήθηκε στην Εύρώπη.

—Τό πρώτο κεφενείο, στό Παρίσι, τό
άνοιξε ο Άρμένιος Πασχάλης τό 1672,
πουλώντας καφέ πρός 3 λεπτά, σοκολάτα
πρός 4, παγωτό πρός 6 λεπτά!

—Στήν Κίνα, τό χρώμα τού πένθους
δεν είναι τό μαύρο, αλλά τό άσπρο. Ό-
ταν δηλαδή πεθάνη κανείς, οι συγγενείς
του ντύνονται σ' άσπρα!

—Στό Παρίσι, υπάρχουν 37.000 πλύ-
στρες, που εισπράττουν κάθε χρόνο για
πλυστικά άνω τών 100 έκατομ. δραχμών!

—Η πρώτη πλήρης έκδοση της Καινής
Διαθήκης έγινε τό 1514 από τόν καρδι-
νάτιον και ύπουργόν της Ίσπανίας Φραγ-
κίσκο Ζιμένες.

—Τό αρχαιότερο παράσημο τού κόσμου
είναι τό άγγλικό της Περικημιδός. Ί-
δρύθηκε στίς 19 Ίανουαρίου 1350, από
τόν βασιλέα Έδουάρδο Γ'.

—Σύμφωνα με μια περίεργη στατιστι-
κή, τά έξοδα εκπαιδεύσεως για κάθε κά-
τοικον άνέρχονται στην Γαλλία σε 1,60
φρ., στην Έλβετία σε 5 φρ., στην Νορ-
βηγία σε 1,50 φρ., στην Σουηδία σε 1,25
φρ., στην Ίσπανία σε 1 φρ., στην Ίταλία
σε 0,75 φρ. και στην Πορτογαλία σε
0,33 φρ.

—Ο Θεμιστοκλής, κάθε φορά που που-
λούσε κανέναν κτήμα του, έβαζε τόν κή-
ρυκα να φωνάζη ότι έχει και καλό γεί-
τονα.

—Στήν Γαλλία 128.000 εργοστάσια που
άπασχολούν 3 έκκατ. εργάτες. Η παρα-
γωγή τους υπερβαίνει τά 20 δισεκατομ.
φράγκα.

—Η Άραβική γλώσσα έχει 12.350.042
λέξεις.

—Τά ζάρια έφευρέθησαν τό 1500 π.χ.
από τούς Άραβας. Ο Ηρόδοτος τά ά-
ναφέρει ως «κύβους».

—Πρώτος Έλληγ τυπογράφος ήταν ο
Άλέξανδρος Γεωργίου από τη Χάνδακα
της Κρήτης. Έμαθε την τέχνη στην Βε-
νετία όπου και τύπωσε τό Ψαλτήριον τού
Δαυίδ τό 1486.

—Τό μπαρούτι τό ανέκάλυψε κάποιος
καλόγερος σ' ένα μοναστήρι της Κολω-
νίας, τό 1336

—Η κατασκευή τού χαρτιού άνεκαλύ-
φθη τό 1000 μ.Χ.

—Η ένταξη τού Λαδίνου είναι 950 τε-
τραγ. μίλια. Στόν λιμένα του μπαίνουν
κάθε μέρα 1000 πλοία. Κάθε 5 λεπτά έ-
νας νέος άγγλος γεννιέται και κάθε 8
λεπτά ένας πεθαίνει. Ο άριθμός τών σπι-
τιών είναι 644000 και τών δρόμων 43.
246. Υπάρχουν 9253 καφενεία 1640 έκ-
κλησίες, 14.650 κουρεία και 17.500 κατα-
στήματα νεωτερισμών.

Πώς κέρδισε ο Μάριος τό στοίχημα

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΖΩΡΖ

Ο Μάριος Καρκασσέν ήταν απ'
τούς ευθυμότερους τύπους που
μπορούσε να συναντήσει κανείς
στην Κανεμπιέρ. Άφού έκανε λε-

φτά με τά ψέματά—όχι διηγού-
μενος ψευτιές σαν τίμιος Μαρσεγιέζος
που ήταν, αλλά κερδίζοντας τό Έθνι-
κό Λαχείο—ζούσε ήσυχος, με τά εισο-
δήματά του, και δεν είχε ανάγκη κα-
νέναν. Η καλλίτερή του ίσως διασκέ-
δαση ήταν να μαλώνει με τόν τέως συ-
νεταίρο του Καίσαρα Μπαρμπασόλ μα-
ζί με τόν όποιο επί τριάντα χρόνια εί-
χαν φάει ψωμί κι' άλάτι στό ίδιο κα-
τάστημα τού λιμανιού. Όταν τούς έ-

θλεπε κανείς μαζί, να παίρνουν τό ά-
περιτίφ τους, συλλογιζόταν τόν αιώσιο
νόμο τών αντίθέσεων. Όσο ο ένας ή-
ταν κοντός, κοίλαρας, όλοστρόγγυλος,
άνοιχτοκαρδός και ροδοκόκκινος, τόσο
ο άλλος ήταν ψηλός, λιγνός με άτέ-
λειωτα χέρια και πόδια και πρόσωπο
κοκκαλιάρικο, κιτριναρίκο.

Δεν έπαυαν να φιλονικούν την ώρα
τού άπεριτίφ. Άν ο ένας έλεγε άσπρο,
ο άλλος έσπευδε να πη μαύρο. Αυτό
ήταν σίγουρο. Δεν τούς έμπόδιζε όμως
να μνη μπορή να κάνη ο ένας χωρίς
τόν άλλο. Η παλιά φίλια τους είχε
καταντήσει συνήθεια...

□ □

Πρό παντός την εποχή που γινόταν
τό Γκράν Πρί, ή φιλονεικία τών δυό...
αχώριστων έπαιρνε έπικό χαρακτήρα.
Άρκοισε ο Μάριος να κάνη λόγο για
ένα άλογο... για να σπεύση ο Καίσαρ
Μπαρμπασόλ να υποδείξη ένα άλλο.
Κι' έπρεπε να τούς άκούγετε στο κα-
φενείο, την ώρα που παίζαν την απο-
γευματινή πρέφα τους, ανάμεσα στους
συνήθεις θαμώνας που είχαν μπουχτί-
ση τούς καυγάδες τους... να εξαίρουν
καθένας τό... ψωφάλογό του!

Έκείνη την χρονιά, ο Μάριος Καρ-
κασσέν είχε υποδείξει τόν «Χελωνοπό-
δαρο». Με μια περιφρονητική γκριμά-
τσα, συνοδευμένη από ένα βλέμμα ύ-
περτάτου οίκτου, ο Μπαρμπασόλ έσπευ-
σε να υποδείξη άλλο: τό «Σπεύδε
θραδέως!».

Κόρωσαν:

—Δεν θα κάνη θήμα ο «Χελωνο-
πόδαρος!».

—Τό «Σπεύδε θραδέως» έχει...
ρευματισμούς!

Κυττάχτηκαν κατάματα, φυσώντας
και ξεφυσώντας σαν θυμωμένες φώκιες
και δίνοντας γροθιές άπάνω στο τρα-

ΜΕΤΡΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ

Ο δικαστής στόν κατηγορούμενο, μετά
την δικαστική άπόφαση:

—Κατηγορούμενε, είπες ότι είσαι άφο-
βάτης:

—Μάλιστα, κύριε δικαστά.

Ο δικαστής γυρνώντας στόν δεσμοφύ-
λακα:

—Να καρφώθης καλά τό παράθυρο της
φυλακής.

τραπέζι με κίνδυνο να χοροπηδήσουν
τά ποτήρια! Ήταν φοβερό. Όλοι οι
άλλοι κρατούσαν την κοιλιά τους απ'
τά γέλια.

Κανέναν απ' τούς παρισταμένους δεν
φανταζόταν τί έμελλε να συμβή. Έξ
άλλου, ή παιχνιδιάρικη κι' ιδιότροπη τύ-
χη τούς είχε θάλει για μία φορά, να
διαλέξουν τά δυό φαβορί της κούρ-
σας.

Την Κυριακή τού Γκράν-Πρί, ο Μάρι-
ος, ο Καίσαρ κι' οι φίλοι τους θρίσκον-
ταν μαζεμένοι σ' ένα παραθαλάσσιο
μπάρ τών προαστείων, άνέπνεαν άέρα
πιό καθαρό απ' την Μασαλία. Είχαν
χαρτοπαίξει όπως συνήθως και, στίς
έξη περίπου, είχαν άκούσει με τό ρά-
διο μερικά τραγούδια.

Τότε, άπτόμα, ο Μάριος, κλείνοντας
τό ραδιόφωνο, είπε στους φίλους του με
πεποίθηση, θριαμβευτικά:

—Τό Γκράν-Πρί τό έτρεξαν ήδη κι'
ο «Χελωνοπόδαρος» έφθασε πρώ-
τος με τρία μήκη.

Όλοι έβαλαν τις φωνές, τά γέλια...
Μόνος, ο Καίσαρ δεν έλεγε λέξη, γέ-

—Δεν σας επιτρέπω να άμφι-
βάλλετε για όσα λέω!

μιζε μόνο με προσοχή την πίπα του, σι-
κώνοντας τούς ώμους του από οίκτο...

Ο Μάριος άντελήφθη τό ειρωνικό ύ-
φος τού Καίσαρος.

Κύριε Μπαρμπασόλ, φώναξε, δεν
σας επιτρέπω να άμφισβάλλετε για όσα
λέω. Σας επαναλαμβάνω πως ο «Χε-
λωνοπόδαρος» έφθασε πρώτος με
τρία μήκη και στοιχηματίζω έκκατό
φράγκα—μάλιστα κύριε Μπαρμπασόλ,
έκατό φράγκα!—άν εισθε άνδρας να
στοιχηματίσετε...

—Στοιχηματίζω, άποκρίθηκε ο προ-
κληθείς άνάθοντας την πίπα του με την
δια προσοχή και σηκώνοντας ξανά
τούς ώμους του.

Σ' αυτό όμως είχε άδικο.

Γιατί την επομένη, και πέρα απ' την
Κανεμπιέρ ακόμα, κυκλοφορούσε ή φή-
μη ότι ο σατανάς ο Μάριος ήταν... μάν-
της!

Ο «Χελωνοπόδαρος» είχε κερ-
δίσει πανηγυρικά με τρία μήκη: κι' έ-
τσι, ο ευτυχής Μάριος κέρδιζε όχι μό-
νο 566 φρ. 50... αλλά και τό έκκατόφρα-
γκο τού Καίσαρος! Αντιθέτως, ο Καί-
σαρ έχανε τό έκκατόφραγκο που είχε
παίξει γκανιάν τόν «Σπεύδε θρα-

δέως»—και τό έκκατόφραγκο που είχε
στοιχηματίσει έναντίον τού «Χελωνο-
πόδαρου». Έν όλω, δυό έκκατό-
φραγκα!

□ □

Τόν φουκαρά τόν Μπαρμπασόλ! Λίγο
έλειψε να άρρωστήση απ' τό κακό του!
Μην νομίζετε όμως πως ο Μάριος εί-
χε δύναμη νοομάντου!

Κάθε άλο.

Η αλήθεια είναι μόνο ότι ήταν μια
στάλα... κατεργάρης.

Ο σπήκερ τού σταθμού Ραντιό-Γκρε-
νέλ ήταν ξάδελφός του.

Ο Μάριος είχε μια πρώτης γραμμής
έμπνευση:

«Ξάδερφε, τώγραψε καλά, μπορείς να
μου κάνης, αν θέλεις, μια μεγάλη χά-
ρη. Άν φθάση ο «Χελωνοπόδαρος»,
μόλις πληροφορηθής τό άποτέλε-
σμα, να ξεροθήξης στην πρώ-
τη έκπομπή, για να καταλάβω ότι
κέρδισε. Και να ξεροθήξης τό-
σες φορές, με όσα μήκη πέρα-

σε τό άλογο τό δευτερο τό
θάρθη πλάσεί...».

Ο σπήκερ, φυσικά δεν παρέλειψε την
ευκαιρία να ευχαριστήσει τόν ξάδελφό
του Μάριο!

Ξερόβηξε τρεις φορές, χωρίς να τό
άντιληφθή κανείς άλλος από τόν Μά-
ριο!

□ □

Και τώρα, ξέρετε πως ο δυστυχισμέ-
νος Μπαρμπασόλ την έπαθε σαν άγράμ-
ματος!

ΠΙΕΡ ΖΩΡΖ

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΟΔΗΓΙΕΣ

—Δεν έχετε λοιπόν έμπιστοσύνη σ' αυτό

τό φάρμακο;

—Καθόλου.

—Δεν σας άφείλεσε, ίσως γιατί δεν άκο-

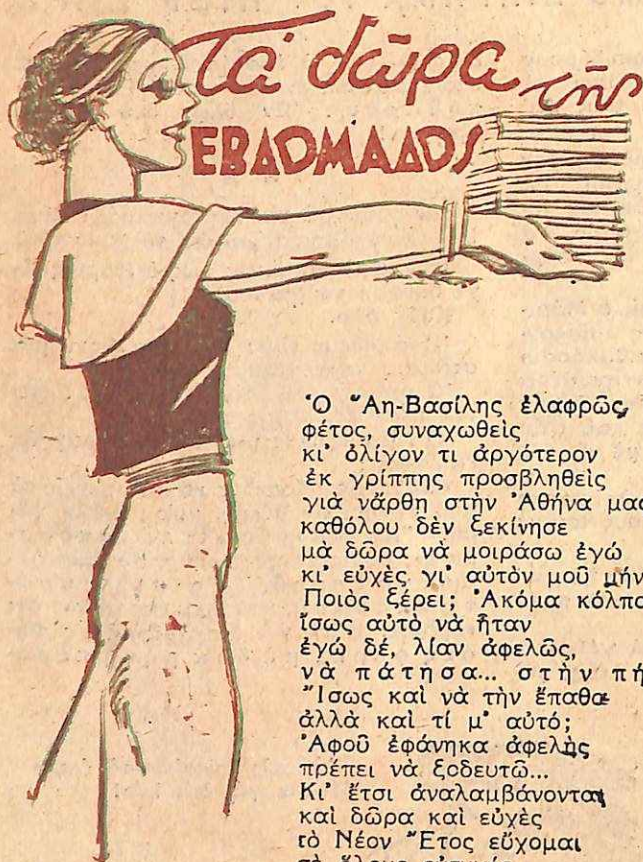
λουθήσατε τις οδηγίες που είναι γραμμένες

στην ετικέτα.

—Άπεναντίας, οι οδηγίες συνιστούν

άφήσω τό μπουκάλι έμπνευτικά κλειστό!

11' ὅλη τὴν ἀκρίβεια τώρα — δίνουμε καὶ πάλι δῶρα

Ὁ Ἀν-Βασίλης ἐλαφρῶς φέτος, συναχθεὶς κι' ὀλίγον τι ἀργότερον ἐκ γρίπης προσβληθεὶς γιὰ νάρθη στὴν Ἀθήνα μας καθόλου δὲν ξεκίνησε μὰ δῶρα νὰ μοιράσω ἐγὼ κι' εὐχὲς γι' αὐτὸν μοῦ μῆνυσε. Ποιὸς ξέρει; Ἀκόμα κόλπο του ἴσως αὐτὸ νὰ ἦταν ἐγὼ δέ, λίαν ἀφελῶς, νὰ πάτησα... στὴν πῆτταν! Ἴσως καὶ νὰ τὴν ἔπαθα ἀλλὰ καὶ τί μ' αὐτό; Ἀφοῦ ἐφάνηκα ἀφελὴς πρέπει νὰ ξεδευτῶ... Κι' ἔτσι ἀναλαμβάνοντας καὶ δῶρα καὶ εὐχὲς τὸ Νέον Ἔτος εὐχομαι σὲ ὅλους εὐτυχές...

Στὸν φίλτατο Σπύρο Μελά, ποῦ σὲ χρονογραφήματα, ἀν' κι' εἶναι πολυμήχανος... χτυπᾷ τὰ μηχανήματα—τὸ θέατρο τῆς Μαρίκας μας δίνω... ἐν μικρογραφία ὅπου δὲν πιάνει μηχανὴ καὶ ἡ χανορροφία!

Εἰς τὸ «Καινουργιο θέατρο», καὶ μὲς μου εἶναι κρυφὸς νὰ κάνω δῶρο ἀπλούστατα, λίγο... μιά στάλα φῶς—ἵνα μὲ τὴν διοίκησιν ἐνὸς ἀνθρώπου ἀσέφου, μὴν εὐρεθῇ ποτέ ξανά... ὑπὸ τὸ κράτος ζόφου!

Στὸ θέατρον τὸ Βασιλικόν, ἐπὶ τῷ Νέῳ Ἔτει, δωρίζω ἕναν «ἄνθρωπο-ρομπότ» γιὰ σκηνοθέτη, ποῦ ὅταν θὰ κουρδίζεται, μὲ δίχως φασαρία, στὰ γοῦστα θὰ ὑποτάσσεται τῆς πρωταγωνιστρίας!

Εἰς τὴν Χαντᾶ μας τὴν Ἡρώ, δίνω εὐχὴν, ἐν πρώτοις, σύμφωνα μὲ τὰ γοῦστα τῆς νὰ βοηθῇ τὸν Λέανδρό της! Εἰς τὸν Κοκκίνην εὐχομαι, ποῦ εἶναι ἀνεκτιμητὸς, πάντοτε ἀπάνω στὴ σκηνή, Μίμης νὰ εἶναι... Ἀμίμητος!

Στὰ Καλουτάκια εὐχομαι φέτος, ὀριστικά, πιά νὰ ἐγκαταλείψουν... τὰ ὑποκοριστικά—καὶ δὲν τοὺς κάνω δῶρο πιά ἕνα κουτάκι «Γκλάξο» (ν) ἀλλὰ γιὰ τὸ αὐτοκίνητο ποῦ ὁδηγοῦν... νέο κλάξον!

Εὐχομαι εἰς τὸν Κυριακὸν εἰσπράξεις μαγικάς καὶ νὰ μὴν πιάσῃ ἀγρία βοοῆ τὰς Κυριακάς. Στὸν Ἰακωβίδῃ εὐχομαι τὸν Μιχαήλ—παρ' ὅλον ποῦ εἶναι ὑπὸ δυσμένειαν—ἐνα—ἐπὶ τέλους!—ρόλον!

Δωρίζω στὸν Κοντήρη μας, ποῦ νουθετήσεις θελεῖ, μελέτη γιὰ τὸν Σαίξπηρ του, νοσημένη ἀπ' τὸν Κατσέλη! Εἰς τὸν Ἀττίκ, ποῦ δημοφὺς τραγούδια ἔχει γραμμένα ὡς δῶρον στέλνω λούλουδα κι' ἄς εἶναι... μαρμαρένα!

Στὴν Κοτοπούλη εὐχομαι τὸ «ἔργο» νὰ φέρῃ εἰς πέρας—γωρὶς καθόλου ἐμπόδια καὶ μελα... νὰς ἡμέρας! Στὸν Καλουοίρη εὐχομαι νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ πείρα του καὶ ὡς ἀκαδημαϊκός... καλὴ νὰ βοηθῇ τοὺς οἱ ῥα του!

Εἰς τὸν Ξενόπουλο εὐχομαι λίγο περιορισμὸ γιὰ νὰ μὴν νοιώθῃ λίγο ἀργὰ... τὸν πρώτο πειρασμό! Εἰς τὸν Μητρόπουλο εὐχομαι μὲ συμφωνίε κακὲς νὰ μὴ μᾶς φέρνῃ κάτι ἰχθεῖς... εἰς τίς «Συμφωνικές»!

Ὡς δῶρο στέλνω στὸν Λαδῶ δικαίαν ὀφειλὴ—ἀπὸ τίς ἀναγνώστριες... ἕνα γλυκὸ φιλ! Καὶ σ' ὅποιον ἀναγνώστη μας ἡ τρίχα του μαδᾷ ἕνα τριχοτονωτικὸν τοῦ δόκτορος Λαδᾷ!

Δωρίζω εἰς τὸν φίλτατον Σαμπᾶν μιά μέρα ἀργίας: κι' ἂν δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ αὐτό... ἔστω δι' ἀπεργίας! Δωρίζω δι' ἐξόδων μου εἰς τὸν Ψαθᾶ τὸν Μίμη μιά... ψάθᾶ ἀπὸ τὴν πόρτα του ὡς τὸ ἄλλο καλντερίμι!

Στὸν Δρακουλίδῃ εὐχομαι καὶ μιά καινούργια δόξα: νὰ βγάλῃ ἕνα σύγγραμμα... γιὰ τὴν παγκόσμιον λόξαι! Ξανά στὸν Χόρν τὴν περσινὴ θὰ δώσω τὴν εὐχὴ μου: «Τὰ ἴδια, Παντελάκη μου, τὰ ἴδια, Παντελῆ μου!

Εἰς τὸν Λαμπράκη εὐχομαι, ἐπὶ παντὸς ζητήματος πάντα νὰ λήθῃ τὴν γνώμη του... ἀπὸ Ἑλ. Βήματος! Στὸν Πεσμαζόγλου, ἡ νεότης του γιὰ νὰ εἶναι αἰωνία, τὰ γλέντια νὰ μὴν ξενοχτᾷ διαρκῶς ὡς τὴν πρωτῆ!

Στὸν Γιαννουκάκη, δῶρο ἀπλό, τοῦ στέλνω λίγον ἄλας διότι ἐσχάτως πνεύματος μᾶς ἔκανε σπατ... ἄλας! Εἰς δὲ τὸν Γιοκαρίνη μας, δωρίζω ἀνευ αἰτίας—γιὰ νὰ εἰσπράττῃ ἀπλῶς μισθοὺς—πεντέξη... γραμματείας.

Στὸν Λάσκον, δῶρο τριγυρνᾷ διαρκῶς εἰς τοῦ Γαλιούση, δωρίζω τρίτη μουσὰ του... καθ' ὅσον πάει γιὰ Λοῦση! Εἰς τὴν Σπανοῦδῃ πονηρὰ καὶ διὰ τρόπου ὑποῦλου δωρίζω τὸ «Ἡλ... ἐκ τρωμα» τοῦ μαέστρου Μητροπούλου!

Εἰς τὸν πολυγραφὸν Α. Τζώρτζ, εὐχομαι ἀπλῶς νὰ σπεύσῃ καὶ τὴν ἀρθρίτιδά του πιά νὰ πάῃ νὰ θεραπεύσῃ. Στὸν Ἐδουάρδο, ποῦ διαρκῶς παζάρει ἀτημέλητος, δωρίζω κάτι ἀ-προπό: καινούριον ὑἱνὰ μέλιτος!

Εἰς τὸν ἀγαπητὸν Πῶλ Νόρ, ποῦ γράφει εὐθύμους στίχους, δωρίζω πόλον ἕτερον... κι' ἕτερον κύμα ψυχῆς! Στὸν Παπαδοῦκα εὐχομαι σὲ δίλημμα μὴν μπλέξῃ: ἂν εἶναι μεταξὺ παπᾶ καὶ δοῦκα νὰ ἐκλέξῃ!

Εἰς τὸν Στεφάνου εὐχομαι, μὲ ὅλη τὴν καρδιά, τὸ νέο του ἔργο νὰ παιχθῇ... καὶ δευτέρῃ βραδυᾷ! Καὶ στὸν Μαμάκη—ποῦ εὐθυμὸ τὸν βλέπω στὴν ταβέρνα—τὸ γλέντι νάχῃ πάντοτε. εὐνομαι, Ἀγίλλειον πτέονα!

Στὴν «Ὀπερέτταν Ἀθηνῶν» δωρίζω ἐγὼ κεφάλαια—ἂν ρεκλαμάρῃ πρόσωπα νέα... κι' οὐχὶ παμπάλαια! Στὸν Θεόδωρο Συναδινό, ποῦ ἔργα ἔχει στὸ ράφι, δωρίζω ἕνα θέατρο νὰ παίξῃ... αὐτὰ ποῦ γράφει!

Σὲ κάθε χῆρον εὐχομαι... τὰ βέλτιστα νὰ εὕρῃ κι' ὅταν ἀκούῃ γιὰ παντρεία, νὰ λήθῃ: «Πῆς Ἀλεῦρι!» Σὲ ὅλους, μακρυὰ ἀπὸ πενθεράς μὲ μοῦτρα ἀσιδέρωτα γιὰτὶ λέει ἡ λέξις «πενθερός» ὅτι... πενθοῦν τὸν ἔρωτα!

Εὐχομαι στὴν γλυκεῖᾶ ντιζέξ, τὴν Μένδρη μας τὴν Κάκια, ν' ἀκούωνται τὰ τραγούδια τῆς σὲ ὅλα τὰ σο... κᾶκια! Εἰς τὸν Παγώνη τὸν ντιζέρ, χαρίζω... ἕνα παλιν εἴτε μιά γούνα ἀπὸ ἀστρακάν... ἂν δὲν εἶναι ἀροκετό!

Στὴν «Ἐβδομάδα» εὐχομαι πρῶτο «τιράζ» τοῦ κόσμου: μὰ σύμφωνα μὲ τὸ «τιράζ»... νὰ εἶναι κι' ὁ μισθός μου! Στὸν Μωυσεῖδην εὐχομαι ἡ Ὑγείᾳ νὰ πάῃ καλὰ καὶ εἰς τὸν Συριανούδῃ μας ἄσθονα... τὰ ψιλὰ!

Τοὺς κινηματογραφιστάς, ποῦ ἔχουν στὰ φιλμ μανία, εὐχομαι ὁ Θεὸς νὰ τοὺς φυλάξῃ ἀπὸ καμμιὰ ταινία! Εὐχομαι βίον στὸν Ροδᾶν σπαρμένον ἀπὸ ρόδα, κι' ὅλα νὰ τοῦ εἶναι ρόδινα γιὰτὶ γυρνᾷ ἡ ρόδα!

Εἰς τὴν Ἀγγίλλᾳ γρήγορα καὶ πρὶν ἀπ' τὸν... πεισμὸ, δωρίζω ἕναν ἄρτιο καὶ πλήρη ἐξοπλισμό: ἕνα, ὅποιος παίζει τὸν ντουνητᾶ γράμματα καὶ κορῶνα, βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὴν γηραιάν Ἀλβιδῶνα!

Προτοῦ ἐνσκήψῃ ἡ θύελλα καὶ ὅλα τὰ σαρώσῃ, εἰς τοὺς ἡγέτας εὐχομαι τοῦ κόσμου: «Καλὴ γνώση!» Στέλνω εἰς τὸν Πρωθυπουργὸ δῶρο λίγο μετᾶξι νὰ δέσῃ τοὺς ἀναρχικοὺς καὶ νὰ διοικῇ... μετᾶξι!

Εἰς τὸν ἡθοποιὸν Τριχᾶν δωρίζω... ἕνα γτένι! Καὶ πρόστιμο στὴν Πάουερ ποῦ ὅλο λάδι βγαίνει! Στους Κηφισσιώτες δὲ συχνὰ ὅπου τῆς κάνουν μήνυση, εὐχομαι τὸ «τριανταεφτά» νὰ δοῦν ἡλεκτροκλίνση!

Καὶ τώρα δῖπου φύγατε μὲ δῶρα ἐσεῖς γεμάτοι—καὶ στὸν ἐαυτὸ μου θάπρεπε δῶρο νὰ κάνω κάτι. Νά... λόγου χάριν εὐχομαι: νὰ ἐκτιμηθῇ ἡ ἀξία μου στὴν ἐμπνευση καὶ στὴν τρελλὴ δημοκραταλῆξία μου—καὶ σύντομα νὰ τιμηθῶ... μ' ἕνα βραβεῖο Νομπέλ! Τὸ νέος ἔτος μὲ χαρὰ κι' ὀγεία...

MENEΣΤΡΕΛ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μια μεγάλη παρεξήγηση κρατεί χωρισμένο το αντίδοτο Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί και Βέρθα το γένος Τερλάν. Η Βέρθα μισεί τον άντρα της γιατί τον φαντάζεται ένοχο διαφόρων εγκλημάτων, μεταξύ των οποίων και της άποψείας φόνου της κόρης της Μαρκέλλας. Για όλα αυτά καταγγέλλει τον Γκοντεφρουά. Αυτός συλλαμβάνεται και φυλακίζεται. Αιτία όμως όλων των καταστροφών είναι ο Ζερβαί Φλοριζέ, τον οποίο τυφλώνει το μίσος του κατά των Τερλάν και ο άδικανόπιτος έρωας του προς την Βέρθα. Η τελευταία όμως αυτή, ενώ πρώτα είχε τυφλή έμπιστοσύνη στον Ζερβαί, και ήταν πειθνίο όργανό του στα εγκληματικά του σχέδια τώρα, χάρις και στον άνακριτή κ. Λιονέλ, ο οποίος τα ξέρει όλα, αρχίζει και φυλακίζεται. Έν τώ μεταξύ ο Μαρτέλ, που είχε σώσει την Μαρκέλλα ύστερ' από την δολοφονική απόπειρα του Μπαϊκερ, που τον είχε δάει ο Ζερβαί, φεύγει με τους φίλους του Ζαρλό και Μπισκού για τον στρατό. Ύστερα από μια μάχη οι τρεις φίλοι πιάνουν αιχμάλωτο τον Μπαϊκερ. Τον πηγαίνουν σ' ένα δάσος και εκεί τον κάνουν να δηλώσει ότι αυτός ήταν που είχε άποπειραθή να σκοτώσει την Μαρκέλλα και ότι τον είχε δάει ο Ζερβαί.

Ο Μαρτέλ, γράφει τότε άμέσως στον άνακριτή κ. Λιονέλ. Ο Μπαϊκερ όμως έν τώ μεταξύ, κατορθώνει να δραπέτευση από την φυλακή όπου τον είχαν κλεισμένο. Οι τρεις φίλοι ήταν άπαρηγόρητοι.

49. (Η συνέχεια)

Η άποθάρρυνσις άρχισε να κυριεύει τις ψυχές τους. Τους φαινόταν ότι ή σύλληψή του γι' άλλη μια φορά ήταν κάτι άδύνατο, κάτι άνώτερο των δυνάμεών τους.

Με την καρδιά βαρεία, τροχωρούσαν άσκοπα στους δρόμους της πόλεως, ενώ ή νύχτα σκέπαζε τα πάντα με το θαμπό της πέπλο...

ΕΙΡΗΝΗ

Δεκαπέντε μέρες άργότερα είχε όπο γραφή ή ειρήνη. Ο πόλεμος είχε τελειώσει.

Η πρώτη σκέψη και των τριών φίλων μόλις έμαθαν την ύπογραφή της ειρήνης ήταν να πάνε στο Σεντάν, να έπισκεφθούν την Μαρκέλλα. Την σκέψη αυτή δεν βρέθηκαν στην άνάγκη να την άνακοινώση ο ένας στον άλλο. Ήταν τόσο φυσική!

Μόλις έλαβαν την άπόλυσή τους ξεκίνησαν μ' ένα μπαστούνι ο καθένας και πήραν τον δρόμο του Μελ' χωρίς να πούν τίποτ' άφοδ προχώρησαν καμμιά ώρα, ο Ρενέ Μαρτέλ είπε με κάποιο διασταγμό:

—Φίλοι μου, έσείς δεν είσθε ύποχρεωμένοι να μοιράζεσθε τις φροντίδες μου και τα βάσανά μου. Θα βιάζεστε άσφαλώς να ξαναδείτε τις οικογενείές σας... Άς χωριστούμε.

Ο Ζαρλό κι' ο Μπισκού τον κύτταξαν παραπονεμένα.

—Γιατί τόν λές αυτό, Ρενέ; ρώτησε ο Μπισκού. Ο πόλεμος τελείωσε βέβαια, μα έμεις έχομε άκόμη δουλειά. Στο Σεντάν, γύρω από τον κόμητα ντε Λαντεναί, τον Ζερβαί Φλοριζέ, και την Μαρκέλλα, πρόκειται να ζετυλιχθή δλόκληρο ένα δράμα. Είσαι βέβαιος ότι δεν θα μάς χρειασθής καθόλου; Και έν πίσση περιπτώσει, στο Σεντάν, όπου ή πρώτη έπίσκεψή σου θα είναι άσφαλώς στον κύριο Λιονέλ, είσαι βέβαιος ότι ή δική μας κατάθεσις, του Ζαρλό κι' έμένα, δεν θα είναι άναγκαία για να στηρίξη την δική σου;... Κι' έπειτα άγαπούμε την Μαρκέλλα όσο κι' εσύ—όχι με τον ίδιο τρόπο την άφήσαμε έντελώς εύτυχημένη. Μπορείς να μάς βεβαιώσης ότι κανείς κίνδυνος δεν την άπειλεί πιά, όσο κι' αν βρίσκεται υπό την προστασίαν της μητέρας της; Και ποιός σου λέει ότι σε μια ώριμή στιγμή δεν θα εύχαριστηθής άρκετά όταν βρής τα γερά χέρια του Μπισκού και τα μακρυά πόδια του Ζαρλό για να σε βοηθήσουν; Δεν μιλά σωστά, Ζαρλό;

—Έτσι φαίνεται! άπάντησε ο Ζαρλό. Ο Ρενέ τους άγκάλιασε συγκινημένος και τους φίλησε:

—Ήξερα ότι δεν θα μ' έγκαταλείπατε, είπε. Σας ζητώ συγγνώμην γι' αυτά που είπα πριν.

—Πρέπει να τον συγχωρήσουμε, Ζαρλό; ρώτησε ο Μπισκού.

—Έτσι φαίνεται!

Και οι τρεις φίλοι συνέχισαν τον δρόμο τους. Τ' άλλο πρωί βρίσκονταν στο Σεντάν. Χωρίς να χάση καιρό ο Ρενέ έγραψε στον κύριο Λιονέλ μια έπιστολή ζητώντας άκρόαση. Η άπάντησις ήλθε άυθημερόν. Ο κύριος Λιονέλ περίμενε τους τρεις φίλους.

Η άνάκρισις δεν είχε προχωρήσει ούτε βήμα από την ημέρα που ή κυρία ντε Λαντεναί είχε προτείνει στον καλό Ζερβαί την βιβλιοθήκη της Μαρλ-Ζάν. Από το βράδυ εκείνο κατά το όποιο ή Βέρθα, πλημμυρισμένη από φρίκη καθώς ύπωπεύθηκε την άλήθεια έσπευσε να διηγηθή στον άνακριτή την παράξενη πρόταση του Ζερβαί.

Όπως είχε δηλώσει ο κύριος Λιονέλ στην κόμησσα, ή άσφάλεια στην οποία ζούσε ο άθλιος αυτός ήταν εκείνο άκριβώς που θα του παρέδιδε μια μέρα τον τον Φλοριζέ!

Ο κύριος Λιονέλ περιμένει λοιπόν τους τρεις φίλους με την μεγαλύτερη άνυπομονησία. Μόλις έφθασαν στο Δικαστήριο τους εισήγαγε στο γραφείο του.

Ο Ρενέ Μαρτέλ διηγήθηκε με κάθε λεπτομέρεια όσα είχαν συμβή έν τώ μεταξύ. Η άπογοήτευσίς του δικαστού ύπήρξε μεγάλη όταν έμαθε ότι ο Μπαϊκερ είχε δραπέτευσει. Γιατί στην όμολογία

της συνενοχής του ανθρώπου αυτού ύπήρχε ή άπόδειξις, ή άναμφισβήτητη άπόδειξις του εγκλήματος του Ζερβαί. Και συγχρόνως ή άπόδειξις της άθωότητος του κόμητος ντε Λαντεναί.

Δέν θα υπελείπετο πιά παρά ή διαφώνισις της δολοφονίας της Μαρλ-Ζάν, αν και ήδη σοβαρώτεροι ύπόνοιαι—ή ήθική βεβαιότης—έβάρυναν τον Ζερβαί άφότου παρεκάλεσε να του δωρηθή ή βιβλιοθήκη. Έτσι άπεκαλύπτετο και ή άμοιβαία συνοχή των δυο αυτών εγκλημάτων.

—Μια λεπτομέρεια με κατέπληξε κυρίως στην άφήγησή που μου κάνατε: Η άμοιβή της συνενοχής στην δολοφονία, που θα πληρώθη στον Μπαϊκερ από τον Ζερβαί. Πόση είπατε ότι είναι άκριβώς;

—Δέκα χιλιάδες φράγκα, όπως όμολόγησε ο Μπαϊκερ, πληρωτέα σε δυο φορές. Ο πέντε χιλιάδες του έδόθησαν προτού άναχωρήση για την γερμανική Πολωνία. Και πέντε χιλιάδες φράγκα έπρόκειτο να του δοθούν μετά την τέλειση του εγκλήματος. Δέν φαντάζομαι να τις πήρε άκόμη.

—Αυτό λοιπόν είναι ή μόνη έλλειψις που μάς μένει για να τον τσακώσουμε... Άν δεν ένεφανίσθη καθόλου στο Μεζιέρ και στη Σαρλεβίλ, σημαίνει ότι έδραπέτευσε, φοβούμενος μήπως σάς συναντήσει, χωρίς άμφισβόλια... Θα περιφέρεται κάπου στα περίχωρα, ίσως στο Βέλγιον... Θα προσπαθήση να πληρώση τον Ζερβαί Φλοριζέ και θα του ζητήση την άμοιβή του εγκλήματός του... Πρέπει να γίνη κάτι... Θάταν άνόητο να χάνουμε μια τέτοια εύκαιρία. Πώς θα κατορθώσουμε όμως να τον βρούμε με τα χάλια που έχει ή άστυνομία μας έξ αιτίας του πολέμου;

Ο Μαρτέλ γέλασε:

—Κι' έμάς, κύριε Λιονέλ, μάς θεωρείτε για τρία μηδενικά; Θα σάς παραδώσω με αυτόν τον άνθρωπο...

—Ναι. Ύπολογίζω σε σάς... Ήδη έχετε κάνει πολλά και χάρις σε σάς άρχισα να διαλευκαίνω το μυστήριο των δυο αυτών δολοφονιών... Έλπίζω ότι δεν θα άφήσετε το έργο σας ήμιτελές.

Ο Μπισκού και ο Ζαρλό έγκαταστάθηκαν στο πανδοχείον Μπουρζερι. Εκεί έγκαθίδρυσαν το γενικό στρατηγείο τους, στη μέση του δρόμου μεταξύ Γκλориέ και Σεντάν.

Όσο για τον Ρενέ Μαρτέλ, εκείνος διευθύνθηκε προς το μέγαρο. Εκεί έπάνω, κοντά στο δασάκι, βρίσκονταν το νέο κορίτσι που συνεκέντρωνε όλα τα όνειρά του. Ίσωντιδες του. Βιαζόταν να ξαναβρεθθή μπροστά της, να μάθη από το χαριτωμένο της στόμα ότι τον άγαπούσε πάντα και ότι μπορούσε νάχη έμπιστοσύνη στο μέλλον. Βιαζόταν άκόμη να δώση και στον έαυτό του κάτι, στο όποιο είχε δικαίωμα: λίγη από την εύτυχία που είχε προσφέρει στην μητέρα και στην κόρη.

Στην Γκλориέ, τους τρεις τελευταίους αυτούς μήνες, ή Μαρκέλλα και ή Βέρθα

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΤ

ΑΝΤΙΟ!

ζούσαν μια ζωή πολύ περιορισμένη. Έμεναν άδιάκοπα σχεδόν κλεισμένες, για να μην μαντεύση κανείς το μυστικό της εύτυχίας των.

Γύρω τους, υολαταυτα, οι άνθρωποι του μεγάρου και οι γείτονες άρχισαν να άποροϋν για τον περιορισμόν αυτών. Δέν καταλάβαιναν την τόσο άπότομη και άποκλειστική συμπαθεία της Βέρθας για το άγόρι αυτό και προσπαθούσαν να την εξηγήσουν.

Η Βέρθα όμως, πιστή στην ύπόσχεσή της, τρέμοντας για τους άναριθμητους κινδύνους που άπειλούσαν την εύτυχία τους, προφυλασσόταν όσο το δυνατόν περισσότερο και δεν άφηνε να της ξεφύγη ή παραμικρή άπερίσκεψία.

Όταν έμενε κλεισμένη με την κόρη της άφηνε να έλλοιζή όλο το μητρικό πάθος της, σαν να αίσθανόταν τύψεις για την φαινομενική ψυχρότητα που ήταν ύποχρεωμένη να δείχνη στον Άρνολντ μπροστά στους ξένους.

Μπροστά σε τ'όλους δεν μιλούσε ποτέ στον ένικό στον Άρνολντ. Το μιλούσε χωρίς να άτολμα σχεδόν να σηκώση τα μάτια της προς αυτόν. Έξ άλλου, άπέφρευε όσο ήταν δυνατόν να τον παίρνη μαζί της έξω, τις σπάνιες φορές που ήταν ύποχρεωμένη να βγίη.

ΟΙ ΑΝΗΣΥΧΙΕΣ

ΤΟΥ ΖΕΡΒΑΙ

Η έκπαίδευσις της Μαρκέλλας συνεχιζόταν και προώθει γρήγορα. Ήδη, είχε άρχισή ν' άφηγηται στην μητέρα της λεπτομέρειες της περασμένης ζωής της, στο φτωχό χωριουδάκι των στεπών της πολωνικής Γερμανίας, όταν ζούσε κοντά στην Λίνα Κίφφερ. Η Βέρθα την έβαζε να τα επαναλαμβάνη χίλιες φορές χωρίς να κουράζεται, διακόπτοντας πότε-πότε την άφήγησή της κόρης της με τρυφερά φιλήματα.

Η στοργή της κυρίας ντε Λαντεναί για το παιδί ήταν τόσο φανερή, καθρεφτιζόταν τόσο δυνατά στα μάτια της σε κάθε της λέξη, σε κάθε της κίνηση—όσες προφυλάξεις κι' αν έπαιρνε—που θα προδιόταν άσφαλώς άν ή περίσκεψις του κυρίου Λιονέλ δεν είχε ύποχρεώσει την Μαρκέλλα να διατηρήση τα άνδρικά της ρούχα.

Χάρις στην πονηρία αυτή, τα σχολία έπαιρναν έσφαλμένο δρόμο.

Άλλως, θα καταλάβαιναν γρήγορα ότι το κορίτσι που είχε κλάψει τόσο καιρό ή Βέρθα για πεθαμένο, το κορίτσι που είχε χαθή μυστηριωδώς ήταν το παιδί αυτό που άγαπούσε τόσο ή Βέρθα, το

παιδί αυτό του όποιου τα χαρακτηριστικά έμοιαζαν τόσο με της κοήσης... Καθώς όμως ή Μαρκέλλα περνούσε γι' άγόρι, ή ύποψια αυτή δεν πέρασε από το μυαλό κανένος.

Κανένος. Όύτε καν του καλού Ζερβαί! Όταν είδε τον Άρνολντ έγκατεστημένο στην Γκλориέ, όταν έμαθε ότι ή Βέρθα τον είχε υίοθετήσει, ήρθε να την συγχάρη για την καλή της πράξη με την συνθησμένη του γλυκύτητα. Της είπε ότι ήταν

—Δέν είναι πιά ή ίδια! Γιατί; σκεπτόταν ο Ζερβαί.

πολύ καλό αυτό που έκανε. Ότι ήταν σωστό να συνεχίση το φιλότιμο έργο της Μαρλ-Ζάν.

Φυσικά, ήταν άρκετά έξυπνος ώστε ν' αντιληφθή πολύ γρήγορα την βαθύτατη στοργή της νέας γυναίκας για τον νεαρό ξένο. Προσέπαθσε, μόνος του, να βρigh την δικαιολογία της συμπαθείας αυτής. Και βρήκε μια εξήγησή που του φάνηκε άπλοόστατη και φυσική.

Σκέφθηκε ότι ή Βέρθα δεν είχε πιά καμμιά έλπίδα να ξαναβρigh την κόρη της. Αίσθανόταν την άνάγκη ν' άγαπήση ένα παιδί... Και να που της είχε δοθή ή εύκαιρία...

Σκέφθηκε ότι, έν τοιαύτη περιπτώσει, το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να κατακτήση την συμπαθεία του Άρνολντ, ούτως ώστε να διατηρήση την έμπιστοσύνη της Βέρθας.

Προσπάθησε να πραγματοποιήση το σχέδιό του. Τις πρώτες μέρες, βλέποντας ότι ή Βέρθα και ο Άρνολντ δεν έβγαίναν από την Γκλориέ, κι' έμεναν εκεί κλεισμένοι όλη μέρα, μάλωση τρυφερά την Βέρθα, λέγοντάς της ότι έπρεπε να κάνει λίγο περίπατο τόσο για την δική της υγεία όσο και για του παιδιού. Προσέφέρθη μάλιστα να τους συνοδεύη.

Στις στέπες της Πολωνίας, ή Μαρκέλλα, είχε μάθει να ίππεύη καλά γιατί πολλές φορές πήγαινε με το άλογο.

Μια φορά που νόμιζε ότι ήταν μόνη, πήγαινε καλπάζοντας μ' ένα από τα άλογα του Γκοντεφρουά που δεν είχαν πάρει μαζί τους οι Γερμανοί. Ίππευε άνδρικά, εύτυχώς, και όχι γυναικεία.

Από μακριά, ο Ζερβαί την είχε αντιληφθή. Την συνεχάρη θερμά όταν την συνήντησε άργότερα.

Με την πρόφαση αυτή, συνεβούλευσε πολλές φορές και με έπιμονή την κυρία ντε Λαντεναί ν' άφήση τον Άρνολντ να κάνει μερικούς εφίππους περιπάτους μαζί του, στα περίχωρα, παρά την κακή κατάσταση των δρόμων.

Η Βέρθα είχε άρνηθή. Φοβόταν μήπως από καμμιά άτυχη σύμπτωση άποκαλυπτόταν στον Ζερβαί το επικίνδυνο μυστικό που προσπαθούσε τόσο πολύ να του άποκρύψη.

Έξ άλλου, και ή Μαρκέλλα ήταν προσεκτική. Ήξερε ότι έπρεπε να φυλάγεται από τον άνθρωπον αυτόν. Και ή φροντίς με την όποια ή μητέρα της έπέμενε να διατηρήη τα άνδρικά της ένδύματα της έδινε να καταλάβη άρκετά καλά ότι οι κίνδυνοι που της είχε προείπει άλλοτε ή καλή Λίνα Κίφφερ δεν είχαν εξαφανισθή!

Παρ' όλα αυτά, στις καθημερινές σχεδόν σχέσεις της με τον Ζερβαί, ή κυρία ντε Λαντεναί έμενε έπιφυλακτική. Είχε άρχισή να ύποψιάζεται την τρομερή άλήθεια.

Και όταν άφηνε το χ'ρι της μέσα στο δικό του, το χέρι αυτό έτρεμε και έπάγωνε μέσα στα δάντυλα του άθλιου.

Εκείνος είχε αντιληφθή, από την ήμέρα της άνακρίσεως των στον κύριο Λιονέλ, την άλλαγή αυτή της στάσεως της. Μα δεν καταλάβαινε τους λόγους που την έκαναν να ένεργη έτσι. Σκεπτόταν:

—Δέν είναι πιά ή ίδια! Γιατί; Δέν τοιούτως να της μιλάει για το ζήτημα αυτό και είχε καταλήξει να πιστεύη ότι ή Βέρθα ήταν θυμωμένη, κατά βάθος, μαζί του γιατί την είχε άναγκάσει σιγά-σιγά και άσυναίσθητως να καταγγείλη τον Γκοντεφρουά.

—Όστε, έξακολουθεί να τον άγαπά!

Όταν του έρχόταν ή ύποψια αυτή, μια τρομερή ζήλεια του πλημύριζε την καρδιά. Η τύψις για όλα όσα είχε κάνει ήταν άγνωστη σ' αυτόν.

Ήταν ένας εγκληματίας ψυχρός, άπαθής, που χρησιμοποίησε πάντα την λογική. Είχε προετοιμάσει τα εγκλήματα με τόση φρόνηση που το μέλλον δεν μπορούσε να του κρούη καμμιά άπειλή. Ήταν σε να του κρούη καμμιά άπειλή. Ήταν βέβαιος για τον έαυτό του, Δέν τον ένδιέφερε ή άνθρωπότης παρά μόνο έξ αίστίας του έρωτος αυτού που αίσθανόταν για την Βέρθα.

—Αν όμως εξακολουθεί ν' άγαπά τον άνθρωπο που κατήγγειλε ως δολοφόνο του παιδιού της, θα πη ότι τώρα έχει άμφισβόλιες γι' αυτό, σκεπτόταν ο Ζερβαί. Γρήγορα όμως χαμογέλασε με κυνισμό.

κότητα. "Αν εκείνη άμφέβαλλε, όσο διαρκούσε ή ανάκρισις, δέν άμφέβαλλε πιά όταν ήα καταδικαζόταν ό κόμης ντέ Λαντεναί.

—Καί θα καταδικασθί! σκεφτόταν. Κάποτε, ής, άνάμεσα στην άσφάλεια πού ζούσε, στην ήρεμία ένός κακούργου βεβαίου γιά τόν έαυτό του καί γιά την άτιμωρησία του, περνούσε ένα σύννεφο: "Η άνάμνησις του Μπαίκερ...

Γρήγορα όμως διαλυόταν τό σύννεφο αυτό. Μήπως δέν είχε χίλιους λόγους νά μή φοβάται τίποτα από τόν συνένοχό του; Μήπως άν παρουσιαζόταν κανένας κίνδυνος από τό μέρος αυτό, ό Ζερβαί δέν μπορούσε ν' άρνηθί άπολύτως τις ιστορίες πού θα διηγείτο ό Μπαίκερ;

"Ο Μπαίκερ, είναι αλήθεια, μπορούσε νά έμφανισθί ξαφνικά καί νά του ζητήσιν τις έντε χιλιάδες φράγκα πού είχε υποσχεθί νά του πληρώσει μετά την δολοφονία. "Ε, άν συνέβαινε αυτό, ό Ζερβαί θα πλήρωνε, θα πλήρωνε καί τό διπλάσιο ακόμη, έν ανάγκη.

Ζούσε όμως άραγε αυτός ό Μπαίκερ; διερωτιόταν ό Ζερβαί. "Ήταν τόσο πολλοί αυτοί πού είχαν σκοτωθί στόν πόλεμο...

"Έπτά μήνες είχαν περάσει από τότε καί ό Ζερβαί δέν είχε καμιά είδηση από τόν Μπαίκερ. Πώς δέν είχε γράψει ό Μπαίκερ τίποτα γιά νά ύπενθυμίση την ύπόθεσή του στόν Ζερβαί;

"Ετσι ό καλός Ζερβαί κατέληξε νά παραδεχθί ότι ό Μπαίκερ είχε πεθάνει. Μήπως δέν στάθηκε πάντα τυχερός σ' όλη την έγκληματική ζωή του;

Καί άν ακόμη όμως έμφανίζόταν ό Γερμανός καί προσπαθούσε νά τόν έκβιάση ζητώντας τά όφειλόμενα, ό Ζερβαί ήταν ήσυχος.

Δέν ύπήρχε καμιά απόδειξις!

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΕΡΘΑΣ

Οί έξαιρετικές προφυλάξεις πού έπαιρνε ή κόμηςσα ντέ Λαντεναί, έύνησαν τις ύποψιες του Ζερβαί. Δέν είχε ύποψιασθί την πραγματική αλήθεια—ήταν μακριά ακόμη—άλλά μόνο ότι ή Βέρθα έκρυβε κάποιο μυστήριο. "Η είσοδος της Μαρκέλλας στο μέγαρο, ό προσεκτικός, ύπερβολικός σχεδόν φροντίδες πού της έδειχνε ή Βέρθα, άποτελούσαν γιά τόν Ζερβαί ένα είδος αίνιγματος τό όποιον ήθελε νά λύση, χωρίς ακόμα νά διαισθάνεται κανέναν κίνδυνο γιά τόν έαυτό του.

"Η Βέρθα τόν κρατούσε τώρα σέ άπόσταση αυτόν, πού ύπήρχε ό μυστικοσύμβουλος όλης της ζωής της. "Εκείνη δέν τό καταλάβαινε καί νόμιζε ότι του φερόταν όπως πρίν. "Ο Ζερβαί όμως άντιλαμβάνόταν καί την παραμικρότερη μεταβολή της στάσεώς της καί άνησυχούσε.

"Εξ άλλου, ό προσπαθούσε πού κατέβαλλε ή Βέρθα γιά νά έμποδίση την Μαρκέλλα νά βρεθί μόνη με τόν Φλοριζέ θά προσελκύαν άναγκαστικώς την προσοχή του.

Καί ήταν φυσικό, μπροστά στην στάση αυτή στην όποία ή κόμηςσα δέν τόν είχε συνηθίσει, νά διερωτηθί:

—Γιατί με άπομακρύνει από τό παιδί αυτό, με τόσο έπομονή;

"Εξασκοιούσε όμως νά μένη ό φίλος του σπιτιού. Μπορεί νά περνούσαν επάνω του οι προσβολές, "Εσκυβε κι' ύστερα άνασηκώνόταν. "Όλα όμως μαζεύονταν στην καρδιά του σαν ένα θανάσιμο δηλητήριο.

Παρακολουθώντας άγρυπνα, τι συνέ-

βαινε στην Γκλориέτ, παρατήρησε την πρώτη έπίσκεψη του Ρενέ Μαρτέλ.

"Ο Ρενέ είχε παρουσιασθί, ταραγμένως, τρέμοντας σχεδόν.

"Ακούοντας τό όνομα του ή καμαριέρα τόν άνήγγειλε, ή Μαρκέλλα δέν μπόρεσε νά συγκρατήση μιá κραυγή χαράς. Καί ή Βέρθα, ή ίδια, ξέροντας πόσο άγαπούσε ή κόρη της τόν άνθρωπο αυτό πού ήταν πραγματικά άξιος της άγάπης της, ήταν τόσο ευχαριστημένη όσο καί ή Μαρκέλλα.

"Ετρεξαν νά τόν βρουν στο σαλόνι όπου τις περίμενε καί ή Μαρκέλλα έπεσε στην άγκαλιά του Μαρτέλ.

—"Επί τέλους, Ρενέ! Σέ ξαναβρίσκω καί δέν θα μάς έγκαταλείψης πιά!

"Εμεινε όλη την ήμέρα σχεδόν στο μέγαρο. Καί πόσο ευτυχισμένοι ήταν κι' οι τρεις τους!

"Όταν έπρόκειτο νά φύγη γιά νά ξαναπάη στους δυό συντρόφους του στο πανδοχείον Μπουρζερί, πήρε την Βέρθα καί τά μέρος:

—Κυρία, της είπε, ό κύριος Λιονέλ σάς πληροφορήσει γιά όσα άνακαλύψαμε, οι φίλοι μου κι' έγώ, λίγες μέρες πρό της πολιορκίας του Μεζιέρ;

"Εκείνη δέν ήξερε τίποτα. Φοβούμενος μιάν άπερισκία, φοβούμενος μήπως ή δυστυχισμένη γυναίκα, όταν θα μάθαινε την πλήρη αλήθεια γιά τόν Ζερβαί, θα προδινόταν από την φρίκη της όταν θ' άντίκρυζε τόν άθλιο, ό δικαστής είχε προτιμήσει νά σιωπήση. "Αργότερα θα μιλούσε.

"Ο Μαρτέλ άγνοούσε τούς λόγους αούτους:

—Κυρία, είπε, ξαναβρήκαμε τόν δολοφόνο πού έπεχείρησε νά σκοτώση την Μαρκέλλα στις όχθες του Βάρτ... Τόν άναγκάσαμε νά μάς τά άποκαλύψη όλα...

—Τό όνομά του; ρώτησε ή κόμηςσα τρέμοντας.

—Τό όνομά του δέν θα σάς μάθη άσφαλώς πολλά πράγματα καί άναμφιβόλως δέν έχει προφερθί ποτέ μπροστά σας.

"Η κυρία ντέ Λαντεναί άνένευσε μ' άνακούφισι. Της είχε φανί ότι ώρθωνόνταν ξαφνικά μπροστά της δυό φαντάσματα: Τό φάντασμα του Γκοντεφρουά, τό φάντασμα του Ζερβαί! Οί δυό άνθρωποι τούς όποιους έβράβαιναν οι ύποψιες της διαδοχικά με την αλάνια μαρτυρική αμφιβολία.

—"Ο άνθρωπος αυτός, είπε ό Μαρτέλ, ονομάζεται Φρίτες Μπαίκερ.

—Πράγματι, είπε εκείνη, τό όνομα αυτό μου είναι άγνωστο.

—"Ήταν εργάτης στά νηματουργεία του "Αλικούρ, πρό του πολέμου, συνέχισε ό Ρενέ.

"Η Βέρθα χλώμιασε. "Η άπλή αυτή φράση, φανέρωνε, άπότομα, τόν δεσμό του έγγιγλήματος, μεταξύ της Γλориέτ καί τών βουνών του Βάρτ.

—Τι λόγους είχε αυτός ό άνθρωπος νά δολοφονήση τό παιδί μου; ρώτησε.

—"Ο άνθρωπος αυτός, άπήντησε ό Μαρτέλ, έξελήφθηκε μιá άπάσια άποστολή... Δέν ήταν παρά ένας κοινός δολοφόνος πού σκότωνε γιά χρήματα.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

Η ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

"Όταν ό Ναπολέων ήταν ακόμη πρώτος ύπατος τόν έπεσκέφθη κάποιοις κ. Λομπάρ, καί του έζήτησε κάποια χάρι. "Ο Ναπολέων άφού τόν άκουσε προσεκτικά, του είπε:

—"Απευθυνθήτε στόν ύπουργό τών "Εσωτερικών κι' έλάτε νά μου πητε τι θα σάς πη.

"Ο Λομπάρ ύπέθεσε, ότι ή "άπάντησις αυτή του Ναπολέοντος δέν ήταν παρά ένας τρόπος γιά νά τόν ξεφορτωθί.

"Υστερα από έξη μήνες ξαναπήγε στο Παρίσι γιά κάποια άλλη ύπόθεσή του καί παρουσιάστηκε καί πάλι στο Κεραμεικό.

"Ο Ναπολέων όμως, μόλις μπήκε στην αίθουσα, τόν είδε άμέσως. Καί προχωρώντας πρός τό μέρος του, τόν ρώτησε:

—Τι σάς είπε ό ύπουργός;

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ

Μιά μέρα κάποιοις φίλος του Τσούκουάτου Τάσσου συμβούλεψε τόν μεγάλο ποιητή νά εκδικηθί κάποιον θανάσιμο έχθρό του, έπειδή του παρουσιαζόταν ή κατάλληλη εύκαιρία γιά νά πετύχη αυτό.

—Δέν θα τό άφαιρέσω ούτε τη ζωή, ούτε την περιουσία, άποκρίθηκε ό ποιητής. Θα προσπαθήσω νά τό άφαιρέσω μονάχα τό μίσος πού έχει έναντίον μου!

ΠΩΣ ΤΑ ΣΥΝΕΒΙΒΑΖΑΝ Ο Κ. ΚΑΙ Η ΚΑ ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ

Σχετικώς με τις άμοιβαίες ύποχωρήσεις πού γίνονται μεταξύ άνδρoγύνων, ό Σατωβριάν συνήθιζε νά λέγη:

—"Η κ. Σατωβριάν συνήθιζε όταν ήτο κορίτσι νά τρώγη τό θράδυ εις τας έντες, έγώ άπεναντίας δέν πεινούσα πρό τών έντά. Γιά νά συμβιβάσωμε την διαφορά άπεφασίσαμε νά τρώμε εις τας έξη. Καί έτσι καί οι δυό έμείναμε... δυσάρεστημένοι. Αυτό λέγεται εύτυχία δια τών άμοιβαίων ύποχωρήσεων.

ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΚΑΛΙΤΕΡΟ

"Όταν παίχθηκε τό πρώτο δράμα του γιου του ό Δουμάς ήταν στο θεωρείο, χαίροντας γιά την έπιτυχία. "Ενας φίλος του πήγε νά τόν συγχαρή καί ύπονοώντας ότι στο έργο ό πατέρας θόηθηκε τόν γιού, του είπε:

—"Ωρισμένως θάλατε καί σεις τό χέρι σας στο έργο αυτό!

—Βεβαίωτατα άποκρίθηκε ό Δουμάς πατήρ, έγώ έφκίασα τόν συγγραφέα του.

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΤΟΥ ΔΙΟΓΕΝΗ

Μιά μέρα ρώτησαν τόν κυνικό φιλόσοφο Διογένη:

—Γιατί τρώς μέσα στην αγορά φιλόσοφε;

—Γιατί μέσα στην αγορά πεινώ! άποκρίθηκε ό φιλόσοφος με άπάθειαν

Ο καινούργιος σωφέρ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΡΕΝΖΙ

"Ο τραπεζίτης Οδγκο Μιζάτσι μπήκε στο δωμάτιο της γυναίκας του χωρίς νά χτυπήση.

—Είσαι έτοιμη; Τό αυτοκίνητο περιμένει.

—Δι' ό λεπτά καί φε'γουμε, είπε ή ώραία Λάουρα.

Ήλός εκείνος, παχύς με πελώριες χειροούκλες—λεπτή εκείνη, κοντούλα, τί χτυπητή άντίθεση! Ούτε θάλεγε ποτέ κανείς πώς ήταν άντρόγυνο.

Κατέβηκαν μαζί τις σκάλες:

—Ξέρεις ότι έχομε καινούργιο σωφέρ;

—Γιατί; Πότε έφυγε ό Φρανσουά;

—Ποιός ξέρει; "Ισως γιατί τόν είχαμε καλομάθει. Τώρα θα δής τόν αντικαταστάτη του. Σέ μένα έκανε την καλλιτερή έντύπωσι κι' έχει πιστοποιητικά πρώτης γραμμής.

Τό αυτοκίνητο περίμενε στο προαύλιο. Μόλις τόν είδε, ή ώραία Λάουρα, ό σωφέρ ώρμησε νά άνοίξη την πόρτα καί στάθηκε με τό κασκέτο στο χέρι, εύγενικός καί πρόθυμος. Τριανταπεντάρης, με άρχοντική φυσιογνωμία, ό σωφέρ φαινόταν πώς θα είχε προύπη-τείσει σέ πλουσιόσπιτα. "Η Λάουρα, μόλις τόν είδε, πιάστηκε στο μπράτσο του συζύγου της, σαν νά ήτο ή πρώτη φορά.

—Τι έπαθες, Λάουρα; Είσαι άρρωστη;

—Μιά ζάλη... μιá δυνατή, άπότομη ζάλη. Λέω νά γυρίσω πίσω...

—"Όχι, δά! "Ισα-ισα πού ό καθαρός άέρας θα σοι κάνη καλό. "Αλλωστε, γιά σκέψου: ή κούραση του ταξιδιού, δεκαοχτώ μέρες ταξείδι με τό θατόρι κι' έπείστρεψες μόλις χθές. Δέν είνε παράξενο νάχης ζάλη. "Ελά τώρα μαζί μου ως την Τράπεζα κι' ύστερα νά δής πού θα είσαι μιá χαρά γιά νά πäs γιά τά ψώνια σου.

"Η Λάουρα νάθηκε κοντά στον σύζυγό της καί τό αυτοκίνητο ξεκίνησε. Μπροστά στην Τράπεζα, ό τραπεζίτης της είπε:

—Είδες πώς είσαι καλλίτερα; Γιά σου...

Μόλις έφυγε ό κύριός της, ό σωφέρ πάντα με τό κασκέτο στο χέρι, έσκυψε στο έσωτερικό του αυτοκινήτου πρός την Λάουρα, ρωτώντας την:

—Πού διατάσσετε νά πάω;

—Σό σπίτι, άμέσως, άποκρίθηκε ή Λάουρα, χωρίς νά τόν κυτάξη κατά πρόσωπο.

"Ο σωφέρ κάθισε στο θολάν κι' έβαλε σέ κίνηση τό μοτέρ. "Ακουσε πίσω του την κυρία του νά του λέη:

—Τι σημαίνει αυτή ή ήλιθία κωμωδία;

—Μά δέν πρόκειται περί κωμωδίας. Φαντάζεσαι σοβαρά πώς θα παραδεχόμουν νά μήν σέ ξαναδώ; άποκρίθηκε ό σωφέρ.

—Δέν πίστευα ποτέ πως θα άθετοδεις την ύπόσχέσή σου. Γιατί θέλεις νά καταστρέψης την ώμορφη άνάμνηση μιās έρωτικής περιπέτειας πού θάπρεπε νάχη την διάρκεια καί την γοητεία ένός δνειρου; "Η γνωριμία μας έγινε άνάμεσα σέ ούρανό καί θάλασσα καί θάπρεπε νά μείνη έτσι, άέρινη καί θαλάσσια, όλη χρώμα καί ρωμαντισμό, χωρίς νά ξαναζωντανέψη σέ μιá πόλη καί νά καταστήση κάτι τό κοινό, τό συνηθισμένο. Μου τό

είχες ύποσχεθί...

—Αυτά είνε λόγια, άγάπη μου, την διέκοψε τρυφερά ό άλλος, λόγια πού λέγονται σαν σέ όνειρο καί πού ξεχνιόνται άπ' ό μόνος. "Αν σέ ξεχνούσα έγώ σ' αλήθεια καί τραβούσα τόν δρόμο μου μόλις χωρίσαμε στο θατόρι, ίσως έαυ πρώτη νά ύπέφερες γι' αυτό. Πάντως, έγώ δέν μπορούσα νά παραδειχτώ νά σέ ξεχάσω. Χθές, στην Γένοβα, όλη μέρα σέ συλλογίζόμουν, ώπου άποφάσισα νά κάνω ό τι έκανα. "Εφθασα στο Μιλάνο χθές τό θράδυ, σήμερα, στις όχτς τό πρωί γνώριστήκα με τόν σωφέρ σου. Τόν έστειλα με διπλάσιο μισθό σωφέρ στο σπίτι μου—στου μαρκήσιου ντέ Σάρνο στην Ρώμη. "Όλα αυτά από τόν

Με τρελλή άγωνία ή Λάουρα περίμενε τόν έρχομό του συζύγου της.

δρο νά φύγη άμέσως, άφού προηγουμένως με συστήση στο σύζυγό σου ως άντικαταστάτη. "Ο μαρκήσιος Κάρλο Μπαλντι, σωφέρ...

—Τι τρελλός πού είσαι! είπε ή Λάουρα, χαμογελώντας. Κι' άν σέ άναγνωρίση κανείς; Δέν τό συλλογίστηκες;

—Δεκαέντε χρόνια έχω νάρθω έδώ. Μ' αυτή την στήλη άλλωστε, πώς νά με άναγνωρίση ένας φίλος μου; Φοβάμαι όμως μήπως δέν θυμηθώ τούς δρόμους... Τώρα άφήσε τα όλα αυτά. Σ' αγαπώ.

—Τρελλέ, τρελλέ... έξακολούθησε νά ψιθυρίζει ή Λάουρα, κυτάζοντάς τον με τρυφερότητα. Κι' άν τό άνακάλυπτε ό σύζυγός μου... Κάρλο, σ' έξορκίζω, πάψε αυτή την κωμωδία!

—Σ' αγαπώ, σέ θέλω δική μου. Νοιώθω την άνάγκη νά σέ βλέπω διαρκώς, νά ζω στο πλευρό σου...

—Τώρα, πού πάμε;

—Ξέρω κι' έγώ; Νά βρούμε ένα ήσυχο σπιτάκι, μιá ζεστή έρωτική φωλιά...

Δέν πρόφθασε ό Κάρλο ν' άποφύγη ένα μεγάλο καμión πού πρόβαλε ξαφνικά σέ μιá γωνία, χωρίς νά κορνάρη. "Ενα ξεφωνητό, ένα στριγγλιάρικο σφίξιμο τών φρένων... "Η σύγκρουση έρριξε τό αυτοκίνητο άπάνω σ' ένα σπίτι, όπου σχεδόν κατέστρεψε τό ένα πλάι του. Τό καμión δέν έπαθε μεγάλες ζημιές. "Ετρεξε κόσμος καί βρήκε μιá κυρία λιπόθυμη καί τόν σωφέρ νά είνε γεμάτος αίμα πού έτρεχε άπ' τό στόμα του. Στο αυτοκίνητο θρήκαν την διεύθυνση του διακτιήτου: Οδγκο Μιζάτσι, τραπεζίτης.

...Μόλις συνήλθε, στο σπίτι της ή Λάουρα σκέφτηκε πόσο κρίσιμη ήταν ή κατάσταση. Πώς ήταν ό Κάρλο; Τόν είχαν μεταφέρει στο νοσοκομείο. Κι' άν ακόμη όμως δέν ήταν θανατηφόρος, πώς θα μπορούσε νά κρύψη τό πραγματικό του όνομα; Τί σκάνδαλο θα έπακολουθούσε! Τηλεφώνησε στο νοσοκομείο καί πήρε τόν γιατρό. "Ο Κάρλο ήταν έλαφρά πληγωμένος στο επάνω χέιλος. Θάμενε εκεί λίγη ώρα, ώπου νά συνέλθη άπ' τόν νευρικό κλονισμό. "Εκείνη την στιγμή—την πληροφορήσε ό γιατρός—ό σύζυγός της ό τραπεζίτης, έμπαινε στο δωμάτιο του τραυματίου γιά νά μιλήση με τόν άστυνόμο πού διενεργούσε τις άνακρίσεις γιά τό δυστύχημα...

Με τρελλή άγωνία, ή Λάουρα περίμενε τόν έρχομό του συζύγου της. Ποιός διάβολος την είχε σπρώξει νά πάη στην θάλασσα; Εκείνη έκδρομη όπου γνώρισε τόν Κάρλο;

Σέ τίπο έμπαινε ό τραπεζίτης. Την είδε κατάχλωμη:

—Μά, μην κάνης έτσι, Λάουρα, της είπε. "Αφού δέν έπαθες τίποτα... κι' ούτε ό σωφέρ. Τό δυστύχημα είναι από ύπαιτιότητα τό οδηγού του καμιονιού. Με άποζημιώνουν στο άκέραιο! Είχαμε την δυσκολία ότι ό σωφέρ μου δέν είχε μαζί του τά χαρτιά του καί την άδειά του, έδωτυχώς όμως—τί καλή σύμπτωση!—έτυχε ό άστυνόμος νά είνε γνωστός μου... "Ο Τζιόβινο, τόν ξέρεις, πού είχα άναλάβει την τήρηση της τάξεως στην περιοχή μας φιλανθρωπική έορτή...

ΑΛΜΠΕΡΤΟ ΡΕΝΤΖΙ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Στη Γαλλία θεωρούνται προφητικά τά δεινά πού θα ιδή κανείς κατά τις πρώτες δώδεκα νύχτες του "Ιανουαρίου. Γι' αυτό, κατά τις νύχτες αυτές πρέπει κανείς νά προσέξη καί νά θυμηθί ό τι δη στον ύπνο του. Τό όνειρο πού θα ιδή την πρώτη νύχτα, ισχύει γιά τόν "Ιανουάριο, εκείνο πού θα ιδή την δεύτερη γιά τόν Φεβρουάριο καί ούτω καθ' εξής.

Πώς έγιναν πλούσιοι

ΔΥΟ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΩΝ

«Ερωτάσθε συχνά, όταν ακούτε πώς ο τάδε εκατομμυριούχος άρχισε στην ζωή από το τίποτε, πώς κατώρθωσε, από το τίποτε αυτό να κάνει τα εκατομμύριά του.

Φθάνει κάποτε μια ιδέα, ή θέληση και το θάρρος, αλλά προ πάντων ή τύχη, για να μωρέσει κανείς να τον μιμηθί. Είναι όμως πολύ ενδιαφέροντες οι ιστορίες αυτών των «κατασκευαστών» εκατομμυρίων.

«Ας πάρουμε π.χ. τον περίφημο Φρέντ Ράσικ τον έπονομαζόμενο Φρίσκο Κάιντ— το παιδί δηλ. «Αγ. Φραγκίσκου που έγινε δ. «αίλιε» των

Γυάλιζε άραδα τα παπούτσια των σνόμπ.

στιλβωτών και ένας πολυεκατομμυριούχος διάσημος.

Στο 1905 ήταν ένα γερό παιδί δεκαεπτά έτων, ξανθό με γαλανά μάτια και με ένα ελαφρό στραβισμό.

Ο Φρέντ γύριζε στις προκουμίες του Αγίου Φραγκίσκου, μην ξέροντας τί να κάνει.

Το έπαγγελμα του στιλβωτού υποδημάτων, που ήταν άλλοτε τόσο επικερδές στάς «Ηνωμένες Πολιτείες, είχε χαλάσει εξ αίτίας του συναγωνισμού. Ο Ράσικ λοιπόν σκεπτόταν να έκπατρισθί.

Ονειρευόταν μάλιστα να κάνει ένα ταξίδι ως τον Άγιο Λουδοβίκο για να έπισκεφθί την έκθεσή του. Άλλ' ο Άγιος Λουδοβίκος, απείχε χιλιάδες χιλιόμετρα από τον Άγιο Φραγκίσκο. Έντούτες, ένα ώρα το πρωί, ο Φρέντ ξεκίνησε έχοντας στην τσέπη 15 σέντσια και υπό μάλης το κουτί με τα βερνίκια του. Πέρασε από διάφορες πόλεις, γυαλίζοντας παπούτσια, και τέλος έφθασε στον Άγιο Λουδοβίκο, την πόλη των όνειρων του.

Όταν έκλεισε ή έκθεση, ο Φρέντ διερωτήθηκε τί θα κάμνε τώρα. Θυμήθηκε τότε το κατόρθωμα ενός συμπατριώτου του και συνομηλικού του, δημοσιογράφου, του Μόρρισον, που είχε το θάρρος να παρουσιάσθι στον πρόεδρο Μάκ Κίνλεϋ.

—Αί λοιπόν, είπε ο Φρέντ, και εγώ θα παρουσιάσθω στον πρόεδρο, όχι για να τον έντενβιάσω, αλλά για να του γυαλίσω τα παπούτσια.

Και ξεκινά ο Φρίσκο άμέσως για την Βάσιγκτων. Είχε κερδίσει αρκετά στην Έκθεση, και έτσι είχε τα ναύλα του. Φτάνει στην Βάσιγκτων και διευθύνεται στον Λευκό Οίκο, την κατοικία του προέδρου.

Εκεί τον σταματά ο θυρωρός. Ο

Φρέντ δέν τά χάνει.

—Ήρθα του λέγει με άπροσμέρητο τουπέ, να γυαλίσω τα παπούτσια του κ. Προέδρου. Και δείχνει του θυρωρού ένα άπόκομμα έφημερίδος, όπου γινότανε λόγος για το ταξίδι του που έκαμε πεζή από τον Άγιο Φραγκίσκο στον Άγιο Λουδοβίκο. Ο θυρωρός, ένας αγαθός άνθρωπος έβαλε τα γέλια και χτυπώντας τον νεαρό στον ώμο φιλικά, του είπε:

—Έλα, άφου σέ περιμένει ο κ. πρόεδρος, πήγαινε να του γυαλίσης τα παπούτσια!

Σε λίγο, ο Φρίσκο Κάιντ, βρισκόταν μπροστά στον πρόεδρο Θεόδωρο Ρούσβελτ, και του γυάλιζε τα παπούτσια. Όταν τελείωσε, άρνήθηκε κάθε άμοιβή και ζήτησε μονάχα ένα πιστοποιητικό. Την άλλη μέρα, σ' όλες τις έφημερίδες γινότανε λόγος γι' αυτόν, είχε λανσαρισθί!

Δέν περνούσε μια βδομάδα, και το τρομερό παιδί του Αγίου Φραγκίσκου έπαιρνε το βαπόρι για την Εύρώπη. Μιά ώραία πρωία, ο Φρέντ φθάνει στο Παρίσι και παρουσιάζεται στα «Ηλύσια, στο προεδρικό μέγαρο.

Εκεί, κάτι λέγει, άγγλικά στον θυρωρό του μεγάρου, άλλ' αυτός δέν καταλαβαίνει γρη. Έπεμβαίνει τότε ένας άγγλομαθής άξιωματικός της φρουράς, στον όποιο ο μικρός λουίστρος δείχνει το πιστοποιητικό του προέδρου Ρούσβελτ, και ζητεί να εισαχθί στον πρόεδρο. Ο άξιωματικός χαμογελά αλλά δέν διώχνει τον μικρό. Του λέγει να περιμένη και άνεβαίνει στα γραφεία του μεγάρου μετá πολλές συζητήσεις μεταξύ των άρμοδιών κατορθώνει να εισαγάγη τον προστατευόμενο του στον πρόεδρο Λουμπέ. Αυτό συνέβαινε στις 15 Οκτωβρίου 1905. Το ίδιο βράδυ ο Φρίσκο έγκαθίστατο στην έισοδο του μιούζικ χάλ «Ολύμπια» και γυάλιζε άράδα τα παπούτσια των σνόμπ και των άριστοκρατών, που με ύπερηφάνεια έβάζαν το πόδι τους στο κασελάκι του «λουστρου του βασιλέως». Έτσι ο Φρίσκο κέρδισε πολλά λεπτά και μία μέρα άποφασίζει να ξαναγυρίσθι στην Άμερική.

Εδώ άς σημειώσωμε ότι ή μόνη άποτυχία που είχε ο Φρίσκο, ήταν με τον βασιλέα της Άγγλιας Έδουάρδο Ζ'. Αυστηρός αυτός στην τήρηση του πρωτοκόλλου, δέν δέχθηκε τον τολημρό τυχοδιώκτη.

Στην Άμερική ο Φρίσκο, άνοιξε ένα μεγάλο μονέρο στιλβωτήριο, του όποιου τούς τοίγους τούς είχε σκεπασμένους με τα πιστοποιητικά που είχε πάρει από τα σημαντικά πρόσωπα των δύο κόσμων. Σε λίγο διάστημα ο Φρίσκο γινόταν εκατομμυριούχος. Όλοι πήγαιναν πατείς με πατώσε να γυαλίσουν τα παπούτσια τους στον βασιλικό στιλβωτή, που δέν το θεωρούσε διόλου μειωτικό, να παίρνη κάθε φορά που έπεφτε πολλή δουλειά, ο ίδιος τις φορτερες και να γυαλίση τα παπούτσια των πλουτών του!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΑΜΕΛΟ ΠΟΥ ΣΩΖΕΙ ΤΟΝ ΠΡΟΕΔΡΟ

Ένας άλλος, Γάλλος αυτός, ο Ρυέλ χρωστούσε την μεγάλη περιουσία του σ' ένα έντελως τυχαίο περιστατικό.

Ήταν ένας μικρός καμελό, ένας μικροπωλητής των παρισινών πεζοδρομίων που είχε κρεμασμένο από το λαιμό του ένα κουτί γεμάτο με μικροπράγματα, είδη της φθηνείας, και έβγαζε το ψαμί του ξελαρυγγίζόμενος από το πωϊ ως το βράδυ.

Κάποτε, πέρασε από μπροστά του ή βασιλική συνοδεία: ο Ναπολέων ο Γ' με την αύλή του. Ο Ρυέλ, παράτησε για μία στιγμή την δουλειά του και έτρεξε να ιδί και αυτός μαζί με τους άλλους παρισινούς, τον βασιλέα. Ξαφνικά, γίνεται κάτι το δραματικό: το άλογο του βασιλικού άμαξιού άφηνιάζουν και άρχίζουν να τρέχουν σαν τρελλά. Ο Ρυέλ δέν χάνει καιρό. Όρμα και κατορθώνει ύστερ' από λίγο να άναχαιτίσθι τα άλογα. Είχε σώσει την ζωή του βασιλέως.

Την άλλη μέρα, έπαιρνε μία πρόσκληση από τα άνάκτορα του Κεραμεικού να παρουσιάσθι στον αύλαρχη. Συγκινημένος ο Ρυέλ πηγαίνει. Ο αύλαρχης τον ρωτά τί θέλει για άνταμοιβή της άφοσίωσέως του που έδειξε στον Βασιλέα και για την αυτοθυσία του. Τους ζήτησε να του άνοίσουν ένα μικρό μαγαζάκι. Η έπιθυμία του γινόταν άμέσως και ο Ρυέλ, είχε την ιδέα να έγκαινιάσθι το σύστημα να πουλίσθι όσο το δυνατόν σε χαμηλότερες τιμές, με τα όλιγώτερα έξοδα.

Το σύστημά του είχε κολοσσιαία έπιτυχία.

Το σύστημά του είχε κολοσσιαία έπιτυχία

Σε λίγο καιρό ο Ρυέλ έπεξέτεινε τις εργασίες του και δημιούργησε το περίφημο έπειτα Μπαζάρ ντε λ' Οτέλ ντε Βίλλ, που υπήρξε ο πρόδρομος των μεγάλων καταστημάτων λιανικής πωλήσεως, όπως το Μπον Μαρσέ, οι Γκαλερή Λαφαγιέ, το Πρεντάν κ. ά.

Ο παλινός λοιπόν μικροπωλητής είχε κάμει μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα εκατομμύρια και έβγαυε και βουλεύτης!

Ένα πορτραίτο της Λούπε.

Πάνε τέσσερα χρόνια τώρα που ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ παντρεύτηκε την Λούπε Βελέζ. Ο ωραιότερος άνδρας της Άμερικής και πρώτα θλητής του κολυμβήματος που προσεκήλη να παίξη τον ρόλο του Ταρζάν χάρις στην ύπεροχη πλαστικότητα του σώματός του και ή φλογερή Μεξικάνα, ή «γυναίκα-ήφαίστειον» —όπως άποκαλούν στο Χόλλυγουντ την Λούπε— πήγαν ένα βράδυ με το άεροπλάνο στη Γιούμα και παντρεύτηκαν...

Όλος ο κόσμος φαντάσθηκε ότι ο γάμος αυτός θα κατέληγε πολύ γρήγορα εκεί που καταλήγουν συνήθως όλοι οι γάμοι του Χόλλυγουντ: στο διαζύγιο. Κι όμως είχαν άδικο.

Ο Τζόννυ και ή Λούπε ζουν ευτυχισμένοι. Η συμβίωσίς τους κυλάει στον ίδιο άρμονικό ρυθμό. Και ο ρυθμός αυτός δέν είναι ήρεμος και άργός σαν τον ρυθμό ενός βάλς. Είναι ένας γρήγορος, παλλόμενος ρυθμός, κάτι μεταξύ των τραγουδιών των τάν-τάν της ζούγκλας και της μεξικάνικης ρούμπας...

—Φυσικά, τσακωνόμαστε κι' έμεις κάποτε! λέει ο Τζόννυ. Τα ξεχνούμε όμως γρήγορα.

Οι σκηνές όμως αυτές είναι ελάχιστες και άσημαντες έμπρός στην άμοιβαία κατανόηση που βασιλεύει άνάμεσά τους. Ο καθένας τους σέβεται τα συμφέροντα του άλλου. Η έπαγγελματική αντίζηλία δέν σκίασε ούτε λεπτό την ζωή τους. Καθένας τους είναι ύπερηφάνος για την αξία του άλλου.

Ο Τζόννυ είναι ιδιαίτερος ένθουσιασμένος με την έξαιρετική Ικανότητα της Λούπε να διευθύνη ένα σπίτι.

—Και ξέρετε ότι μαγειρεύει θαυμάσια; δηλώνει με ύπερηφάνεια. Μπορεί να σάς μαγειρέψει οτιδήποτε στην έντέλεια. Όταν ταξιθεύομε με το γιώτ μας, πάντα εκείνη μαγειρεύει όλα.

Και οι δύο τους έχουν την άκατανίκητη μανία των ταξιδιών. Δέν μπορούν να μείνουν πολλήν καιρό σ' έναν τόπο. Γι' αυτό το κπ' άγόρασαν μία θαλαμινά. Μάλιστα

Ο Ταρζάν και ή γυναίκα του

βρουν την παραμικρή ευκαιρία μπαίνουν στο βαποράκι τους και τραβούν την άγκυρα... Πάνε για περίπατο, για ψάρεμα. Πολύ συχνά παίρνουν μαζί τους τον Μπρούς Κάμποτ και την Άντριεν Αίμης.

Η Λούπε ψαρεύει θαυμάσια όσο και ο Τζόννυ, και δέν διατάζει καθόλου να καθαρίση μονάχη της τα ψάρια που πιάνει. Ο Τζόννυ διηγείται γελώντας πόσο σοκαρίσθηκε κάποτε μία διάσημη όσο και σόμπι στάρ που είχαν προσκαλέσει σε μία θαλάσσια έκδρομή όταν είδε τη Λούπε Βελέζ να βγάξη τα σπάραχνα του ψαριού ίδιοχειρως!

Είναι δυο θαυμάσιοι φίλοι, ο Τζόννυ και ή Λούπε. Πολύ συχνά παρουσιάζει ο ένας στον άλλο διάφορες έκπληξεις. Όταν ο Τζόννυ πηγαίνει στα μαγαζιά ν' αγοράση ένα πουλόβερ, παραγγέλλει κι' ένα μικρότερο άπαράλλακτο σαν το δικό του για την Λούπε. Έχουν ζακέτες, παλτά, πυτζάμες, παπούτσια κ.τ.λ. άπαράλλαχτα.

Όταν τον ρώτησα γιατί προσπαθούν να ντύνωνται όμοια, ο Τζόννυ μου άπήντησε άπλώς:

—Για να σκέπτεται ο ένας τον άλλο. Και ή Λούπε άγοράζει συχνά πράγματα για τον Τζόννυ.

—Έχει ένα καταπληκτικό τρόπο να βρίσκη τα μέτρα που χρειάζονται, λέγει ο Τζόννυ. Παραδείγματος χάριν, πηγαίνω έρχεται μέσα στο σπίτι φορώντας ένα ζευγάρι παπούτσια μου, κι' ύστερα πηγαίνει σ' ένα ύποδηματοπωλείο κι' έρχεται μ' ένα ζευγάρι παπούτσια που μου έρχονται θαυμάσια μολονότι τα δοκίμασε στο... δικό της πόδι! Άπορεί κανείς πώς τα καταφέρνει όταν σκεφθί ότι εγώ φορώ άρ. 42 κι' εκείνη 36! Το ίδιο κάνει και με τα παλτά. Οι ράφτες μου θαρρούν πώς είναι λίγο ανισόροπη, μένουν όμως κι' οι ίδιοι κατάπληκτοι όταν βλέπουν τί θαυμάσια μου έρχεται κάθε πράγμα που μου άγοράζει μόνη της.

Το ζεύγος Βαϊσμούλλερ δέν έπαναπαύεται στη σημερινή του εύτυχία. Έχουν και οι δυο σοβαρά σχέδια για το μέλλον.

—Κάναμε έναν συνεταιρισμό οι δυο μας, λέγει ο Τζόννυ. Η Λούπε δίνει 25 δολάρια την έβδομάδα κι' εγώ 40. Προσπαθούμε να περιορίσωμε τα έξοδά μας έντός του πλαισίου αυτού, γι' αυτό ταμειώωμε και λίγα χρήματα. Έτσι, δέν μπορούμε να πάμε σ' ένα νυκτερινό κέντρο περισσότερο από μία φορά την εβδομάδα. Δυο φορές την εβδομάδα πηγαίνουμε σε διάφορα άθλητικά μάρς το άπόγευμα και το βράδυ σ' έναν κινηματογράφο. Κι' ή Λούπε πληρώνει τα δικά της εισιτήρια.

Στά ύπεροχα μάτια του Βαϊσμούλλερ περνά μία λάμψη τρυφερότητας. Και συνεχίζει:

—Βέβαια, κάποτε-κάποτε ή Λούπε

πρέπει να έχη κανένα βραχιόλι ή κανένα καινούργιο αυτοκίνητο. Αυτό το λέγομε «έξαιρετική περίπτωση» και δ' συνεταιρισμός δέν λογαριάζεται σ' αυτό. Όπως άνακαλύψαμε, ο Τζόννυ άντιπαθεί να πηγαίνη στα ντάνσινγκ και να γιατί! —Κάθε φορά που χυρίζω μία ταινία

Το ύπεροχο σώμα του Τζόννυ Βαϊσμούλλερ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΤΖΟΝΝΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΟΥΠΕ

του Ταρζάν—και τώρα ακριβώς γυρίζω το φιλμ «Ο Ταρζάν δραπέτευσε»—άναγκάζομαι ν' αφήνω τα μαλλιά μου μακριά. «Ο κόσμος νομίζει ότι τ' αφήνω έτσι ακούρευτα επειδή μου αρέσουν έτσι. Συχνά παίρνω επιστολές για το ζήτημα αυτό. Ένας μάλιστα μου γράφει τελευταία: «Μά τι διάβολο σου κατέβηκε να μην κόβεις καθόλου τα μαλλιά σου, έσύ γέρο... γοργίλα!»

«Έτσι ξέροντας τι σκέπτονται, θα προτιμούσα να μένω σπύτι παρά να βγαίνω έξω. Μά η Λοίπε αγαπά τον χορό κι' αναγκάζομαι να την συνοδεύω στα ντάν-σινγκ. Και τότε όμως δεν σηκώνομαι να χορέψω κι' η Λοίπε καταστενοχωριέται. Μπορείτε να με κατηγορήσετε γι' αυτό;—ρωτά ο Ταρζάν—αφού ακούω γύρω μου κάθε τόσο «Βάλε τον πάλι στο κλουβί» ή «Από ποιά ζούγκλα έφυγε αυτός ο πρωτόγονος»; και άλλα παρόμοια...

□ □

Το ζεύγος Βαϊμολλερ ζή απλούστατα. Δεν έχουν μεγάλες καταθέσεις στις Τράπεζες και πολυτελέστατα μέγαρα. Τον περισσότερο καιρό έχουν μια υπηρέτρια μόνο να φροντίζει το σπίτι όταν λείπουν. Τό γι' αυτό τους, το περιποιούνται μόνοι τους.

Φροντίζει ο ένας τον άλλο σαν αδελφία. Λέγει ο Μπρούς Καίμποτ που είναι ο στενότερος φίλος τους. «Η Λοίπε έπιμένει αδιάκωπος για ό,τι χρειάζεται ο Τζόννυ κι' εκείνος έπιμένει ότι πρέπει να κυττάζει κυρίως τον εαυτό της.

«Ένα από τα έλαττώματα της Λοίπε για το όποιο τσακώνονται καμιά φορά είναι η άργοπορία της Λοίπε όταν πρόκειται να βγούν έξω.

—«Ας υποθέσουμε ότι πρόκειται να πάμε κάπου, λέγει ο Τζόννυ. «Η Λοίπε χρειάζεται ώρες ολόκληρες για να έτοιμασθώ. Της αρέσει να περιφέρεται στο σπίτι με παλιά ρούχα, όταν όμως βγεί έξω όλα πρέπει να είναι εν τάξει. Έγώ που είμαι ντυμένος πολλή ώρα πριν, νευρίζω, πηγαίνω έρχομαι και την φωνάζω που με κάνει ν' άργοπορώ. Τις περισσότερες φορές καταλήγω με κανένα καυγάκι... Μά σε δυο δευτερόλεπτα μάς περνά...

«Όταν η Λοίπε πρόκειται να πάη κάπου άεροπορικώς (ταξιδεύει τόσο πολύ ώστε συχνά παίρνει το άεροπλάνο) χρειάζονται όλες οι συνδυασμένες προσπάθειες του Τζόννυ και των φίλων του για να την κατορθώσουν να βρίσκεται εκεί εγκαίρως.

—Λέν θα εξακολουθήσω με όμως πλέον καιρό να ζούμε ο ένας στην μια άκρη του κόσμου και ο άλλος στην άλλη, λέγει ο Ταρζάν. Και οι δυο έργαζόμαστε σκληρά τώρα για να μπορούμε κάποτε να ζούμε πάντα μαζί.

«Έτσι, ένώ η Λοίπε βρίσκεται στο Λονδίνο ο Ταρζάν «γυρίζει» στο Χόλλυγουντ τη νέα του ταινία. Το άρέσει να υποδύεται τον Ταρζάν αλλά έπιθυμεί να παίξει και άλλους ρόλους.

—Δέν θέλω να είμαι αιώνας Ταρζάν, δηλώνει.

«Όταν τελειώσει η κινηματογραφική τους καριέρα και μαζέψουν αρκετά χρήματα, ο Ταρζάν κι' η γυναίκα του θ' αποσυρθούν κάπου ν' απολαύσουν άκδη καλύτερα την εύτυχία τους, την εύτυχία που τους χαμογελά και τώρα...

ΜΟΥΡΡΑΙΗ ΧΙΛΛ

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΟΝΕΙΡΑ

Ο άνθρωποι ζουν σε δυο κόσμους: στον πραγματικό και στον φανταστικό. Τα δυο τρίτα της ζωής τους τα ζουν στον πραγματικό, τον αίσθητο κόσμο, και το ένα τρίτο στον κόσμο της φαντασίας, των ονείρων. Το ένα τρίτον, πράγματι, της ζωής μας... κοιμόμαστε, και κατά συνέπεια ζούμε μια ζωή φανταστική, τη ζωή των ονείρων....

Σε πολλούς βέβαια εξαιρετικούς ανθρώπους, οι δυο αυτοί κόσμοι συγχέονται. Κατορθώνουν ώστε τα όνειρά τους ν' αποτελούν μια συνέχεια της πραγματικής τους ζωής. «Ο Καμπάνις αναφέρει ότι ο Φραγκλίνος του είχε πη πολλές φορές ότι στον ύπνο του εξακολουθούσε να ασχολείται με διάφορες υποθέσεις. «Ο διάσημος Κοντίνλακ επίσης αναφέρει ότι όταν έγραφε το σύγγραμμά του «Μελέται» αναγκάζοταν συχνά ν' αφήνει κάποιο κεφάλαιο άτελειωτο και να πείσει να κοιμηθώ. Στο μεταξύ όμως η φαντασία του δούλευε. Κι' όταν ξυπνούσε έβρισκε... τελειωμένο το κεφάλαιο μέσα στο μυαλό του! Στον Κοντορο συνέβαινε κάτι άκόμα καλύτερο: πολλές φορές έγκατέλειπε τους περιπλοκούς του υπολογισμούς μισοτελειωμένους κι' έπεφτε να κοιμηθώ. Στον ύπνο του ωστόσο έβλεπε... τ' αποτελέσματά τους χωρίς κανένα λάθος!

«Ο Λαφονταίν και ο Βολταίρος συνέταξαν, στον ύπνο τους, στίχους τους οποίους, όταν ξυπνούσαν μπορούσαν να επαναλάβουν!

Καταπληκτικό είναι και το ανέκδοτο του Κόλεριτζ: ο περίφημος αυτός άγγλος ποιητής συνέγραψε στον ύπνο του το άγριο έλλ' «όρασι ποιήμα του «Κούμπλα Κάν», το όποιο ένεπνεύσθη από ένα μέ-

Ο Κ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ ΔΕΝ ΑΣΤΕΙΕΥΕΤΑΙ

—Γκαρσόν! «Η πρόθεσίς σου είναι λάθος. Ίδού ο άκριβής λογαριασμός: θα μου άντιγράψης αυτό πεντακόσιες φορές!

ρος του ποιήματος «Τούρκας Πιλγκριμέιτς» που είχε διαβάσει στο κρεβάτι του πριν αποκοιμηθώ. «Όταν ξύπνησε θυμόταν άπ' έξω 200-300 στίχους από το ποίημα που έχε δη στον ύπνο του, τους οποίους και άρχισε να γράφω. Δυστυχώς όμως τον διέκοψαν ξαφνικά καλώντας τον για μια υπόθεση. Κι' όταν μετά μία ώρα γύρισε στο γραφείο του δέ θυμόταν πιά τίποτα.

Πολλοί όμως την έπαθαν από την ποιήση και την πίστη που έτρεφαν στην αλήθεια των ονείρων τους. Κάτι τέτοιο έπαθε πριν από λίγον καιρό ένας διάσημος παίκτης: είδε στον ύπνο του ότι σκόταν μπροστά σ' ένα κτίριο, το όποιο και παρατηρούσε. «Έξαφνα πέρασε από μπρός του ένα στρατιωτικό άποσπασμα. Στήν άρχή ο παίκτης του έβριζε μια άδιάφορη ματιά, κατόπιν όμως του κατέβηκε να μετρήση από πόσους στρατιώτες άπαρτιζόταν το άποσπασμα.

Τους μετρήσε και τους βρήκε 27. Δεισιδαίμων, καθώς ήταν, έθεώρησε τον άριθμόν αυτόν ως εξαιρετικά γουρλίδικο και την επομένη άρχισε να παίξει στη Ρολίνα έπάνω σ' αυτόν.

Τό περίεργο είναι ότι τις δυο πρώτες φορές έκέρδισε. «Έξακολουθήσε όμως να παίξει με πείσμα, κι' έτσι έχασε όλη του την περιουσία μέσα σε μια μέρα και αυτοκτόνησε!

□ □

«Ένα περίεργο έπεισόδιο συνέβη πριν από μερικά χρόνια στην «Αμερική.

«Ένας έκατομμυριούχος πριν πεθάνη είχε μαλλώσει με τον μεγαλύτερο γιό του, και έγραψε μια διαθήκη όπου άφηνε όλη την περιουσία του στον μικρότερο.

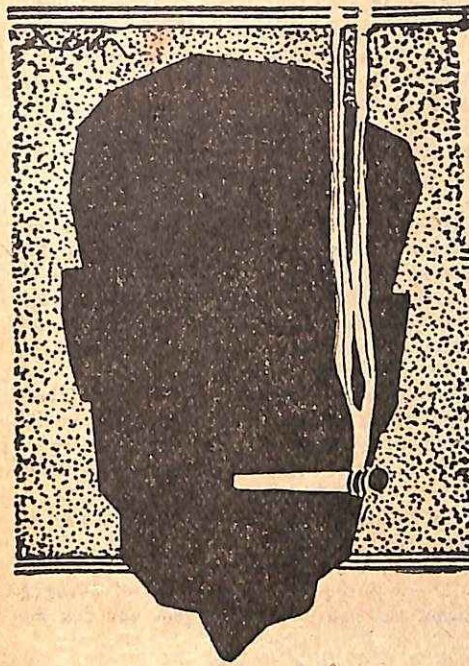
«Όταν ο έκατομμυριούχος πέθανε, ο μικρότερος γιός του, όπως είναι φυσικό, τον κληρονόμησε. «Υστερα από μερικές μέρες είδε στον ύπνο του ότι ύπληρχε και δεύτερα διαθήκη. Δέν είπε ωστόσο τίποτα σε κανένα...

Την ίδια όμως νύχτα, είδε και ο μεγαλύτερος γιός του το ίδιο όνειρο. Αυτός μάλιστα είδε άκόμη ότι η διαθήκη βρισκόταν μέσα σ' ένα παλιό πανωφόρι του πατέρα τους.

«Ε, τότε πιά έγινε έρευνα και η δεύτερα διαθήκη βρέθηκε. Σ' αυτήν, ο πατέρας που είχε μετανοήσει για την κακή του συμπεριφορά άπέναντι του μεγαλύτερου γιού του, κληροδοτούσε την περιουσία και στα δυο του παιδιά!

ΣΟΦΑΛΟΓΙΑ

Γιατί πιστεύουμε στην άθανασία;
—Γιατί φοβούμεθα τον θάνατο.
Ποιός είναι ο αυστηρότερος κριτής;
—Αυτός που μάς αγαπά.
Τι σκέπτεσθε για την έκδίκηση;
—Ίκανοποιεί, αλλά δέν παρηγορεί.
Τι είναι τύψη;
—Τό σφάλμα που τιμωρεί.
Ποιά είναι η πιο θλιβερή χαρά;
—«Η έκδίκηση.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΙ ΚΑΙ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

Τρεις ολόκληρους μήνες το Λονδίνο θρυσκόταν σε άναστάτωση με δυο μυστηριώδεις θανάτους και ένα δυστύχημα πούγιναν μέσα σε ένα διαμέρισμα του περιήμου «Κόλοσσαλ Μπουϊλντιγκ».

Τό «Κόλοσσαλ Μπουϊλντιγκ» είναι ένα θαύμα της μοντέρνας αρχιτεκτονικής. Άποτελείται από δώδεκα πατώματα ή άνατολική πλευρά των οποίων είναι κρυστάλλινη. Άν στο Λονδίνο δέν ύπληρχε το περίφημο και ιστορικό «Κρυστάλ Πάλλας» το «Κόλοσσαλ Μπουϊλντιγκ» αυτή την ονομασία θα έπαιρνε.

«Όστόσο, μέσα σε ένα από τα διαμερίσματα του δωδεκάτου πατώματος, θρόθηκε ένα πρωί, από τριών άκριβώς μηνών, το πτώμα του έμπορομεσίτου Χάρολδ Πέτινιαν.

«Ο Χάρολδ Πέτινιαν είχε θροθί πεθαμένος πάνω στο πέτινο φωτείο του τραπέζιού της βιβλιοθήκης του και ριγμένος μπουίντα πάνω στο καθολικό των έργασιών του.

«Ο θάνατος του γνωστού έμπορομεσίτη δέν άπασχόλησε επί πολύ ούτε την κοινή γνώμη ούτε και τις άστυνομικές και δικαστικές άρχες. «Ήταν ένας σωματώδης άντρας πενήνταπέντε περίπου χρόνων που έπαχε από πίεση και ο λατροδικαστής δέν άργησε να διαγνώση ότι έπρόκειτο περί κεραυνοβόλου συμφορήσεως.

«Η γυναίκα του κατέθεσε ότι είχε περάσει τη νύχτα του μάλλον άνήσυχος. «Εκείνη μάλιστα τη νύχτα είχε πέσει μεγάλη νεροποντή και, έννευρισμένος, δέν έκλεισε μάτι. Τό πρωί είχαν ανατείλει ένας θαυμάσιος ήλιος και ο Χάρολδ Πέτινιαν, άδιαφορώντας στις συστάσεις της συζύγου του που τον συμβούλευε να μη βγεί από το δωμάτιό του, κλείσθηκε στην βιβλιοθήκη του για να έργασθώ.Βιαζόταν να κλείση τον μήνα.

«Υστερα από μισή ώρα, ή καμαριέρα μπαίνοντας στην βιβλιοθήκη με τον δίσκο του πρωϊνού προγεύματος, τον βρήκε πεθαμένο πάνω στο φωτείο του.

Δέν είχαν ωστόσο έξασθί ο θάνατος του Χάρολδ Πέτινιαν και ένα πρωί κατά τις έννυά, στην ίδια θέση θρόθηκε πεθαμένος και ο μεγαλύτερος γιός του, ο Πέτερ Πέτινιαν.

«Όπως ήταν έπόμενο, το πράγμα σχολιάσθηκε.

«Ο Πέτερ Πέτινιαν ήταν νέος, φίλαθλος,

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

ήλικίας μόλις τριάντα χρόνων, και κάθε άλλο παρά από πίεση έπαχε. Είχε αναλάβει την διεύθυνση των έργασιών του πατέρα του και όλοι πρόβλεπαν ότι αυτός, μολονότι νεώτατος, θα τους έδινε μεγάλη ώθηση γιατί είχε σπουδάσει στην μεγαλύτερη έμπορική σχολή. «Ο άτυχής νέος είχε πάρει το πρωινό του λουτρού, έφαγε με άρετη όρεξη όπως άλλωστε κάθε πρωί και μπήκε ευδιάθετος στην βιβλιοθήκη την στιγμή που ο ύπάλληλος έπλενε τα κρυστάλλα που άποτελούσαν το άνατολικό τοίχωμα. «Όταν ο ύπάλληλος τέλειωσε τη δουλειά του και βγήκε από την βιβλιοθήκη παίρνοντας μαζί του τον μικρό κουβά με το νερό και τα σφουγγάρια, ο Πέτερ Πέτινιαν κάθησε στο φωτείο του πατέρα του και άρχισε να γράφω μια έμπορική επιστολή.

«Υστερα από ένα τέταρτο θρόθηκε και αυτός νεκρός πάνω στο φωτείο. Με τη διαφορά ότι αυτός δέν είχε πέσει μπρούντα στο τραπέζι αλλά είχε γείρει στο έρεσιόνινο και κυττάζε με φρίκη προς τα κρυστάλλα.

«Όστόσο, μολονότι άναστατώθηκαν οι σοφοί λατροδικαστές της «Σκότλαντ-Γουάρδ», δέν κατορθώσαν άλλο από του να διαγνώσουν και πάλι κεραυνοβόλο συμφορήση.

Και να τώρα, ύστερα από πενήντα μέρες από του θανάτου του Χάρολδ Πέτινιαν που γινόταν και τρίτο δράμα μέσα στο ίδιο διαμέρισμα, μέσα στην βιβλιοθήκη και την ίδιο περιπου ώρα!

«Ο μικρότερος γιός του Χάρολδ Πέτινιαν, ο «Αρτσιμπαλντ, ήλικίας είκοσιεπτά μόλις χρόνων, μπήκε ευδιάθετος στην βιβλιοθήκη κατά τις έννυά παρά τέταρτο και ύστερα από μισή ώρα τον βρήκαν άναίσθητο πάνω στο ίδιο φωτείο. «Υστερα από πολλές προσπάθειες, ο «Αρτσιμπαλντ Πέτινιαν έπανήκε στη ζωή αλλά είχε πιά προσβληθώ από άμνησία. Δέν θυμόταν πιά ούτε αυτό το όνομά του.

Αυτή τη φορά άναστατώθηκαν και οι άρχες και ή κοινή γνώμη. «Όλα αυτά τα δράματα δέν μπορούσαν να είναι συμπτωματικά. «Επρόκειτο περί έγλημματικής ένεργείας καταχθόνιου έχθρου της οικογενείας Πέτινιαν! «Ός προς αυτό δέν χωρούσε ή παραμικρή άμφιβολία.

«Αλλά ποιος ήταν λοιπόν ο καταχθόνιος αυτός άνθρωπος και με ποιο σατανικό μέσο σκότωνε και τρέλαινε τα θύματά του; Με δηλητήριο; Με κάποιο άέριο;

ΜΙΑ ΣΥΛΛΗΨΗ

«Έτσι είχαν τα πράγματα όταν ένα μεσημέρι, πέντε μέρες μετά την περίπτωση του «Αρτσιμπαλντ Πέτινιαν, έφθασεν ο Σούμερ στο σπίτι του Μάρτεν Ντάλ ψόφος από την πείνα

Εξαιρετικώς ενδιαφέρουσα
αυτοτελής περιπέτεια του
ΜΑΡΤΕΝ ΝΤΑΛ

—Γειά σου Μάρτεν! Μ' αγαπάει ή πεθερά μου ή όχι;
—Σέ λατρεύει! «Έλα και ψοφώ για λίμα.
—Τόσο το καλύτερο. Σ'ν θα μιλάς και εγώ θα τρώω.

Σε λίγο, οι δυο φίλοι σεβριζόνταν από τον Μπίλνγκ μέσα στην τραπέζαρία με ροδοκόκκινη γαλοπούλα παραγεμισμένη με μπιζέλια και τρούφες.

«Ο Σούμερ γούρλωσε τα μάτια του κυττάζοντας την πατέλλα:

—Πραγματικά με λατρεύει ή πεθερά μου.

—«Ελπίζω ν' άφήσης και για τον Μπίλνγκ καμιά φτερούγα.

—Πόδες φτερούγες θρο άδελφέ έχει μια γαλοπούλα; Δυό! Τη μια θα την φας εσύ και την άλλη ο Μπίλνγκ!

Και ο άστυνομικός έξοπασε σε ένα πλατύ γέλιο.

Στα φρούτα, γεμίζοντας ο Σούμερ για τελευταία φορά το κρυστάλλινο ποτήρι του, θυμήθηκε τον λόγο της έπισκέψεώς του.

—Δέν σου είπα! Για δες εκεί! Αυτός ο Μπίλνγκ θα με κάνη καμιά φορά να έχασω και το όνομά μου με την μαγειρική του! —Σάν τον καϊμένο τον «Αρτσιμπαλντ Πέτινιαν.

—Ακριβώς για τους Πέτινιαν πρόκειται.

—Ναί; Για λέγε λοιπόν! Άνακαλύψατε τίποτα;

—Μεγάλα πράγματα όχι. Πιάσαμε όμως τον μόνον άνθρωπο που έχει συμφέρον να ξεκληρισθώ ή οικογένεια του Χάρολδ Πέτινιαν.

—Και ο άνθρωπος αυτός είναι;

—«Ο Πάτρικ Μάκ Πέτινιαν!

—«Ο Μάρτεν Ντάλ τινάχθηκε όρθιος.

—Πιάσατε τον Πάτρικ Μάκ Πέτινιαν!

—Ποιόν άλλον ήθελες να πιάσουμε;

—Με τί ένδείξεις;

—Ένδείξεις έχουμε αναρίθμητες. «Αποδείξεις δέν έχουμε. «Ελπίζω, σύντομα να γίνουν άποδείξεις οι ένδείξεις.

—Λέγε λοιπόν τις ένδείξεις.

—«Ο Πάτρικ Μάκ Πέτινιαν είναι δουτημένος ως τον λαιμό στα χρέη.

—Αυτό δέν σημαίνει.

—Σημαίνει και μάλιστα πάρα πολύ. Γλεντζές, γυναικάς, χαρτοπαίκτης, έχει φθάσει στα πρόθυρα της πτωχεύσεως και, ίσως-ί-πως, και στο κατώφλι της φυλακής.

—Κι' αυτό δέν σημαίνει.

—«Ο θείος του, ο Χάρολδ Πέτινιαν, είχε κολοσσιαία περιουσία που την κληρονόμησαν τα δυο του παιδιά, ο Πέτερ και ο «Αρτσιμπαλντ. Ένα πρωί θρόθηκε πεθαμένος ο Χάρολδ.

—Από κεραυνοβόλο συμφορήση.

—Ναί. «Έτσι τουλάχιστον διέγνωνε ο λα-

τροδικαστής μάς. Μετά ένα μήνα ταξίδευε για τον άλλο κόσμο και με το ίδιο μεταφορικό μέσο, ο γιός του Πέτερ, ένα άνεκτι-

μητο παιδί. Σύμπτωση! Τώρα, άλλη σύμπτωση! Μόλις πρόσφασαν να σώσουν τον «Αρτσιμπαλντ, τον τελευταίο από τους κληρο-

νόμους! Και πάλι, πως τον σώσανε! Θαύ-

μα! Πιο νέος αυτός, πιο δυνατός, γλύτω-

σε, καλύτερα θάταν γι' αυτόν να μη γλύ-

τωνε. Σε ρωτώ λοιπόν! Πιστεύεις ότι όλα

αυτά είναι συμπτωματικά;

—Δέν τό πιστεύω αλλά και δέν τολμώ να

υποψιασθώ τόν Πάτριμ.

—Ποιός άλλος από αυτόν είχε συμφέρον να ξεκληρισθῇ ὁλόκληρη ἡ οἰκονομία τοῦ Χάρολντ μετά τόν Χάρολντ; Αὐτός πού κληρονομοῦσε! Μόνο μιά μεγάλη κληρονομία θά μπορούσε νά σώσῃ τόν Πάτριμ ἀπὸ τὴν πτώχευση, τὴν ἀτίμωση καὶ τὴν φυλάκιση.

—Καὶ ἐπαίξει τὸν λαμόνι τὸ μονά-ζυγά;

—Ἡ ἀπελπισία στραβώνει καμμιὰ φορὰ δὴν ἄνθρωπο.

—Ὅχι σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Γνωρίζω καλά τόν Πάτριμ Μὰν Πέτινιαν. Εἶναι φίλος μου καὶ τὸν ἔχω καλὰ ψυχολογήσει. Δὲν εἶναι ἡλίθιος! Εἶναι ἕνας πολὺ ἐξυπνος νέος, ἕνας ἀδόξατος γλεντζές. Μόνον ἕνας ἡλίθιος θά ξεκληρίζε ὅλα τὰ μέλη μιᾶς οἰκονομίας μὲ τὸ ἴδιο ὄπλο! Ὑπάρχουν μύριοι τρόποι γιὰ νὰ ἐξαποστελῇ ἕνας ἄνθρωπος πολλοὺς ἀνθρώπους χωρὶς νὰ φανῇ ὑποπτος γιὰ τοὺς θανάτους τῶν στὶς ἀρχές. Τὸ περίστροφο, τὸ στυλέτο, τὸ ἐγγυερίδιο, ὁ σταγγαλισμός, τὸ δηλητήριο, τὸ σκηνοθετημένο δυστύχημα, τὸ αἲριο, τὸ μικρόβιο.

—Σιωπὴ δυστυχισμένε! Μὴν ἀναφέρῃς τὸ μικρόβιο!

—Δὲν μᾶς ἀκούει κανένας εὐτυχῶς. Ὁ Χάρολντ πέθανε ὁμοῦ ἀπὸ συμφόρηση ὅπως ἀπὸ συμφόρηση πέθανε καὶ ὁ Πέτερ καὶ συνέπεια συμφορῆσεως εἶναι ἡ ἀμνησία, ἡ ἢ τρέλλα τοῦ Ἀρτσιμπαλντ. Πιστεύεις λοιπὸν ὅτι ἕνας ἄνθρωπος ἐξυπνος σὰν τόν Πάτριμ Μὰν Πέτινιαν θάκανε τὴν γκάφα νὰ δολοφονήσῃ μὲ τὸ ἴδιο ὄπλο τρεῖς ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τὴν ἴδια περίπου ὥρα καὶ στὸ ἴδιο μέρος, γνωρίζοντας ὅτι αὐτὸς πρῶτος, ὁ κληρονόμος, θά γινόταν ὑποπτος; Ὁ Πάτριμ Μὰν Πέτινιαν εἶναι ἕνας μεγάλος γλεντζές κι' ἕνας μεγάλος ἐγωϊστής. Τὸν γνωρίζω. Ἀγαπάει πολὺ τὴν ζωὴ του, δὲν θά τὴν ριψοκινδύνευε λοιπὸν γιὰ ὅλο τὸ χρυσάφι τοῦ κόσμου. Τὸ ὅτι βρίσκεται στὰ πρόθυρα τῆς πτωχεύσεως; Ἀστεῖο πρᾶγμα! Εἶναι πλάσιμος μὲ τὴν πᾶσα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων πού παραδέχονται ὅλες τὶς καταστάσεις.

—Λοιπὸν, ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι πρὶν περάσουν δυὸ μέρες, ὁ Πάτριμ Μὰν Πέτινιαν θά ὁμολογήσῃ!

—Πῶς αὐτό;

—Μὴ ξεχνᾷς ὅτι ἐχομε ἀνακοινώσεις πρῶ του, δευτέρου καὶ τρίτου βαθμοῦ!

—Θὰ τὸν βασανίσουν λοιπὸν τὸν ἄνθρωπο γιὰ νὰ τοῦ ἀποσπάσουν μιὰ ὁμολογία;

—Ἐν ἀνάγκη...

—Ἀλλὰ αὐτὸ εἶναι τρομερό! Στὸν μεσαιῶνα λοιπὸν ζοῦσε; Καὶ ἐγὼ ἂν μὲ πιάσετε καὶ μὲ μπουκώσετε μὲ σαρδέλλες καὶ δὲν μοῦ δώσετε νερό, ὅταν μὲ κυριέψῃ τὸ καρτύνιο τῆς δίψας, εἶμαι καλὸς νὰ ὁμολογήσω πῶς ἐγὼ διέταξα τὴν θανάτωσή τῆς Μαρίας Στούαρτ ἢ πῶς ἐγὼ ἤμουνα ὁ Τζᾶν ὁ «άντερο-βγάλτης»!

—Κι' ἐγὼ σοῦ λέω ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν μπορεί νὰ εἶναι ἄλλος ἀπὸ αὐτόν! Μὲ ποιὸ μέσο; Θὰ ἐξανικισθῇ νὰ τὸ ἀποκαλύψῃ.

—Ὅχι λοιπὸν! Τὸν παίρνω ὑπὸ τὴν προστασία μου γιατί τυγχάνει φίλος μου. Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή ἀρχίζω τὶς ἐνεργείες μου.

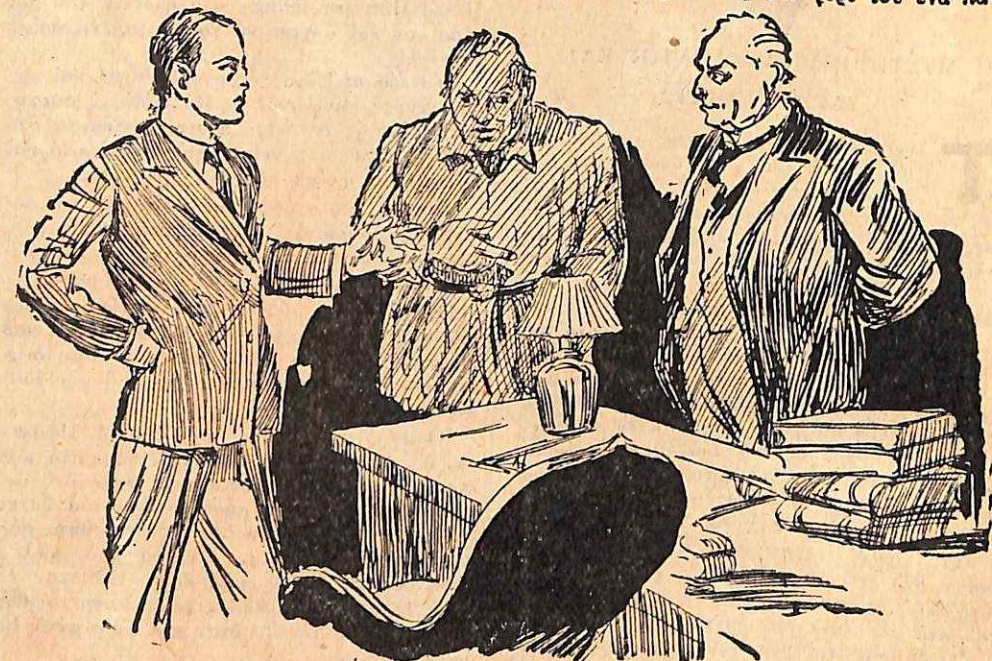
—Νὰ τίς ἀδείξως φίλε μου. Ἐνῶ, δὲν ξη-τῶ ἄλλο παρὰ νὰ ἀποδεικνύσῃν ἀβάσιμες οἱ ὑπόνοιες τῆς «Σκότλαντ-Γιάρντ». Πολὺ φοβᾶμαι ὥστόσο ὅτι ἄδυνα θά κοπιᾷσης.

ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΑΡΡΗΞΗ

Ἦσαν μεσάνυχτα περασμένα ὅταν ἕνα φάντασμα κατέβηκε μὲ προσωπείους ἀπὸ τὴν κεράσια τοῦ «Κόλοσσαλ Μπουλντινγκ» στὸν δωδύκατο δόμο.

Ἐνέλη τὴν στιγμή εἶχεν ἀδείξει νὰ βρεθῇ καὶ ὁ σὺνδικος τοιοποιοῦσε ὅτι θάρου-χνε καὶ πάλι μεγάλη νεροποντὴ. Τὸ σάντα-γμα προχώρησε ὡς τὴν πόρτα τοῦ διαμερί-σματος Πέτινιαν καὶ τὴν διέρρηξε ἀφοῦ προ-ηγουμένως ξεκόλλησε προσεκτικὰ τὶς σφρα-γίδες. Εἶχε σφραγισθῇ τὸ διαμέρισμα ἀπὸ τὶς δικαστικὲς ἀρχὲς καὶ ἐπρόκειτο τὸ πρῶ-τῆς ἐπομένης νὰ γίνῃ μέσα σ' αὐτὸ ἐπίστα-μένη ἐρευνα. Γι' αὐτὸ καὶ τὸ φάντασμα ξε-κόλλησε τὶς σφραγίδες μὲ ἐξαιρετικὴ προ-σοχή. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ λεπί-δα ξυριστικῆς μηχανῆς, τὴν ἔκασε στὴν φλό-γα ἐνὸς σπριματιστοῦ καὶ κατ'ἑξῆς, τὴν πέρα-σε μεταξὺ βουλοκερίου καὶ ὑφάσματος. Ἐ-τσι ἐβγαλε τὴν βουλοκερινὴν σφραγίδα χω-ρὶς νὰ τὴν σπάσῃ. Τὴν τοποθέτησε κατόπιν σὲ μιὰ γωνία καὶ διέρρηξε τὴν πόρτα μὲ τὰ διαρρηκτικὰ του ἐργαλεῖα. Μπήκε στὸ δια-μέρισμα κλείνοντας τὴν πόρτα ἔσπισε του, ἔφθασε στὴν διβλιοθήκη καί, ἀφοῦ τράβηξε τὸ παραπέτασμα τῆς, ἀνῆψε τὸ κλεφτοφάνα-ρό του καὶ ἀρχισε νὰ τὴν περιεργάζεται.

Ἀπελπισμένος ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐ-ρευνᾶς του, ἐσθυσε τὸ κλεφτοφανάρο του γιὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ διαμέρισμα. Τράβηξε τότε καὶ πάλι τὸ παραπέτασμα τοῦ κρυσταλλίνου τοιχώματος γιὰ νὰ τὸ ἐ-παναφέρῃ στὴν πρώτη του θέση. Σαφινικά, ἐνῶ τραβοῦσε τὸ παραπέτασμα κυττάζοντας

Ὁ Τζέντλεμαν μᾶς βόλξει! ἔκανε ἕνας δικαστικός.

σὰν ἀφηρημένος στὸ φωτεῖν, πάνω στὸ ὁ-ποῖο εἶχαν πεθάνει δυὸ ἄνθρωποι καὶ εἶχε τρελλαθῇ ἕνας τρίτος, ἔλαμψε μιὰ ἀστραπὴ διαρκείας λίγων δευτερολέπτων. Τὸ φάντα-σμα ἔμεινε σὰν ἀπαλθωμένο στὴ θέση του. Κατόπι ξανατράβηξε τὸ παραπέτασμα ὅπου νὰ ἀστράψῃ καὶ δευτέρω ἀστραπὴ. Ὑστερα ἀπὸ ἕνα λεπτό ὁ οὐρανὸς ξαναφωτίσθηκε ἀ-πὸ ἄλλη ἀστραπὴ. Τὸ φάντασμα ἐγκατέλει-ψε τότε τὸ κρύσταλλο τοιχίωμα ἀφήνοντας τὸ παραπέτασμα ἀνοιχτὸ καὶ ἔτρεξε στὸ φω-τεῖν κρατώντας ἕνα λεπτὸ αἰχμηρὸ ἔργαλειο. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ τρίτη καὶ μιὰ τετάρτη ἀ-στραπὴ ἔμεινε τὸ ἐργαλεῖο του σὲ ἕνα ση-μεῖο οὐ ἐρείσινωτο τοῦ φωτεῖν, ξανατρά-βηξε τὸ παραπέτασμα καὶ κάθισε στὸ φωτεῖν κυττάζοντας μπροστά του. Ἐμεινε στὴ στά-ση αὐτὴ λίγο, ἔπειτα σηκώθηκε, πήγε στὸ παραπέτασμα καὶ ἀφοῦ κτύπησε παραπέτασμα καὶ φωτεῖν, τοποθέτησε τὸ δάκτυλό του σὲ ἕνα σημεῖο τοῦ παραπέτασματος. Κατόπι ἐ-σθυσε τὸ κλεφτοφανάρο του καὶ περιμένε! Μὲ μιὰ ἄλλη ἀστραπὴ χαμογέλασε, τράβηξε τὸ παραπέτασμα καὶ κτύπησε τὸ κρύσταλλο στὸ σημεῖο πού εἶχε τὸ δάκτυλό του. Εἶχεν ἀνακαλύψει!

Η ΑΝΑΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Ἀπὸ τίς ὁχτὼ τὸ πρῶτ', τὸ διαμέρισμα μέσα στὸ ὁποῖο εἶχαν λόθει χώραν οἱ δυὸ μυστηριώδεις θάνατοι καὶ τὸ πῶ μυστηριώ-δες ἀκόμη ἀτύχημα, εἶχε πλημυρίσει ἀπὸ ἀστυνομικὸς καὶ δικαστικὸν... οἱ ὁποῖοι τοῦ κάκου ἐρευνούσαν γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν τί-ποτε τὸ διαφωτιστικόν. Σαφινικά, στὸ κα-τώφλι φάνηκε ἕνας περιεργὸς τύπος. Ἦταν ἕνας ὑψηλὸς ἡλικιωμένος ἄντρας μὲ γκριζὸ κοστούμι, γκριζὰ μαλλιά, χοντρά γυαλὰ σὲ σκελετὸ ταρταρούγας, μὲ ὕψος μισοκακόμοι-ρου ἀνθρώπου.

Ὁ Σούμερ, βλέποντάς του γούρλωσε τὰ μάτια του:

—Τί θέλετε Τζέντλεμαν;

Ὁ ἄγνωστος προχώρησε κουτσάινοντας ἐ-λαφρὰ καὶ κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα πα-

κετάκι.

—Μὲ ἐνδιαφέρει εἶπε, ἐξαιρετικὰ ἡ μυ-στηριώδης αὐτὴ ὑπόθεση καὶ ἤθελα νὰ δῶ ἂν ἀνακαλύψατε τίποτα. Ὑστερα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν ἐδῶ μέσα, δὲν εἶναι ἀπίθανο νὰ θε-ωρηθῇ τὸ διαμέρισμα στοιχειωμένο. Κανεὶς δὲν θά τὸ νοικιάζῃ τότε καί, καταλαβαίνετε, ἐγὼ θά ἐπωφεληθῶ τῆς ἐνκαιρίας.

—Χμ... Στοιχειωμένο... Ἀν χθὲς δεράδ' τὸ ἐπεσκέφθηκε κανένα φάντασμα...

—Δὲν ἦταν σφραγισμένο λοιπὸν;

—Χμ... Ἦταν σφραγισμένο ἀλλὰ τὰ φαν-τάσματα ἀδιαφοροῦν γιὰ τὶς σφραγίδες. Τέ-λος πάντων... Τί ἤλατε νὰ κάνετε;

—Εἶπα. Νὰ σᾶς βοηθήσω μιὰ καὶ σεῖς ὅλοι δὲν εἰσθε ἱκανοὶ νὰ κάνετε οὔτε μιὰ τρύπα στὸ νερό.

—Εἰσι; Μπρὸς λοιπὸν νὰ δοῦμε πῶς κά-νετε σεῖς μὲ τίς τρύπες στὸ νερό.

—Ἡ λύση τοῦ προβλήματος πού σᾶς ἀ-πασχολεῖ κύριε, δὲν εἶναι δύσκολη. Οἱ δυὸ Πέτινιαν πού πέθαναν καὶ ἐκείνος πού τρελ-λάθηκε, πέσανε θύματα τῶν εὐγρῶν ἀντι-νων!

—Πῶς εἶπατε;

—Δὲν ἀκούσατε νὰ γίνεταί λόγος γιὰ τίς «εὐγρές ἀντίκες»; Νὰ σᾶς ἐξηγήσω λοι-πόν... ἀνίδεοι ἄνθρωποι.

—Ὁ Τζέντλεμαν μᾶς βόλξει, παρατήρησεν ἕνας ἀπὸ τοὺς δικαστικούς.

—Ναί, γιατί ἔχετε ἕναν ἄθωο στὶς φυ-λακὲς γιὰ ζήτημα... πού τὸ γνωρίζουν καὶ οἱ μαῦροι τῆς Ἀφρικῆς! Ἀνοῦσατε λοι-πὸν ποὺς εἶναι οἱ «εὐγρές ἀντίκες». Ὅταν προηγηθῇ μεγάλη νεροποντὴ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἡ ἀτμόσφαιρα διατηρεῖ φυσικά, μεγάλη ὕγρασία. Οἱ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ ἡ-λίου εἶναι τότε ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνες. Εἶ-ναι οἱ ὀριζόντιες ἀχτίδες πού, περνώντας ἀ-πὸ τὴν ὕγρην ἀτμόσφαιρα, ἐκατονταπλασιάζ-ουν τὴν δυνάμη των. Γι' αὐτὸ, τὰ θύματα τῆς ἡλιάσεως στὴν Ἀφρικὴ, προσβάλλονται κατὰ τὴν ἀνατολὴ καὶ κατὰ τὴν δύση τοῦ ἡ-λίου περισσότερο. Μπορεῖτε νὰ δῆτε μαῦρον μὲ ξυρισμένο κεφάλι, νὰ σπᾶξῃ πέτρα μεση-μεριανικὴ τελείως ἀκλόνητος! Δὲν διατρέ-χει κανένα κίνδυνο ἀπὸ τίς κάθετες ἀντί-κες. Κατὰ τὴν ἀνατολὴ ὅμως τοῦ ἡλίου ὁ-πως καὶ κατὰ τὴν δύση, φορεῖ ἀδιαπέρα-στο ἀπὸ τίς ἀντίκες σαρκί! Ὅταν λοιπὸν ἡ ὀριζόντιος ἀκτὴν δεκαπλασιάζοντας τὴν δύ-ναμη τῆς ἀπὸ τὴν ὕγρασία περάσῃ ἀπὸ ση-μεῖο συγκεντρώσεως, ἀπὸ ἕνα φανὸ παραδείγ-ματος χάριν, μπορεί νὰ κεραυνοβολήσῃ ἐλέ-φαντα ἢ καὶ νὰ τινάξῃ πυριτιδαποθήκη στὸν ἀέρα. Ὁ πατέρας Πέτινιαν πέθανε κατὰ τίς ἐννιά τὸ πρῶτ' ἄνω στὸ φωτεῖν του. Εἶχε προηγηθῇ νεροποντὴ. Ὁ πρῶτος τὸν γυῖος πέθανε πάνω στὸ ἴδιο φωτεῖν κατὰ τίς ἐν-νιά! Πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ἕνας ὑπάλληλός του ἔπλενε τὰ κρύσταλλα! Ὁ ἄλλος γυῖος τρελλάθηκε πάνω στὸ ἴδιο φωτεῖν κατὰ τίς ἐννιά! Κατόπι νεροποντῆς καὶ αὐτός! Αὐ-τὸ σημαίνει ὅτι στὸ κρύσταλλο ὑπάρχει ση-μεῖο συγκεντρώσεως ἀπὸ τὸ ὁποῖο περνᾷ μιὰ ὀριζόντια ἀχτίδα καὶ πέφτει πάνω στὸ φωτεῖν, στὸ ὕψος τοῦ κεφαλοῦ ἐκείνου πού κάθεται! Καὶ νᾶτο κύριοι τὸ σημεῖο συγ-κεντρώσεως! Εἶναι αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐλαττω-ματάκι τοῦ κρυσταλλοῦ. Εἶναι αὐτὴ ἡ μικρὴ φακὴ πού βλέπετε! Μὲ τίς νεροποντὲς στα-μάτησε σ' αὐτὸ μιὰ σταγόνα νεροῦ καὶ μ' ὅλο τὸ πλῆθος πού ἔκανε στὰ κρύσταλλα ὁ ὑ-πάλληλος, ἔμεινε ἀκλόνητος! Χθὲς δεράδ' εἶχαμε νεροποντὴ καὶ ἡ φακίτσα πού βλέ-πετε στὸ κρύσταλλο εἶναι ἀσφαλῶς ἀκόμη θρηγμένη. Ἀν δὲν εἶναι, μπορούμε νὰ στά-δουμε πάνω τῆς μιᾶς σταγονίσας. Ἡ ἀτμό-σφαιρα εἶναι ὕγρῃ. Κατὰ τίς ἐννιά ἡ ὀρι-ζόντια ἀχτίδα θά περάσῃ ἀπὸ τὴν φακίτσα καὶ θά χτυπήσῃ πάνω στὸ φωτεῖν. Ἀν θέ-λετε ἕνα πειραματάκι... ὅπου νᾶναι θά πε-ράσῃ ἡ ἀχτίδα. Νὰ τοποθετήσουμε στὸ φω-τεῖν τὸν μίστερ Σούμερ...

—Ἐνχαριστῶ γιὰ τὴν προτίμησή, λέει ὁ Σούμερ ἀπομακρυνόμενος ἕνα βήμα. Καθί-στε σεῖς...

—Δὲν σᾶς βιάζω ἱναπέκτορ... Θὰ κρεμά-σουμε λοιπὸν στὸ φωτεῖν αὐτὸ τὸ δεματάκι. Εἶναι μιὰ εὐφλεκτὴ ὕλη. Ἦ ὥρα εἶναι ἐν-νιά παρὰ τέταρτο.

Καὶ λέγοντας, κρέμασε τὸ δεματάκι πού κρατοῦσε, πάνω στὸ μέρος τοῦ φωτεῖν πού εἶχε σημειώσει, στὸ ὕψος κεφαλοῦ.

Δὲν πέρασαν παρὰ λίγα λεπτά καὶ ἀκού-σθηκε ἕνα «πάφ!».

Τὸ δωματίο πλημύρισε ἀπὸ ἕνα πυκνὸ καπνὸ, καί, ὅταν σὲ λίγο διαλύθηκε ὁ κα-πνὸς αὐτός, εἶδαν ἕνα ἐπισκεπτήριο καρφι-τωμένο πάνω στὸ φωτεῖν. Ὁ ἄγνωστος εἶχεν ἐξαφανισθῇ.

Ὁ Σούμερ πήρε τὸ ἐπισκεπτήριο καὶ διά-βασε:

«Ἀρεβουὰρ γιὰ τὴν προσεχὴ φορὰ πού θά τὰ ξανακάνετε θάλασσα.—Ὁ «Λωποδύτης-Φάντασμα».

—Τί διάβολο ἔπαθε τὸ μάτι σου;

—Τίποτα!... Δένω τὸ ἕνα, γιὰ νὰ πληρώσω μισὸ εἰσιτήριο...

—Τί διάβολο ἔπαθε τὸ μάτι σου;

—Τίποτα!... Δένω τὸ ἕνα, γιὰ νὰ πληρώσω μισὸ εἰσιτήριο...

—Τί διάβολο ἔπαθε τὸ μάτι σου;

—Τίποτα!... Δένω τὸ ἕνα, γιὰ νὰ πληρώσω μισὸ εἰσιτήριο...

—Τί διάβολο ἔπαθε τὸ μάτι σου;

—Τίποτα!... Δένω τὸ ἕνα, γιὰ νὰ πληρώσω μισὸ εἰσιτήριο...

—Τί διάβολο ἔπαθε τὸ μάτι σου;

—Τίποτα!... Δένω τὸ ἕνα, γιὰ νὰ πληρώσω μισὸ εἰσιτήριο...

—Τί διάβολο ἔπαθε τὸ μάτι σου;

—Τίποτα!... Δένω τὸ ἕνα, γιὰ νὰ πληρώσω μισὸ εἰσιτήριο...

—Τί διάβολο ἔπαθε τὸ μάτι σου;

—Τίποτα!... Δένω τὸ ἕνα, γιὰ νὰ πληρώσω μισὸ εἰσιτήριο...

—Τί διάβολο ἔπαθε τὸ μάτι σου;

—Τίποτα!... Δένω τὸ ἕνα, γιὰ νὰ πληρώσω μισὸ εἰσιτήριο...

ΠΟΙΟΙ ΘΑ ΠΑΝΤΡΕΥΘΟΥΝ ΤΟ 1937

Ἔνα ἀμερικάνικο κινηματογραφικὸ περιοδικὸ ἀνέθεσε σ' ἕναν συντάκτη του εἰδικὸν στὸν κινηματογραφικὸ κουτσου-πολὸ σχετικὰ μὲ τοὺς ἔρωτες καὶ τὰ εἰ-δύλλια τῶν στάρ νὰ καταρτίσῃ ἕναν πίνα-κα τῶν ζευγῶν πού θά παντρευθοῦν τὸ 1937.

Κι' ὁ συντάκτης αὐτὸς κατήρτισε ἀμέ-σως τὸν κατάλογο πού δημοσιεύουμε κα-τωτέρω. Ἀν τώρα, οἱ προφητείες τοῦ δὲν ἐπαληθεύσουν ὅλες κατὰ γράμμα δὲν φταίμε ἐμεῖς βέβαια. Πρέπει νὰ λη-φθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ μικρὸς πτερωτὸς θεὸς εἶναι στὸ Χόλλυγουντ περισσότερο ἄστα-τος παρὰ σὲ οἰονδήποτε ἄλλο μέρος.

Λοιπὸν:

—Ὁ Τζῳρτζ Μπρέντ θά παντρευθῇ τὴν.. Γκρέτα Γκάρμπο!

—Ὁ Ἀντρέ Κοστελανέτζ, διευθυντῆς ὀρχήστρας θά παντρευθῇ τὴν διάσημη γαλλίδα πριμαντόνα Λιλή Πόνς.

—Ὁ Τζέιν Ράιμοντ τὴν Ζαννὲτ Μακ-ντίνιαν!

—Ὁ Ντέβερτ Νίβεν τὴν Μέρλε Ὁμπε-ρον.

—Ὁ Ρόμπερτ Κέντ τὴν Ἀστριντ Ἀλ-λουῖν.

—Ὁ Τζῳν Χόβαρντ τὴν Ἄνν Σίρλεϋ.

—Ὁ Μπούντν Ρότζερς τὴν Μαίρη Πίκ-φορντ.

—Ὁ Κραήγκ Ρέβνολντς τὴν Πατρίτσια Ἑλλις.

—Ὁ Ντέλμαρ Νταίλβ τὴν Καίη Φράν-σις.

—Ὁ Ρόμπερτ Ἀμποτ τὴν Ἄνιτα Λουῖζ.

—Ὁ Ρόμπερτ Ταίηλορ τὴν Βαρβέρα Στάνγουϊκ.

—Ὁ Κλάρκ Γκαίημπλ τὴν Καρόλ Λομ-πάρ.

—Ὁ Τζᾶκυ Κουγκαν τὴν Μπέττυ Γκρα-ημπλ.

—Ὁ Τζίμμι Στούαρτ τὴν Τζίντζερ Ρότ-ζερς.

—Ὁ Κάρυ Γκράντ τὴν Μαίρη Μπράϊαν.

—Ὁ Τζῳρτζ Ράφτ τὴν Βιρτζίνια Πάιν.

—Ὁ Τζᾶκ Ντᾶν τὴν Καίη Γκαλλιάν.

—Ὁ Κάισαρ Ρομέρο τὴν Βιρτζίνια Μπρούς (ὕπ' ἄρ. 4 σύζυγον τοῦ μακαρί-του Τζῳν Τζίμπερτ).

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

—Ὁ Τζῳρτζ Μάρτιν τὴν Σαρλότ Χένρυ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΤΗΣ ΟΥΑΛΛΙΑΣ... ΚΑΙ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

Ὁ τέως βασιλεὺς Ἐδουάρδος θος, ἀ-γαποῦσε τὸ χιόδιμο καὶ τῶδεχνε σὲ κά-θε εὐκαιρία. Τὸ βράδυ τῆς ἀνακαυχῆς τῆς 11 Νοεμβρίου 1918, περιφερόταν μό-νος στὸ ἀμερικανικὸ στρατόπεδο. Ἐκεῖ τὸν συναντᾷ ἕνας συνταγματάρχης.

—Τι κάνεις ἐδῶ, παλληκάρη μου;

—Εἶμαι ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας! Ἄ-πάντησε ὁ Ἐδουάρδος.

—Ἄ, ἔτσι! ἔκανε χαμογελώντας ὁ συν-ταγματάρχης. Ἀφοῦ εἶναι κι' ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας καὶ σὲ διατά-σω νὰ τοῦ δῶναι ἀπὸ δῶ!

Ὑστερα ἀπὸ μερικὲς μέρες, ὁ πρίγ-κηψ τῆς Οὐαλλίας ἀποχαιρετοῦσε τὰ στρατεύματα, προκειμένου νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Ἀγγλία. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ εἶχε διοργανωθῇ ὑποδοχὴ στὴν ὁποία πα-ρευρίσκονταν ὅλοι οἱ διοικηταὶ συνταγ-μάτων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ἀμερι-κανὸς συνταγματάρχης-βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας...

την μεταχειρίζεσθε στην αρχή άραιωμένη. "Ας πάρουμε ως μέτρον ένα ρακοπότηρο. Θά βάξετε λοιπόν ένα τέταρτο του ρακοπότηρου λουσιών καλ τρία τέταρτα νερού. Σιγά-σιγά καλ με την πάροδο του χρόνου θά βάξετε περισσότερο φάρμακο καλ λιγώτερο νερό, ως ότου σ' ένα μήνα νά την μεταχειρίζεσθε πιά ατούσια την λουσιών, δίχως νά την άραιώνετε με νερό. Την σιγιμή πού θά χρησιμοποιήτε αυτήν την λουσιών, καλ μάλιστα κατά τις πρώτες ημέρες, θά σάς άνάβη πρὸς σιγιμήν τὸ πρόσωπο, ἀλλά μὴ φοβηθῆτε, σὲ λίγο θά περνᾷ τὸ κάψιμο.

Όταν πρόκειται νά βγῆτε ἔξω θά βάξετε τὸ καλλυντικὸ ποῦχετε γιὰ τὴν ἡμέρα, καλ τὸ ὁποῖο θάναί στυπτικὸ, δηλ. κατάλληλο γιὰ τὸ λιπαρὸ δέρμα σας. Ἰδίως ὅσες ἔχουν λιπαρὸ δέρμα πρέπει νά ἀποφεύγουν τὶς κρέμες γιὰτὶ ἐκτὸς τῶν λόγων πού ἀναφέραμε ἤδη στὰ προηγούμενα ἄρθρα, καλ ἕνας λόγος παραπάνω εἶναι ὅτι μ' αὐτὲς λιγδώνει καλ γυαλίζει περισσότερο τὸ πρόσωπο καλ χάνεται ἀμέσως τὸ πούδράρισμα.

Νά χρησιμοποιήτε στυπτικὰ γάλακτα. Τὰ στυπτικὰ γάλακτα εἶναι χωρὶς γλυκερίνη, με ἀπεσταγμένα νερά χαμάμελις, τριανταφύλλων, φασκομηλιάς, λεβοντάς ἢ μίγματος ἀπ' αὐτὰ ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς λιπαρότητος, πού παρουσιάζει τὸ δέρμα.

Παρακάτω σὰς γράφω μιά συνταγὴ ἐνὸς τέτοιου γάλακτος, τὸ ὁποῖο ἂν παρασκευασθῇ καλᾶ, εἶναι ἄριστον καλλυντικὸν τῆς ἡμέρας γιὰ λιπαρὰ δέρματα:

Eau distillée d'Hamamelis	50 gr.
Eau de roses	100 "
Eau de sange, clarée	50 "
Eau de lavande	42 "
Stearate lactescent	6,50 "
Esence de roses	0,25 "

Τώρα γιὰ τὸ βράδυ.

Ἡ πρώτη σας δουλειὰ εἶναι προτοῦ κατκλιθῆτε νά ξεμακιγιάρεσθε καλᾶ, ἢ μετὶ τοῦ εἰδικὸ γάλα γιὰ ξεμακιγίασμα ἢ μετὰ ἀπὸ τὶς συνταγὰς πού σὰς ἔχω ἤδη γράψει γιὰ ξεμακιγίασμα, στὸ εἰδικὸ ἄρθρο. "Όσες ὅμως ἔχετε πολὺ λιπαρὸ δέρμα, τότε μετὰ τὸ ξεμακιγίασμα νά χρησιμοποιήτε ἐπίσης καλ τὴν θεραπευτικὴν λουσιὸν πού βάξετε τὸ πρωὶ καλ στὴν ἰδια πυκνότητά, δηλ. τὴν λουσιὸν καμφορῆς κ.λ., πού σὰς γράφω στὴν ἀρχὴ τοῦ ἄρθρου. Γενικῶς, δύο φορές τὴν ἑβδομάδα καλ χωρὶς αὐτὸ νά τὸ παραλείπετε, νά κτυπᾶτε τὴν μιά φορά κροκὸ αὐγοῦ, τὸν ὁποῖο νά βάξετε στὸ πρόσωπο καλ νά τὸν ἀφαιρῆτε μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας με βαμβάκι καλ δροσερὸ νερό, τὴν δὲ ἄλλη φορά νά χτυπᾶτε ἀσπράδι αὐγοῦ καλ μετὰ ἕνα τέταρτο νά τὸ ἀφαιρῆτε κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.

Τέλος, ὅσες ἔχετε μέτριο δέρμα νά ἐφαρμόξετε μᾶλλον τὴν νδίαία τοῦ ξηροῦ δέρματος μετὰ τὴν διαφορά ὅτι τὸ καλλυντικὸ τῆς ἡμέρας πρέπει νάναί οὔτε πολὺ λιπαρὸ, οὔτε πολὺ στυπτικὸ, ἀλλὰ μέτριο. "Αν δὲν ἔχετε στὴν διάθεσή σας εἰδικὸ γιὰ νορμὰλ δέρμα καλλυντικὸ γάλα, σὰς γράφω παρακάτω μίαν συνταγὴν, κατὰλληλὴ καλ πολὺ συντελεστική:

Stearate lactescent	12 gr.
Eau dist.	425 "
Solution de stipine à 20 o/o	50 "
Chloraseptate de soude	0,50 cent.

Σὰς συνιστῶ, προτοῦ ἀκολουθήσετε

τὴν κατάλληλὴν γιὰ τὸν τύπο τοῦ δέρματος σας κούρα νά συμμορφωθῆτε ἀπολύτως ὅσα σὰς ἔχω γράψει ως πρὸς τὸν ἀκριβῆ καθορισμὸ τῆς ποιότητος τοῦ δερματός σας, γιὰ νάχετε ἄριστα ἀποτελέσματα.

Δερματολόγος Π. Μ. ΛΑΔΑΣ

Χειμώνας

Πές μου, ποιά λύπη νάχη ἢ γῆ καλ κλαίει ἀπόψε πάλι;
Χτένισε ἀνάρια τὰ μαλλιά στὸ καστανὸ κεφάλι,
καλ βάλε γιὰ στολίδι τους στεφάνι ἀπὸ κισσό...

Τὰ φύλλα τᾶδεيره ὁ βορηᾶς καλ πέφτουνε στὸ χῶμα...
Κάποιο παράπονο κρατῶ, πού δὲ σοῦ τῶπα ἀκόμα...
"Ελα, τὴ λύπη νά γευτῆς σὲ κύπελλο χρυσό!...

Κύττα, θολώνει τὰ βουνὰ μιάς καταχνιάς ἢ σκέψη
στὴν ἄκρη ἐκεῖ τοῦ περβολιοῦ, τὰ φύλλα ἔχει μουςκέψει
τὸ μυστικὸ δάκρυ τῆς γῆς, ὁποῦ σταλάζει ἀργά...

Δὲ φύγαν ὅλα τὰ πουλιά... Κάποιο πουλὶ ἔχει μείνει
τοῦ φεγγαριοῦ τὸ σκλάβωσεν ἢ θλιβερὴ γαλήνη,
καλ πότε μένει σκεφτικὸ, πότε λαλεῖ σιγά...

Τι νάναί αὐτὸ πού πλημμυραῖ μ' ἀνασασμούς τῆ φύσης;...
Κάθε χαρά, διαβατικὴ, μᾶς ἔχει λησμονήσει
κι' οὔτε μιά θύμησι μιλά στὴν ἔρημην βραδυά...

"Εχω βαθεῖα μιά ὁμορφιά, ἔχω βαθεῖα μιά χάρη,
σάν τὴν ψυχὴ τοῦ λουλουδιοῦ, σάν τὸ μαργαριτάρη...
Θένε τὰ μάτια νά τὴν πονῇ, μὰ τὰ κρατᾷ ἢ καρδιά...

Ξέρεις ποιά λύπη νάχη ἢ γῆ καλ κλαίει ἀπόψε πάλι;
Χτένισε ἀνάρια τὰ μαλλιά στὸ καστανὸ κεφάλι,
καλ βάλε γιὰ στολίδι τους στεφάνι ἀπὸ κισσό...

"Απόψε θέλω νά σοῦ πῶ, τὰ ὅσα δὲ λείπει τὸ στόμα,
κάποιο παράπονο γλυκὸ, πού δὲ σοῦ τῶπα ἀκόμα...
"Ελα, τὴ λύπη μου νά πῆς σὲ κύπελλο χρυσό!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΕΡΑΛΗΣ

Ποικίλες ... ιστορίες

ΠΟΥ ΠΗΓΕ ΝΑ ΤΟΝ ΒΡῆ

Κάποτε εἶχαν κλέψει ἐνὸς ἄραβος δερβίση τὸ τουρμπάνι. Ὁ δερβίσης πῆγε τότε καλ κάθησε στὸ νεκροταφεῖο καλ περίμενε ὑπομονητικά. Ἐκεῖ τὸν εἶδε κάποιος καλ τὸν ρώτησε τί περίμενε.
—Αὐτὸν πού μοῦ ἔκλεψε τὸ τουρμπάνι.
Κάποτε θά τὸν φέρουν κι' αὐτὸν ἐδῶ!...

ΕἶΧΕ ΤΗΝ ΑΠΟΔΕΙΞΗ

"Ενας νεαρὸς στρατιώτης ζητᾷ ἀπὸ τὸν λοχαγὸ τοῦ ὁδεῖα ὀκταήμερο γιὰ νά πάη καλ νά παντρευτῇ.
Ὁ λοχαγὸς σκέπτεται γιὰ μιά σιγιμή καλ ἀπαντᾷ:

—"Ακου, παιδί μου, μιά συμβουλὴ: δὲν πρέπει ποτὲ νά βιάζεται κανεὶς νά παντρευτῇ. "Αν ἡ μνηστὴ σου σὲ ἀγαπᾷ πραγματικά, μπορεῖ πολὺ ὥρατα νά σὲ περιμένῃ καλ ἕνα χρόνο, καλ τότε δχι ὀκτῶ ἀλλὰ δεκαπέντε μέρες σοῦ δίνω γιὰ νά παντρευτῆς.

Ὁ νεαρὸς στρατιώτης μισολυπημένος, μισοπαρηγορημένος, ἔφυγε χωρὶς νά πῇ λέξη.

Όταν πέρασε ὁ χρόνος, ὑπενθύμισεν τὸν λοχαγὸ τοῦ τὴν ὑπόσχεσή του.

—Σοῦ ἔδωσα τὸν λόγο μου, ἀπάντησε ἐκεῖνος, καλ θά τὸν κρατήσω. Θά ἔχῃς τις 15 μέρες σου. Πές μου ὅμως πρῶτα, ἔχεις τὴν ἀπόδειξη ὅτι ἡ ἀρραβωνιαστική σου σ' ἀγαπᾷ ἀλήθεια;

—Μάλιστα, λοχαγέ μου, μονάχα... πού δὲν εἶναι φέτος ἡ ἰδία!

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΟ ΦΙΛΗΝΑΔΑΣ

Μιά καλλιτέχνης τοῦ ἑλαφροῦ θεάτρου, εἶναι τελειῶς φαλακρὴ καλ φορᾷ μιά περροῦκα πολὺ τεχνική.
Κανεῖς, ἐκτὸς ἀπὸ δύο τρεῖς φιληνάδες τῆς, δὲν ξέρουν τὴν λεπτομέρεια αὐτῆς καλλιτέχνης, πού εἶναι βέβαιη ὅτι κανεὶς δὲν ξέρει τὸ μυστικὸ τῆς, λέγει μιά μέρα σὲ μιά ἀπὸ τὶς φίλες αὐτῆς.

—Φαντάσου, ἀγαπητή μου, ὅτι ὁ κουαφέρ μου, ἔκανε χθὲς μιά ὥρα γιὰ νά μοῦ ὀντουλάρη τὰ μαλλιά.

Καὶ ἡ φίλη-πειραχτήρι:
—Θά μπορούσες ἀγαπητή μου, νά πᾶς ἐν τῷ μεταξύ καλ νά κάνῃς τὸν περίπατό σου...

Η ΚΑΛΙΤΕΡΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Οἱ ἀστέρες τοῦ κινηματογράφου, πᾶρουν συχνὰ τὰ πὶο περιέργα γράμματα. Σὰς παραθέτομε ἕνα ἀπ' αὐτά:

«Σεῖς, ἔγραφε ὁ θαυμαστής, πού εἰσθε ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης, θά ξέρετε ἀσφαλῶς πολλὰς συνταγὰς καλ φάρμακα γιὰ τὴν περιποίηση τῆς ἀραιότητος σας. Εἶμαι πολὺ τριχερός, καλ δὲν ξέρω τί νά κάνω. Δὲν μοῦ δίνετε, σὲ μιά συμβουλὴ;»

Σὲ λίγο ἔπαιρνε τὴν ἀπάντησι: «Ξυριθῆτε».

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ „ΕΒΔΟΜΑΣ”

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Προβαίνουσα σήμερον ἡ «Ἐβδομάς, εἰς τὴν ἐκδοσιν τῆς «Καθημερινῆς Ἐβδομάδος» ἔχει τὴν πεποιθὴσιν ὅτι πληροὶ εἶνα πραγματικὸν κενόν. Καὶ ἀληθῶς, ἐκεῖνο τοῦ ὁποῖου τὴν ἔλλειψιν ἡσθάνετο δριμύτατα καὶ φρικτωδῶς ὁ τόπος αὐτός, ἦτο ἕνα καθημερινὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον νὰ εἶναι ἀληθῶς ἐβδομαδιαῖον χωρὶς νὰ παύσῃ ὡς τοιοῦτο νὰ εἶναι καὶ ὄργανον καθαρῶς καθημερινόν. Μὲ τὴν προϋπόθεσιν αὐτὴν κάμνομεν σήμερον τὸ πρῶτον ἔγγραμ, δέδοται ὅτι δὲν θά μᾶς ἀκολουθήσῃ κανεὶς καὶ ὑποσχόμενοι νὰ τηρήσωμεν ὅλας τὶς ὑποσχέσεις τὰς ὁποίας οὐδέποτε θά δώσωμεν. Ἐρρωσθε.

Ἡ «Ἐβδομάς»

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΠΟΥ ΒΑΙΝΟΜΕΝ;

Ἀληθῶς, πού βαίνομεν; Quo vadis domine θά εἰπῇ καὶ ὁ μέγας Σιέγκεβιτς ἐάν ἔξῃ σήμερον. Ἀλλ' εὐτυχῶς δὲν ἔξῃ, διότι δυστυχῶς ἀπέθανε. Φεῦ! Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος. Αὐτὰ συμβαίνουσι καὶ εἰς Παρισίους. Ἀλλὰ καὶ εἰς Κίνας. Οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν τί τοὺς ἀναμένει αὐριοῦ καλ δι' αὐτό... Ἀλλ' ἂς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὴν Κίνα.

Αἱ νεώτεροι πληροφορίες ἐπιβεβαιοῦν ὅσα καὶ χθὲς πρῶτον εἰμὲς μετεδώσαμεν περὶ τοῦ στρατηγοῦ Τσιν-Τσουν-Τσέν. Ἐδραπέτευσε ὁ δειλὸς ἐξακολουθῶν ἐν τῷ μεταξὺ νὰ παραμένῃ ὡς ἡμιερὸς εἰς χεῖρας τοῦ ἐπαναστάτου στρατηγοῦ Λέν-Πιέν-Τιέν. Ἡμεῖς ὅμως φρονοῦμεν ὅτι δὲν ἔχουν οὕτω τὰ πράγματα. Καὶ διερωτώμεθα. Τί θά πράξῃ ἡ Ἰαπωνία; Καὶ ἂν θὰ τὸ πράξῃ τί θά κάμῃ ἡ Μαζαμίκι; Ἰδοὺ τὸ μέγα πρόβλημα.

Ἐν ἀναμονὴ τῆς ἐξελίξεως τῆς καταστάσεως δὲν προχωροῦμεν περαιτέρω εἰς τὰς ἀποκαλύψεις. Θά ἐπανεέλθωμεν ὅμως!

ΛΟΡΔΟΣ ΡΟΘΕΡΜΗΡ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑΝ ΕΚΕΙΝΗΣ

Ἱστορία ἔρωτος, περιπετειῶν καλ μυστηρίων.

ΜΕΡΟΣ Α' ΚΕΦΑΛ. Α'.

Στὸ νυκτερινὸν σκότος.

Ἡ νύξ ἐπρόχωρει μελανά καλ ἀδιαπέραστος. Μυστηριώδης.

Τὸ φερόλογον τοῦ γετονικοῦ ναοῦ τῆς ἁγίας Κλοῦδης θά ἐσήμαινε τὴν 3ην μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐάν δὲν τὸ ἐλησμονέι.

Ὁ ἱππότης Γοδεφρίδος ντοῖ Μπουά ντὲ Λά Παϊ—Ἀνλῶ, τυλιγμένος εἰς τὸν ποδὴν μανδύαν του ἔκαμψε μετὰ μυρίων προφυλάξεων τὴν γωνίαν τοῦ παλαιῦ κοιμητηρίου.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

;;;

«Σὰς ἔτυνε ποτὲ σας νά φαῖτε ψάρι ἄψητο; Οὔτε καὶ σὲ μένα. Καὶ ὅμως τὸ τρῶνε στὴν Γροιλανδία; Τὴν ξέρετε τὴν Γροιλανδία; Ὁχι; Περιέργον! Θά ἦταν ὅμως ἀκόμη πὺρ περίεργον ἂν τὴν ξέρατε! Καὶ ἐντοῦτοις ὑπάρχει. Ε pur si muove ὅπως εἶπε καὶ ὁ Γαλλοῖος! Τὸν ξέρετε αὐτόν; Οὔτε καὶ αὐτὸν δὲν τὸν ξέρετε; Κρίμα! Κρίμα! Μὰ τότε γιὰτί ζήτε στὸν κόσμο; Γιατί; Γιατί; Γιατί;...»

Αὐτὰ τὰ παραξενεὰ μᾶς ἔλεγε ὁ φίλος κύριος τὸν ὁποῖο συνήντησα χθὲς τὸ πρωί, πρὸς τὸ βραδάκι στὴν ὁδὸ Σταδίου.

Δὲν βρίσκετε πὺρ εἶχε δίκαιος;

ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ

18η ΕΚΔΟΣΙΣ

ΚΙΝΗΜΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑΝ

Παρίσιοι 2 Φεβρ. (ὥρα 25 καὶ ἡμίσεια).—Κατ' ἀσφαλεστάτας πληροφορίας ἐκ Μαδρίτης εἰς τὴν Ἰσπανίαν ἐξερράγη ἐπαναστατικὸν κίνημα. Ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ κινήματος εἶναι ὁ στρατηγὸς Φράνκο. Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῶν ἐπαναστατῶν εἶναι ἡ κατάληψις τῆς Ἰσπανίας καὶ ἡ κατάλυσις τῆς κυβερνήσεως Μαδρίτης.

Καθὰ θεσπίζεται, οὐδεὶς φόβος διὰ τὸ φράγκον ὑπάρχει.

Ὁ ὑπεύθυνος δ)τῆς: ΚΑΝΕΙΣ.

Εἰς τὸ γραφεῖα μεγάλου φιλανθρωπικοῦ ἰδρυματος τῆς πόλεως μας παρουσιάσθη γνωστὸς ἐκατομμυριούχος (παρακάλεσε ἐν μετροφορῶσιν, νά μὴ ἀναφερθῇ τὸ ὄνομά του) καλ ἐδήλωσε ὅτι δώσει ἀπὸ τοῦδε καλ ἀνεὺ οὐδεμίας ἐπιφυλάξεως ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Εἰδοποιήθη καταλλήλως τὸ Ἀθηναῖον Ψυχιατρεῖον.

Τὰ γεγονότα διὰ τοῦ φακού.

Συμπλοκὴ μετὰ μύρων, τὰ πρῶτα σάνυχτα, ἐντὸς σήμερος.

Καὶ ἐπρόχωρει, ἐπρόχωρει πάντοτε ὁπότε αἴφνης... (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προχθεσινόν)

Ο ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΝ

Ψέμμα δὲν θά διαβάσετε οὐδέποτε εἰς ἐμὰς καὶ ἡ Ἀλήθεια γυνὴ σάν Ἀφροδίτῃ θά φανῇ στὰς στήλας, ὅπου δρᾷ φαίδρα «Καθημερινὴ Ἐβδομάς».

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΛΩΠΟΔΥΣΙΑ

Εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου συνελήφθη ὁ Ἰωάννης Ρεμπέτας, ἡ Νικολετόπουλος, ἡ Σκαντζόχειρος, ἡ Σπαρτασέτας, ἡ Φιοριτούρας, γνωστὸς καλ σσημασμένος διαρρήκτης, κλέπτης μίαν γόσαν ἀπὸ τὸ δεξιὸν πεζοδόμιον. Ὁ δράστης παρετέμφθη εἰς τὸ αὐτοφωρον διὰ τὰ περαιτέρω.

ΜΕΤΑΞΥ ΓΑΜΒΡΟΥ

ΚΑΙ ΠΕΝΘΕΡΑΣ

Συνελήφθησαν καθ' ἣν ὥραν ἀνήχοντο τὴν ὁδὸν Μπενάκη χωρὶς νά ἀλληλοὑβρίζονται, ἀλλὰ ἀνεπαντίας φιλικότατα συνομιλοῦντες ἡ Ἐλένη χήρα Μεγαίρα, καὶ ὁ γαμβρὸς τῆς Νικόλαος Σπαρτασέτας. Θὰ διοχθοῦν ἐπὶ προσβολῇ τῆς δημοσίας αἰδοῦς.

ΤΑ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ!

Εἰς τὸ ὅσον ἀστυνομικὸν τμήμα παρουσιάσθη χθὲς τὸ ἐσπέρας ὁ Ἀναεργάρας Φιλότιμος τοῦ Γεωργίου καλ παρέδωσε ἕνα κομμάτιον κολάριον λησμονηθὲν ὑπὸ πελάτου εἰς τὸ ὄχημά του. Ὁ Φιλότιμος θά προταθῇ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν διὰ τὸ προσεχὲς δρεβεῖον τῆς ἀρετῆς.

ΕΙΣ ΔΟΡΗΤΗΣ

Εἰς τὸ γραφεῖα μεγάλου φιλανθρωπικοῦ ἰδρυματος τῆς πόλεως μας παρουσιάσθη γνωστὸς ἐκατομμυριούχος (παρακάλεσε ἐν μετροφορῶσιν, νά μὴ ἀναφερθῇ τὸ ὄνομά του) καλ ἐδήλωσε ὅτι δώσει ἀπὸ τοῦδε καλ ἀνεὺ οὐδεμίας ἐπιφυλάξεως ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του πρὸς διανομὴν εἰς τοὺς πτωχοὺς.

Εἰδοποιήθη καταλλήλως τὸ Ἀθηναῖον Ψυχιατρεῖον.

Τὰ γεγονότα διὰ τοῦ φακού.

Συμπλοκὴ μετὰ μύρων, τὰ πρῶτα σάνυχτα, ἐντὸς σήμερος.

Καὶ ἐπρόχωρει, ἐπρόχωρει πάντοτε ὁπότε αἴφνης... (Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προχθεσινόν)

Λουλούδια και καρδιές

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΦΡΑΝΚΟ ΣΤΕΒΑΝΙ

Ο παράξενος που είναι ο έρωτας! Ανθίζει έτσι απροσδόκητα, σαν ένα λουλούδι: ένα λουλούδι καταπόρφυρο που σε ζαλίζει με το άρωμά του, που αναπτύσσεται μπροστά στα έκθαμβα μάτια σου και φαίνεται ότι θα γεμίσει ολόκληρη τη ζωή σου. "Υστερα σιγά-σιγά το άρωμα σβύνει— ίσως και να το συνήθισες και δεν το αισθάνεσαι πια—και καταλαβαίνεις ότι το λουλούδι αρχίζει να μαραίνεται, ότι το χρώμα του χρώμα χλωμαίνει, ότι κατά βάθος, όλη σου η ζωή δεν βρίσκεται κλεισμένη στο λουλούδι αυτό. Συχνά, δεν βρίσκεις καν καιρό να υποφέρεις γιατί ένα καινούργιο λουλούδι αντικατέστησε το παλιό...

Κάποτε όμως συμβαίνει ξεφυλλίζοντας τις σελίδες ενός παλιού βιβλίου να βρεις κρυμμένο εκεί το παλιό λουλούδι. Και τότε προσπαθείς να βρεις ανάμεσα στα κίτρινα πέταλά του, αν καμιά γωνίτσα διατήρησε το παλιό πορφυρό χρώμα του, αν κρύβει ακόμα κάτι από το παλιό άρωμα...

Αυτές περίπου τις σκέψεις έκανε ο Ρέντζο Γκέρι έπειτα από την τελευταία του συνάντηση με την Πάολα Σαρέντο. Είχαν γνωριστεί, ένα χρόνο πριν, στον Σάν Ρέμο. Εκείνος περνούσε εκεί τις διακοπές του ξεδουλεύοντας μερικά λεπτά που κέρδιζε σε κάποια έπιτυχημένη δουλειά. Εκείνη ήταν φιλοξενομένη μιας πλουσίας θείας της.

Η πρώτη τους συνάντηση ήταν συνηθισμένη και τυπική. Τους σύστησαν σε κάποια παρτίδα τένις. Μα καθέναν τους ένοιωσε από την πρώτη στιγμή το συναίσθημα ότι είχε βρή επιτέλους το πλάσμα που αναζητούσε ο άλλος της ζωής...

Δεν χρειάστηκαν πολλά λόγια για να νοιώσει ο ένας τον άλλο, και να εγκαταλείψουν χωρίς κανένα διαταγμό ο αυτό που μπορούσε να ονομασθεί «ένα μεγάλο πάθος». Και όταν εκείνος βρέθηκε υποχρεωμένος να φύγει, η γρήα θεία δυσκολεύτηκε αρκετά να εξηγήσει την πονεμένη μελαγχολία της ανεισιάς της.

Ούτε η ζωή της πρωτεύουσας, ούτε η έντακτη εργασία στην οποία ο Ρέντζο αφιέρωνε όλη τη μέρα του, κατώρθωσαν στην αρχή να μετριάσουν το πάθος του που φαινόταν ότι δεν θάσβυνε ποτέ. "Υστερα... σιγά-σιγά το άρωμα σβύνει— ίσως και να το συνήθισες και δεν το αισθάνεσαι πια—και καταλαβαίνεις ότι, κατά βάθος, όλη σου η ζωή δεν βρίσκεται κλεισμένη στο λουλούδι αυτό... "Ερχεται η κούραση, η τρομερή κούραση των έραστών: αυτό το είδος της ακαθόριστης αρρώστιας που δηλητηριάζει και σκοτεινιάζει τη ζωή σου αν δεν βρεις την δύναμη να αντισταθείς και να νικήσεις την φοβερή έχθρά: την συνήθειά...

Τώρα δεν έχει κι' ο ίδιος γιατί παρακάλεσε την Πάολα να έλθει να τον βρή: ελπίζει ίσως ότι το μαραμένο λουλούδι θα ξαναβρή το χρώμα και το άρωμά του; "Όχι, το έχει καλά. "Όλα μπορούν να ξαναρχίσουν, όχι όμως και η ίδια αγάπη. "Υπάρχει μόνο κάποια περιέργεια στην πρόσκλησή του, μια περιέργεια πα-

ράξενη, λίγο νοσηρή: Σήμερα η Πάολα ανήκει ο' έναν άλλον άνδρα: πώς νάναι αυτή η Πάολα που δεν είναι πια δική του; Είναι δυνατόν να έχει το ίδιο χαμόγελο, το ίδιο βλέμμα, τις ίδιες κινήσεις που είχε και γι' αυτόν!

Νάτην! αυτή άσφαλώς είναι που χτυπά το κουδούνι: χτύπος δειλός, σύντομος, που αποκαλύπτει σχεδόν την επιθυμία να μην άκουσθ. "Εκείνος δεν άνοιγει άμέσως για να μη φανερώσει την άνυπομονησία του και έπίσης γιατί θέλει να τον περιμένη κι' εκείνη, ν' άνυπομονή...

Μα το κουδούνι σιωπά και όταν ο Ρέντζο άνοιγει την πόρτα την βρίσκει ήδη να κατεβαίνει τις σκάλες:

—Πάολα! Φεύγεις κιόλα!

"Εκείνη γυρίζει άργα και μπαίνει μέσα: —Νόμιζα πώς έλειπες λέγει άπλά. Πώς τὰ πέρασες τούς τελευταίους αυτούς μήνες; Καλά; Μπράβο! Είμαι εύχαριστημένη που διατηρήσαμε την φιλία μας. Είναι ξέρεις, λίγοι οι έρασται που ξέρουν να μένουν φίλοι και ύστερα!

"Εκείνος γελά με προσποιητή εύθυμία και την ρωτά κι' αυτός με τη σειρά του. Κι' εκείνη είναι καλά. Βέβαια υπέφερε αρκετά στην αρχή. Μα τώρα είναι εύτυχισμένη και πολύ έρωτευμένη με τον Φάμπιο, τον άνδρα της...

—Πολύ έρωτευμένη; ρωτά εκείνος, μη βρίσκοντας τί άλλο να πει.

—Ναι, πολύ. Κι' εκείνος με άγαπα πολύ... "Ετσι πιστεύω, τουλάχιστον.

"Όπως τότε! Το ίδιο βλέμμα που φωτίζεται στην σκέψη του άγαπημένου! Το ίδιο εύτυχισμένο κι' ηδονικό χαμόγελο! Θά νόμιζε κανείς ότι εκείνη έζησε αδιάκοπα εύτυχισμένη στον έρωτα έστω κι' αν ο άγαπημένος δεν είναι πια ο ίδιος... "Όλο το είναι του επαναστατεί στην σκέ-

ψη αυτή. "Όχι, δεν είναι δυνατόν! Δεν μπορεί η σημερινή Πάολα να είναι ίδια με την Πάολα που άνηκε ο' αυτόν! Δεν μπορεί ν' άγαπά τον άλλο με την ίδια τρελή φλόγα! "Εκείνος αισθάνεται ότι, αν ήθελε, θά μπορούσε ακόμα... Ποιός ξέρει; "Ισως θά έβριζε τον κόπο να μετοχή τον έρωτά της αυτόν τον μεγάλο σημερινό της έρωτα και να τον βάλει άτιμέτωπο με τον δικό τους έρωτα...

—Πιστεύεις ότι ο' άγαπα; την ρωτά μ' ένα παράξενο χαμόγελο. Μα οι άνδρες; ξέρουν τόσο καλά να λένε ψέματα, να άπατούν... Σήμερα που είμαστε πια μόνο δυο καλοί φίλοι μπορώ να σου πω την άλήθεια: κι' ενώ σε άπατούσα χωρίς να το υποπτευθής καθόλου. Στους άνδρες η ήδονη της άπάτης είναι τόσο μεγάλη που πνίγει τον έρωτα... Θυμάσαι εκείνο το βράδυ που με περιμενες άδικα στο καφεείο και σου είπα την άλλη μέρα ότι είχε έλθει η άδελφή μου; Φτωχή μικρούλα Πάολα, το πιστέψες άμέσως, κι' όμως σου έλεγα ψέματα...

Και της διηγείται μια μακρή και περίπλοκη περιπέτεια, γελά για την έπιτοσύνη που του είχε. Εκείνη φαίνεται συντριμμένη από την εξομολόγηση αυτή.

—Πώς ήταν δυνατόν, Ρέντζο, να μην καταλάβω τίποτα;

—"Αρκεί να ξέρη κανείς να λή ψέματα...

—"Όστε και το βράδυ εκείνο του Πάσχα που δεν ήρθες...

—Και τότε. Και το άλλο βράδυ...

"Επινοεί διάφορα όνόματα (γυναικών, άνυπαρκτες περιπέτειες. "Εκείνη τον άκούει πονεμένη και κατάπληκτη. "Επειτα λαμβάνει μηχανικά σαν να θέλη να πείσει τον έαυτό της:

—Κι' εγώ ούτε το φανταζόμουν καν!

Σκύβει το κατάχλωμο πόσωπό της κι' ένα δάκρυ υγραίνει τα βλέφαρά της. "Επί τέλους εκεί ο άνδρας που άνοησε τον εγωισμό του. Τώρα αισθάνεται ότι μια καθυστερημένη έρωτας έβγαλε μέσα της τον παλιό έρωτα. Να που είναι πάλι δική του άφοι υποφέρει γι' αυτόν. Κι' αυτός ο φανερός πόνος της του προξενεί κάποια λύπη. "Εώρα ο άλλος έχει έξαφανισθ, σκέπτεται. Τώρα δεν συλλογίζεται παρά έμένα και την προδοσία μου... "Αυτή η διαπίστωση του δίνει μια διεστραμμένη χαρά. Μα δεν του άρκει αυτό. Πρέπει να του εξομολογηθ η ίδια:

—Κλαίς, Πάολα! Γιατί;

"Εκείνη άνασθκάνει άργα το κεφάλι της, τον κυττάζει με το πονεμένο βλέμμα της και ψιθυρίζει:

—Γιατί σκέπτομαι ότι κι' εκείνος, μπορεί να με άπατά όπως έσύ τότε, ενώ εγώ ήμουν βέβαιη για τον έρωτά του...

□ □

Ναι, κάποτε συμβαίνει να προσπαθής να βρεις ανάμεσα στα κίτρινα πέταλα ενός μαραμένου λουλουδιού, αν καμιά γωνίτσα διατήρησε το παλιό πορφυρό χρώμα του, αν κρύβει ακόμα κάτι από το παλιό άρωμα...

Μα δεν μπορεί ποτέ να ξαναβίσι, ένα λουλούδι μαραμένο...

ΦΡΑΝΚΟ ΣΤΕΒΑΝΙ

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Οριζοντίως:

1. Αρχαίος Έλλην φιλόσοφος.
2. Τραγωδία του Σοφοκλέους.—Ποταμός της Ιταλίας.
- 3.—Καλλονή.—Άρθρον.—Βιβλικόν πρόσωπον.
4. Συναντάται στις έρήμους.—Γνωστός Ρας του Ιταλοαιθιοπικού πολέμου.
5. Άπαράλιττα ο' ένα θέατρον.
6. Έπίρρημα χρησιμοποιούμενον συνήθως επί τραυμάτων.
7. Αντίθετον του Ζενίθ.
8. Γαλλική άρνησις.—Θελακισμός.
- 9.—Κρότοι.—Δυο γράμματα από την λέξιν «μόνος».
- 10.—Ιερών όρος.—'Αντωνυμία (αίτ. πληθ.).—Νότα.

Καθ' εως:

1. Διάσημος ρήτωρ.
2. Είδος ώρολογίων.—Άρνησις.
3. Πόλις της Πελοποννήσου.—Μετοχή δοηθικού ρήματος (οσδ.).
4. Μια όκτα λευφή.—Σύνδεσμος.—Γερμανική κατάφασις.
5. Χώρα ύπαγομένη ο' ένα κράτος.—Άρθρον.
6. Σύμφωνον δίς.—Στάσις.
7. Άνθη.—Κόπωςις.
8. Νότα.—Έπίρρημα τοπικόν.
9. Σύνδεσμος.—Τρία γράμματα από την λέξιν «Ισιδωρος».
- 10.—Γάλλος πολιτευόμενος.—Μια από τας ένσαρκώσεις του Βισνού στην Ινδική μυθολογία.

(Η λύσις στο προσεχές)

□ □

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Ένας έξερευνητής φθάνει ο' ένα νησί που κατοικείται από μαύρους Ιθαγενείς και από μερικους λευκούς που έναυάγησαν εκεί από πολλών έτών.

Οι λευκοί έζησαν τόσο πολλά χρόνια στο άγριο εκείνο μέρος, που πήραν λίγο-λίγο το χρώμα των Ιθαγενών, κι' έγιναν άγνώ-

ριστοι.

Ένας γέρος ναυτικός είλε στον έξερευνητή μας:

Θα τούς ξεχωρίσετε από το έξής: οι Ιθαγενείς λένε πάντα ψέματα, οι παλιοι λευκοί λένε πάντα άλήθεια.

Ο έξερευνητής ρωτά τον πρώτο κάτοικο του νησιού που συναντά:

—Είσαι λευκός ή μαύρος;

Ένα άκατάληπτο μουρμουρίσμα άπετέλεσε την μόνη άπάντησιν.

—Τί έχει και μουρμουρίζει έτσι; ρώτησε ο έξερευνητής έναν δεύτερο κάτοικο.

—Λέει πως είναι μαύρος.

Ο έξερευνητής ρωτά έναν τρίτο.

—Αυτός που μου άπάντησε τώρα είναι λευκός ή μαύρος;

—Είναι μαύρος.

Ο έξερευνητής σκέπτεται άρκετή ώρα, και στο τέλος βρίσκει την προέλευση των τριών αυτών ανθρώπων.

Σείς μπορείτε να την δοήτε;

(Η λύσις στο προσεχές)

□ □

ΝΕΟ ΠΑΙΓΧΝΙΑ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Μπορείτε να μετατρέψετε την λέξιν ΒΑΡΟΣ στην λέξιν ΜΟΝΑΣ, γράφοντας στην κάθε σειρά του διαγράμματος μια πενταψή-

Β	Α	Ρ	Ο	Σ
Μ	Ο	Ν	Α	Σ

φια λέξη της οποίας μόνο ένα γράμμα θά διαιρεθί από την προηγούμενη λέξη.

Τα τέσσερα γράμματα που μένουν άμετάβλητα, μένουν έπίσης στην ίδια θέση όποις στην προηγούμενη λέξη. Κάθε κοινίδα μέσα στο διάγραμμα δείχνει τη θέση του γράμματος που αλλάζει.

(Η λύσις στο προσεχές)

□ □

Η ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Η Μόνικα είχε έναν γεννατόδωρο συγγενή, που πέθανε χωρίς παιδιά και της άφησε την περιουσία του υπό τον έξής όρο:

«Η Μόνικα πρόκειται να παντρευθί σε λίγο. Μόλις γεννηθί το πρώτο παιδί της, θά μοιράσετε τις 140.000 φράγκα που άφη-

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΑΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ φύλλον 482.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Α	Δ	Ω	Ν	Ι	Σ	Φ	Ω	Σ	
2	Ρ	Ε	Α	Ν	Ω	Ε	Τ	Υ		
3	Ι			Τ	Α		Α	Γ	Α	Ρ
4	Σ	Υ	Ρ	Ω			Α		Α	
5	Τ		Α	Ν	Ω		Ι	Ρ	Α	Κ
6	Α	Ν					Κ		Ο	
7	Ρ	Ε	Ν	Α	Ν		Α	Ν	Ε	Υ
8	Χ	Ο	Α	Ν	Η		Ν	Ο	Υ	Σ
9	Ο	Ν	Ο	Ι			Ο			Α
10	Σ		Σ	Α	Σ		Σ	Ω	Ο	Ι

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΔΕΣΠΟΤΟΥ

Ο γραμματέψ ψεύδεται, διότι ο πυροβολισμός που έσπασε το γυαλί του παραθύρου έρρίφθη μέσα από το δομάτιο. Τὰ σπασμένα γυαλιά που βρέθηκαν έξω τὸ πιστοποιούν.

Ψεύδεται δὲ γιὰ νὰ ἐπιρρίψη τὴν εὐθύνη σὲ ἄλλον. Συνεπὸς αὐτοῦ εἶναι ὁ ἔνοχος.

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΑ ΤΩΝ ΜΕΤΑΤΡΟΠΩΝ

Τὸ ΝΕΡΟ θά μετατραπῇ σὲ ΓΑΛΑ ὡς ἐξῆς:

Ν	Ε	Ρ	Ο
Γ	Ε	Ρ	Ο
Γ	Ε	Ρ	Α
Γ	Ε	Λ	Α
Γ	Α	Λ	Α

ΛΑΘΟΣ

Στὴν σελίδα 41 τοῦ φύλλου 482, ὁ 18ος στίχος, πρέπει νὰ διορθωθῇ ὡς ἐξῆς: «θὰ φάγῃ 20 παντίκια. Γιὰ νὰ φαγωθοῦν κ.λ.π.».

ναι, μεταξὺ τῆς μητέρας καὶ τοῦ παιδιοῦ.

Ἐὰν τὸ νεογέννητο εἶναι ἀγόρι, θὰ τοῦ δώσετε τὰ διπλάσια ἀπὸ ὅ,τι θὰ δώσετε στὴν μητέρα. Ἐὰν εἶναι κορίτσι, ἐπιθυμῶ νὰ πάρῃ τὰ μισὰ ἀπὸ ὅσα θὰ πάρῃ ἡ μητέρα τῆς».

Ἡ Μόνικα ὅμως ἔφερε στὸν κόσμο δύο δίδυμα: ἕνα ἀγόρι καὶ ἕνα κορίτσι!

Πῶς πρέπει νὰ μοιρασθοῦν οἱ 140 χιλιάδες φράγκα ὥστε νὰ τηρηθῇ ἡ θέλησις τοῦ διαθέτου;

(Η λύσις στο προσεχές)

Νεοελληνική Λογοτεχνία

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

31 Δεκεμβρίου, τελειώνει και τούτη η χρονιά το μεσονύχτι θα μάς έρθει άσπροντυμένος στη χιονιά

δ Νέος Χρόνος.

Απόψε τα βιβλία από το νού μου τα συρτάρια βγάξω και στής ανάμνησης μου το τραπέζι τ' άραδιάζω

και όπως είμαι μόνος

τόν είσολογισμό της χρονιάτικης ζωής μου

αρχινώ

την κάθε πίκρα ή χαρά μου στη «μερίδα» της περνώ

απ' το «Ημερολόγιο» που έχω κρατημένο.

Πρώτο άνοιγω το βιβλίο της ψυχής μου στη «μερίδα έμπορεύματα».

γιατί σ' αυτό, του χρόνου γράφω όλα τα μαζέματα

το κάθε νέο ή ξεχασμένο.

Και γράφω άσταμάτητα, αδιάκοπη «είσαγωγή» του πόνου

στην άποθήκη της καρδιάς μου. Από του Χρόνου

την πλούσια παραγωγή.

Επίσης κι' όλα τα άλλα «είδη» που μου έδωσε αυτός, χρεώνω

στην ίδι' αυτή «μερίδα» πίκρας και συμφορές, μα ούτε μιά δεν «πιστώνω».

(Σά να μη ζω εγώ στη Γη).

«Εξάγωγή» λίγης χαράς απ' την ψυχή μου μηδ' γλυκειάς όδους απ' το κορμί μου.

ούτε απόλαυσης.

Μετά άνοιγω το «βιβλίο του Ταμείου», να δω την κίνηση, την είσπραξη του βίου.

Κι' ό! της άπαγοήτευσης,

καμιά «είσπραξη» καμιά «έγγραφή» σ' αυτό δεν έχει γίνει

μόνο ένα μικρό υπόλοιπο στη «χρέωση» έχει μείνει

από την «άρχιμη κατάθεση» της ύπαρξής μου.

Μ' άγωνία ξεφυλλίζω το βιβλίο «γραμμάτια για είσπραξη»,

κι' αυτό είν' άγραφο. Η μούρα μου δεν μου χροστάει καμιά έκκληξη.

κι' άς είμαι μέσ' στην άνθηση της νεότητος μου, Στη «χρέωση» κυτάζω τώρα του βιβλίου

«γραμμάτια για πληρωμή».

Βλέπω καποια «συναλλαγματική», κι' αυτό με πνίγουν στεναγμοί.

Την έχω εγώ, από καιρό υπογραμμένη,

Σε μιά στιγμή, που μ' είχαν ζώσει όλοι μου οι καϊμοί, και μου έδάνεισε

δ Χάρος λίγη ζωή. Μ' άλλοι! Κι' έδω ή έλπίδα μου με πλάνεψε,

και δεν την έχω άκόμα πληρωμένη...

Γεμάτος λύπη και τα άλλα τα βιβλία μου κυτάζω

χωρίς, να πάψω να άναστενάζω

και σταματάω στο βιβλίο «Ζημίες και Κέρδη»,

να βγάλω το χρονιάτικο άποτέλεσμα.

Μ' αυτό έχω «έμπρός μου και μου λέει...

«Αμέτρητες σωματικές και ψυχικές ζημίες. Και Κέρδη;

«Ω! Για Κέρδη σου έχεις άμοιρο» έαντέ μου, αυτό το Χρόνο

την πίκρα σου, τις συμφορές σου, και τον πόνο.

ΠΑΡΑΜΟΝΗ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Κρύο, βορράς και παγωνιά και πέροι όπως και τώρα

—κάποια θλιμμένα σύννεφα κρυφομνησάν

κι' ήταν, καθώς σιγόσβυνε, πένθιμη τόσο ή μέρα.

Γιομάτοι οι δρόμοι θόρυβον... 'Απ' την πλατεία, πέρα,

σιμικά με ξεφωνήματα χαρούμενα άντηχούσαν τ' «'Αγης Βασίλης έρχεται»... Συχνά-συχνά

—θυμάσαι;—και την πόρτα μας παρέες για να τα «πουνε»

—κάποιοι μικροί με τρίγωνο, κι' άλλοι—φέτος γυρνούνε

λιγότεροι—που σκόντωναν μ' ένα θραχνό κλαρίνο

ή με κιθάρα ακούρντιστη και φάλτοσ μαντολίνο

κάθε τραγουδι απ' τα γνωστά... Κι' αδιάκοπα γελούσες

όρθη μπρός στο κατώφλι μας, και με χαρά χτυπούσες

τα χέρια, απ' τις ατέλειωτες εύχες εύτυχισμένη...

Κι' ύστερα, σάν εφεύγανε, σιμά μου καθισμένη

κρατώντας τον παληάτσο σου—θυμάσαι τον ξανθούλη

παληάτσο, που στον έφερα σ' ένα κουτί τοσούλι!—

τον έσφιγγες με δύναμη μέσα στην άγκαλιά σου

κι' άμέτρητα του χάριζες απ' τα γλυκά φιλά σου

κι' απ' τ' άπαλά τα χάδια σου...

Γλυκιά μου άγαπημένη,

κι' απόψε σάν και πέρσαι, θαρείς και λυπημένη

σβύνει ή μέρα... Σύννεφα, για κύτταζε, από πέρα

φτάνουνε, πένθιμα, μαζί με τη θλιμμένη έσπέρα

μέσ' στις καρδιές μας, λές, κρυφά τη θλίψη για να φέρουν.

—Απόψε πιο χαρούμενοι πώς είμαστε δεν έέρουν...

ΠΑΝ. ΓΙΑΝΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Τό χλωμό φτωχολούλουδο που σου πρόσφερα χθές

«Πάρτο πίσω!», μου φώναξες άγριοπιά, θυμωμένα.

«Πάρτο πίσω δεν θέλω νάχω κάτι από σένα

δεν θα βρης πιά σε μένα την άγάπη θές!».

Με τα λόγια σου άγάπη μου—δεν στο κρύβω ή τρελλή—

μιά δακρύζαν τα μάτια μου, μιά γελούσανε πάλι:

στην ψυχή σου γινότανε μιά παράξενη πάλιν

«Η μισούσες και μ' έδιωχνες ή αγαπούσες πολύ...».

ΜΑΤΑΙΑ ΠΡΟΣΜΟΝΗ

Του κάκου ένα χεράκι άγαπημένο

δινό ρόδα των άγρων για να χαρίση

έρημο τ' άνογονάκι και θλιμμένο

παντέχει στη γωνιά να το στολίσω

του κάκου ένα χεράκι άγαπημένο.

Μηδ' χειλάκι πλάι, μηδ' ένα χάδι

τις θλιμμένες τις έννοιες ν' άλαφρώση...

Κι' ο δρόμος της ζωής μέσ' το σκοτάδι

τραβάει σιωπηλά να τελειώσει,

χωρίς ένα χειλάκι κι' ένα χάδι.

Και μόνο ή μοναξιά γύρω σπαίρνει

και πάνω της κρεμιέται ένας λυγμός,

που σάν νεροσταλιά κι' όλο θαλαύνει...

μ' άσάλευτος κρεμιέται και δουδός

και πάντα ή μοναξιά γύρω σπαίρνει...

ΓΕΡ. Ν—ΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΣΕΝΑ

Χτυπάνε τρεις κι' εγώ ξυπνός είμαι καλή,

ύπνο απόψε το σαρκίο μου δεν έχει

γοργή κι' έπίμονη σε σένα ή σκέψη τρέχει

και σε καλεί, και σε καλεί, και σε καλεί.

ΓΙΩΡΓΟΣ Δ. ΛΥΚΑΣ

"ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΕΣ ΠΡΟΔΟΣΙΕΣ

ΑΠΟΚΛΗΡΩΝ,,

Όπου κι' άν πής σε κινηγούν έφιάλτες,

έσένα που δεν θέμανε ή σιοργή, όπου κι' άν πής

νοιώθεις την έγκατάλειψη... Κι' αλλοίμονο

δεν βλέπεις καμιά έξοδο, ένώ άκούς

όπισω σου σ' άλλαλαγμό πολέμικό, τα έχθρικά του

Φαραώ στρατεύματα... Πώς θα διαβής

την έρυθρά σου θάλασσα!...

Είμαι γεμάτη από ήττες ή ζωή σου, από

την θλίψη την ύπογεια, την δουβή, που σέρνεται

μέσ' στην ύγρη ψυχή σου... Μα μέσα στους

νεκροθαλάμους των έλπίδων σου, και στις

αράχνες τύψεις σκληρών, φέρνεις κάποιες

στιγμές έρώτων σου που σβύσανε... Και λές:

άν έρθη ο θάνατος απόψε να σε πάρη,

έσως να βρω φωτόχαρες όάσεις... Κι' ο θάνατος

με περιφρόνηση σε κύτταζε, ώσάν έρεπιο

που κατοικούσε νυχτερίδες, και κάγχασε

κι' αυτός για σένα όπως κι' άλλοι. Όλοι με

άηδία σε κυτάζανε, κοροΐδεψαν τα όνειρά σου

τα καλά, ταλάσσαν τις σκέψεις σου που

έφτυσαν!...

Τώρα που φθινοπώρισε σε πρόδωσαν, και

κάποιον σου άναμνήσεων στιγμές, που ήταν

το μοναδικό σου άσυλο... Κι' ως ξεκινούν

τα χελιδόνια όμάδι-όμάδι και χαιρετούν τις

σημειες φωλιές, θέλεις να πής μαζί τους σε

πατρίδες νέες και πιο θερμές, έσθ καταδιωγμένος

απ' τη μοίρα, έσθ ο προδομένος τραγικός

απ' τους ανθρώπους... Θέλεις να πής με τα γοργά

τα χελιδόνια που φεύγουνε το βροχερό το βράδυ!

ΚΩΣΤΗΣ ΧΛΩΡΟΣ

ΑΝΝΟΥΔΑ Γ. ΑΡΙΣΤΕΙΑΟΥ

ΦΩΤΗΣ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΣ (λογιστής)

Μεταξύ μας

Π. Κόμην. Το ποιήμα σας άποτυχημένο. Θα ήθελα να μελετήσετε πρώτα και να μορφωθείτε κι' ύστερα να σκεφθείτε για γράψιμο. Κυτάξτε λ.χ. το πρώτο τετράστιχο του ποιήματός σας.

Ήταν χειμώνας και θαλά σφύριζε ο άγέρας, τα μολυβένια σύννεφα, στα ύψη τουρανού με κατάγνια σκεπάζαναι το άστρο της ημέρας λές πως κι' ή φύσι πένθαγει κείνου του δειλινού.

Ελ. Στ. Έγκρίνεται το ποιήμα σας «Ελ-και στιγμές». Λάκην Βήτοιν. Προχειρογραφημένο το πεζό σας. Τί θα πη «μία ύπαρξη αλάνθαστη από χάρη, από θέλητρα»; Μη διάξεστε. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Φ ρ ό ν ι μ ο ν. Σας παρακαλούμε να συμμορφώσετε με τους έφρονες συνεργασίας μας» και να γράψετε μόνο

απ' τη μιά πλευρά του χαρτιού γιατί όσα είνε

γραμμένα από τις δυο πλευρές δεν διαβάζονται.

Ν. Σ φ υ ρ ό ε ρ α ν. Έγκρίνεται, Λ ο υ κ α ν

α ν Σ υ ν ο δ ι ν ό ν. Όχι δημοσιεύσιμο το

διήγημά σας, δυστυχώς. Άρκετά φλύαρο

και μονότονο έκτος από ένα δυο σημεία που

έχουν κάποιο σχετικό ενδιαφέρον. Φώτην

Π ι κ ρ α μ έ ν ο ν. Χρειάζονται περισσότερο

δούλεμα οι στίχοι σας για να γίνουν δημο-

σιεύσιμοι. Μη διάξεστε. Το «Πρωτοχρονιάτικο» δημοσιεύεται, όπως βλέπετε, γιατί έχει κάποια πρωτοτυπία. Όραίο το πρώτο τετράστιχο του «Και περιμένω την αύγή...».

Γκ. Α. Μ π ι ν. Συμπαθητικό το πεζό σας αλλά του λείπει ή πρωτοτυπία. Προσέχετε στην έκλογή των θεμάτων σας. Σ ω τ ή ρ ι ο ν Κ ο υ β α ν. Άρκετά καλογραμμένο, λίγο όμως ακατάλληλο για τη σελίδα μας. Στείλτε μας τίποτε άλλο. Θα έξετάσουμε την πρόταση που μας υποβάλλετε διαν δρούμε

τον άπαιτούμενο καιρό. Για τα καλά σας

λόγια εύχαριστούμε. Γ ι ά ν ν η ν Β α ρ ν α ι ο ν.

Όχι δημοσιεύσιμο το διήγημά σας. Ός

προσάθετε όμως είναι άρκετά καλό γιατί έχει

συμπαθητικό και άρκετά στρογγυλό γράψιμο.

Το τέλος πρό πάντων—γιατί ή άρχή έχει

άρκετες κοιτοτοπίες—είναι έπιτυχημένο.

Δεν το δημοσιεύουμε γιατί είναι άρκετά με-

γάλο και θα ήθελα να είναι τέλειο για να

του διαθέσουμε τόσο χώρο. Ι. Κ ο ρ φ ι α τ η ν.

Σχετικά καλλίτερο το «Παραλήρημα»

κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο. Άν μπο-

ρήτε να διορθώσετε το δεύτερο τετράστιχο,

ξαναστείλτε το μας. Κι' ο τελευταίος στίχος

(κι' ένα σκοτάδι κ.τ.λ.) όχι τόσο στρογγύς.

Ρί κ ο ν. Αφού έπιμένετε να σας δώσουμε

την ελκρινή συμβουλή μας, δεν έχουμε πα-

ρά ένα πράγμα να σας πούμε: Σπάστε την

πέννα σας και μην έπιχειρήσετε να ξανα-

γράψετε πεζά ή ποιήματα. Κ ω σ τ ή ν Χ λ ω ρ ό ν. Άν διορθώσετε τα δύο τελευταία τετράστιχα του «Άφήστε με» θα γινόταν δημοσιεύσιμο, γιατί έτσι όπως είναι το χα-

λουν πολύ. Το άλλο κατώτερο. Π ά ο λ α ν Σ έ τ σ ι. Πολύ έξεζητημένη ή «Νύχτα του Δεκέμβρη» και στρυφνά γραμμένη. Μ ί λ τ ο ν Ζ ά κ α ν. Σας άπαντήσαμε ήδη για τα ποιήματά σας. Όσον άφορά τον «Μαύρο Σταυρό» δεν είχε έρθει άκόμη ή σειρά του. Έρ-

χεται στο προσεχές ή το μεταπροσεχές γιατί

υπήρχαν πολλά έγκεκριμένα πριν απ' αυτόν.

Δ ι α β ά τ η ν τ ή ς Ζ ω ή ς. Πρωτόλεια τα

ποιήματά σας και χωρίς καμιά τέχνη γραμ-

μένα. Χ ρ ή σ τ ο ν Π α ξ ι ν ό ν. Έγκρίνεται ή «Θυσία» και θα δημοσιευθή με τη σειρά

της Θ ά κ η ν Ρ α ύ μ ό ν. Βιαστικό το γράψιμο

του τελευταίου σας. Μερικές του φράσεις

άρκετά έπιτυχημένες, άλλες πάλι έντε-

λώς πρόχειρα γραμμένες. Γενικά το θέμα

του έρχεται βαρύν για τη σελίδα μας. Ι. Μ. Σ.

Χωρίς ενδιαφέρον το «Ενφ' χτυπούσαν οι

καμπάνες...» προσωπικά γραμμένο και άρκε-

τά κουραστικό. Ά ν ή σ υ χ ο ν. Άπλοϊκό και

παιδιάστικο το ποιήμα σας» Νεκροφά-

νεια». Σχετικά καλλίτερο το «Έρμαιο της

τύχης» κι' αυτό όμως όχι δημοσιεύσιμο.

Διαβάστε, διαβάστε. Β ύ ρ ω ν α Τ σ α μ π ο ύ λ α ν. Άρκετά καλό, το διήγημά σας

«Χαμένα κορμιά» και ως θέμα και ως γρά-

Αυτό το καλοήγημα
θα σ' είνε;

Sidney Nowill
ΣΤΑΔΙΟ 4/1 LTD

...μελαχειρίζετε **NIVEA**

Εύτυχές το δέρμα το όποιο προστατεύεται διαρκώς με κρέμα NIVEA

Η κακοκαρία δεν μπορεί ποτέ να το δαλάψη. Το δέρμα με την NIVEA δεν γυαλίζει. Η NIVEA εισχωρεί βαθειά εις τους πόρους και ούτω το δέρμα παρ' όλην την κακοκαρίαν, βροχάς, αέρα, κρύο και χιόνι διατηρείται μαλακόν και λείαν. Παιζει σπουδαίον ρόλον ή κανονική χρησιμοποίησις της κρέμας NIVEA, διά τούτο τρίβετε κάθε βράδυ, πριν να κοιμηθήτε, το πρόσωπον και τας χείρας με κρέμα NIVEA καλά, ώστε να εισχωρήση βαθειά εις τους πόρους του δέρματος.

Η ΚΡΕΜΑ NIVEA

είναι πολύ εύθηνή

Το μικρόν κοτιόν 5.50 δραχ.
Το μεσαίον 15 '
Το μεγάλον 30 '

ψιμο. 'Ακατάλληλο όμως για το δικό μας αναγνωστικό κοινό. Φανταζόμαστε ότι καταλαβαίνετε τους λόγους. Βάσισον Θεοχάρην. Έγκρίνεται ή «'Ωρα άγρυπνίας» και θα δημοσιευθί με τη σειρά της. Νόταν Παξινός. 'Ο «Τυ-

φλός τραγουδιστής» κοινότετος ως θέμα και μέτριος ως γράψιμο. Σας παρακαλούμε να συμμορφώσεθε με τους όρους συνεργασίας μας και να μη μας στέλτετε νέα πεζά ή ποιήματα προτού λάβετε απάντηση στα προηγούμενά σας.

Η Πρώτη Γραμμή Άμύνης

Οι κοινές οδοντόπαστες είναι ανίσχυρες κατά των προσβολών των δέξων τα οποία αναπτύσσονται από τα μικρόβια εις την λεγομένην "Επικίνδυνον Ζώνην" του στόματος.

Η έν λόγω ζώνη περιλαμβάνει τας άτελείας του σμάλτου, τα μεταξύ των δοντιών διαστήματα και την γραμμην έπαφής των ούλων με τα δόντια. Έδω, ύπολειμματα τροφών άπρόσιτα εις την οδοντόβουρτσα, ύφίστανται ζύμωσιν και αναπτύσσουσι δέξια τα οποία προσβάλλουν τα δόντια και επιφέρουν σήψιν.

Η οδοντόπαστα ΣΚΟΥΙΜΠ αποτελεί την πρώτη γραμμην άμύνης κατά των τοιούτων κινδύνων. Έξουδετερώνει τα έκ των μικροβίων δέξια και προλαμβάνει την σήψιν εις την άρχήν της. Καθαρίζει τα δόντια άσφαλώς και τα έπαναφέρει εις την φυσικήν των λευκότητα δίχως σκληράς ή στυπτικής ούσίας.

Χρησιμοποιείτε την "οδοντόκρεμα" ΣΚΟΥΙΜΠ με έμπιστοσύνην. Ημπορείτε να βασισθήτε εις το όνομα ΣΚΟΥΙΜΠ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ
Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
ΟΜΗΡΟΥ 38 • ΑΘΗΝΑΙ • ΤΗΛ. 28.104

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ SQUIBB

Η ΑΛΚΑΛΙΚΗ 'Οδοντόπαστα

ΑΙ ΚΑΛΤΣΑΙ "ELBEO," ΕΙΝΑΙ
ΘΑΥΜΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΑΝΤΟΧΗΣ
ΚΑΙ ΕΛΑΣΤΙΚΟΤΗΤΟΣ. ΠΑΝΤΟ-
ΤΕ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΛΕΟΝ ΜΟΔΕΡ-
ΝΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ.
ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ Α-
ΠΟΛΥΤΩΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ.
ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΟΝΟΝ ΧΟΝΔΡΙΚΗΣ
ΠΩΛΗΣΕΩΣ.
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΑΘΗΝΑΙ.

ΤΑ ΣΤΕΡΕΟΤΕΡΑ
ΚΑΛΤΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΕΙΝΑΙ ΤΗΣ
ΜΑΡΚΑΣ
ELBEO

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οι απαντήσεις μας για ζητήματα ύγιεινής και καλλωπισμού, βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά (Σόλωνος 40).

Όσες από τις άναγνώστριές μας θέλουν έκτενεστέρα απάντηση άς γράψουν το ίδιο έσωκλείοντας και την άμοιβήν εις ταχυδρομικήν έπιταγήν (δρ. 50).

Σ κλάδαν ένδος Π. Ι. Ε. Σ. Όπως ρού περιγράφετε την κατάσταση, άγαπητή φίλη, συμπεραίνω ότι ο άνθρωπος αυτός ή-ποφέρει από τη ζήλεια σε σημειον παθολογικών. Δεν πρέπει να τον αφήσετε να σας βασανίζει έτσι αφού δεν υπάρχει κα-σας λόγος. Νομίζω προτιμότερον να δια-κόψετε τας σχέσεις σας όσο είναι ακόμη καιρός, αφού είστε τόσο νέα, παρά να ύφ-στασθε το μαρτύριον αυτό. Δώστε του να έννοηση ότι θα σας χάση ολοτελώς αν συ-νεχίση την τακτική αυτή που είναι παράλο-γος και ταπεινωτική για σας όταν φθάνη σε τέτοιο βαθμό. Ίσως επιβληθή στον έαυ-τό του.

Περί την δυστυχισμένην. Σας εύ-χαριστώ για τα τόσο καλά σας λόγια και για την έμπιστοσύνη σας. Είμαι ένθουσια-σμένος για την άποτελεσματικότητα των συν-βουλών μας και την τόσο έντυγιάν των γαλακτούχων καλλυντικών. Και βέβαια με

την εξακολούθηση της χρήσεώς των δσον περνάει ο καιρός, θα γίνεται και καλλίτερο το δέρμα σας. Οι κρεατοελιές της άδελφής σας, άς είναι και μέγεθος ρευθιού, αφαι-ρούνται με την θερμότητά γρήγορα και ά-νώδυνα. Κανένα σημάδι άπολύτως δεν μέ-νει. Οι μικρές με μια έφαρμογή, οι δέ με-γάλες με 2-3 έφαρμογές. Για την τιμήν δυστυχώς δεν μπορώ να σας γράψω, γιατί κανονίζεται άναλόγως της ποσότητος και του μεγέθους. Πάντως θα γίνη ή άφαίρε-σις πολύ οικονομικά, εφόσον είσθε τακτι-κή άναγνώστρια. Έπειδή δε ύπάρχει κλί-σις άναπαραγωγής θα της χορηγήση ο κ. Λαδάς, και έσωτερικά φάρμακα μετά την άφαίρεσή των το όποιο θα συντελέση κατά-πολν στην μη εμφάνιση νέων στο μέλλον. Όστε πηγαίνετε στον κ. Λαδάν (Σόλωνος 40) 11-1 και 5½-8 μ.μ. και θ' άπαλλαγί ή άδελφή σας άμέσως άπ' την άσχημία αυτή.

Αίγλη. Ουδέποτε άλλοτε άπ' αυτό το ψευδώνυμο σας άπήντησα, έξ άλλου στην έ-πιστολή σας μου γράφετε πράγματα πολύ μπερδεμένα: ότι την είδατε προσωπικώς, άλλ' έτετελέσατε την συνταγή μ' έλαφρό χα-μογηλόνερο στην άρχή κ.τ.λ. Δηλ. 'σας έφτι-αξαν την συνταγή άντι με χαμάμελις με ά-πλό χαμογηλόνερο; Τα γάλακτα χρησιμεύουν για να τόνωνουν, να λειάνουν και να ξανανει-νουν το δέρμα και φυσικά σιγά-σιγά θα δια-σταλούν με τον καιρό κι' οι πόροι. Άμα τους κλείσετε με ειδικό φάρμακο άπότομα, φυσικά θα σας κάνη κακό. Όστε να φρον-τίσετε ν' αναλάβη γενικώς το δέρμα. Ά-

φού τον είδατε προσωπικώς γιατί δεν έπα-νατήγατε να σας παρακολουθήση, αφού σας εξέτασε δωρεάν. Άλλ' αυτό μου φαίνεται λιγάκι άμφίβολο. Πάντως αφού έχετε ξε-ροδέρμα και δεν έχετε άλλο τίποτε το πα-θολογικό ν' άκολουθήσετε την κούρα του α' τύπου όπου γράφει ο κ. Λαδάς για την περιποίηση του ξηρού δέρματος, στην γυναικεία σελίδα, με κάθε λεπτομέρεια. Έ-κει θα βρήτε και συνταγές, άρκει μόνο να έκτελεσθούν αυτές καλά. Την θεραπείαν ό-μως πρέπει να την εξακολουθήσετε για να σας δώση άποτελέσματα, κι' όχι σε τρεις ήμέρες να περιμένετε το θαύμα. Ότι άλλο θέλετε γράψτε μου. Έξυπηρετούμε όλες γε-νικώς τις άναγνώστριές μας χωρίς καμιά εξαίρεση.

Τίταν Άγγελ. Σας άπήντησα και ιδιαιτέρως κατ' έπιθυμίαν σας, αν και δεν ύπήρχε λόγος γι' αυτό γιατί οι πληροφο-ρίες αυτές δεν χρειάζονται μυστικότητα. Πάντως ή έπιθυμία σας έξεπληρώθη.

Μια προσφυγοπούλα. Δεν είναι άνάγκη, φίλη μου, να ύποβληθήτε σε έξο-δα θεραπείας. Μπορείτε θανμάτια με τις οδηγίες μας να κάνετε μόνη σας την θερα-πείαν. Μην άκούτε ότι πρέπει να πηγαίνε-τε στο Ινστιτούτο για να καθαρίσετε τις πανάδες σας. Έν πρώτοις πρέπει να μυλα-κώσετε και να ξεκουράσετε το δέρμα σας γιατί όποτε με μια ειδική κι' άγνη κρέμα μας θα ξεκαθαρίση ολότελα. Άλλοίμονο αν μόνο με το ξεπέτσισμα καθαρίζονταν οι πανάδες. Λοιπόν να πλύνεσθε το πρωί με χλιαρό νερό, και κατόπιν να βάξετε την λι-

ΔΩΡΕΑΝ!
Η ΚΡΕΜΑ
MATITE
L.T. RIVER-PARIS

Μέσα σε κάθε
κουτί πουδράς
"ΠΟΜΠΕΙΑ"
μέ μπλε ταινία

Κυρίες μου,

Την όμορφιά και χάρι που άποκτάτε με μια

PERMANANT ΓΑΡΥΦΑΛΑΟΥ

δεν θα άποκτήσετε φορώντας την πλέον πολυτελή τοα-
λέττα ή το πλέον άκριβώτερο μπίζου.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝ ΔΥΛΗ 20

ΤΗΛΕΦ. 23-341

παρά μορφή της Χαρέμ. Το δράδυ να ξεμακρινόσθε καλά, και κατόπιν πάλιν κρέμα. Τρεις φορές την εβδομάδα ασπράδι αγγού το οποίο μετά ένα τέταρτο θα το καθαρίζετε. Μετά 15)ήμερο κούρα ξαναγράψτε μου για να εξακολουθήσωμε. Την κρέμα Χαρέμ θα την δοήτε στού Λήτου (Σταδίου 13).

Μελαγχολικήν. Είστε 18 χρονών δεσποινιδούλα ακόμη και αυτοτιλοφορείσθε «μελαγχολικήν». Δεν σας καταλαβαίνω μικρούλα μου. Στην ηλικία σας, έφθον μάλιστα δεν έχετε κανένα ειδικό λόγο να είσθε λυπημένη, δεν επιτρέπονται αυτά τα πράγματα. Είστε λέτε απογοητευμένη από την ζωή. Μά γιατί; Τι σας έχει κάνει και έχετε αυτές τις ιδέες; Και μένα μου φαίνεται πως δεν έχετε τίποτε άλλο, από λίγο ρωμαντισμό και κάποια νευρική διάθεση. Προσπαθήστε να μη μένετε μόνη. Να διαβάζετε έξω, να κάνετε μεγάλους περιπάτους, πεζή με συνοτροφία ει δυνατόν, αλλά ευχάριστη, πηγαίνετε σὸν κινηματογράφο, αλλά σὲ εὐθιμα φίλμ, τρώτε καλά και μη διαβάσετε διόλου τὸ δράδυ. Να κλείνετε τὰ μάτια ἀμέσως μόλις πέσετε στὸ κρεβάτι σας και νὰ ἀποκοιμησθε. Όλα θὰ εἰς περάσουν ἔτσι.

Ατρίχον, Χαλάνδρι. Δὲ φαντάζομαι νὰ εἶναι τόσο ἀνία-

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Κυκλοφοροῦν τὰ τεύχη 4ον και 5ον τοῦ δεκαπενθημέρου περιοδικοῦ «Γαλλικὴ Ἀνθολογία» ποὺ ἐκδίδει ὁ ποιητὴς κ. Γ. Σημηριώτης με ποιήματα και βιογραφίες τοῦ Ἀντρέ Σενιέ, Λεκόντ ντε Λίλ, Προυτόμ και ἄλλων ποιητῶν ἀριστοτεχνικὰ μεταφρασμένων τιμὰται δρ. 5.

ΠΡΟΚΕΙΜΕΝΟΥ
ΔΙΑ
ΧΡΗΣΙΜΑ

ΔΩΡΑ

Ἐπισκεφθῆτε
ΤΗΝ

ΑΤΤΙΚΗ ΑΓΟΡΑ

===== Ὁδὸς Σταδίου 45 =====
===== Τηλεφωνον 22.891 =====

ΑΠΑΝΤΑ
ΤΑ ΣΕΡΒΙΣ
ΕΚ
Κρυστάλλων
Πορσελάνης
ΑΛΠΑΓΑ
ΠΟΛΥΦΩΤΑ
και ἐπιτραπέζια
εἶδη
Οἰκιακὰ σκεύη
ΜΠΙΜΠΕΛΩ

Δίσκοι γραμμοφώνων

ΟΔΕΟΝ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ
ΠΑΡΕΧΟΝΤΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ
ΠΛΗΡΩΜΙΣ

το τὸ πρᾶγμα. Τὸ φάρμακο ποὺ σὰς συνένετρε ὁ φίλος εἶναι πολὺ καλὸ και μπορεῖτε νὰ τὸ συνεχίσετε, τριβόντας μ' αὐτὸ κάθε πρωὶ καλὰ τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν και θὰ ἔχετε και σεῖς σύντομα ἀποτέλεσμα, ὅπως και ὁ φίλος σας. Ὁ κ. Λαδὰς σὺν ὁποῖο διεδίδασα τὶς εὐχαριστίες τοῦ φίλου σας γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητα τοῦ φαρμάκου του, θὰ σὰς δεχθῇ εὐχαρίστως στὸ ἱατρεῖο του, γιὰ νὰ σὰς ἐξετάσῃ και νὰ σὰς κατοποίσῃ καλλίτερα στὸ ζήτημα τῆς θεραπείας σας. Πηγαίνετε καλλίτερα νὰ τὸν

δοήτε, γιὰ μπορεῖ νὰ σὰς δώσῃ τίποτε πὺ συμφωνο με τὸ δέμα σας. Δὲν ἔχετε νὰ πληρώσετε τίποτε. Πῆτε του μόνον τὸ ψευδώνυμό σας. Δέχεται καθημερινῶς, Σάβανος 40.

Δ. Κ. Π. Παρέπεμψα τὴν ἐπιστολή σας στὸν κ. Λαδὰ και θὰ σὰς ἀπαντήσῃ ἰδιαιτέρως.

ΛΟΡΑ

Ἐλλείπει χώρου λόγω τῆς πανηγυρικῆς ὕλης μας, ἡ συνέχεια τῶν ἀπαντήσεών μας εἰς τὸ προσεχές.

Ἀπαραίτητος συντελεστής διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν γλυκισμάτων σας

ΤΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ ΣΑΣ θὰ εἶνε πλέον εὐπαρουσίαστα και ἀφράτα ὅταν χρησιμοποιήτε τὴν **ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ**.

Διότι, ἡ **ΡΟΓΙΑΛ ΜΠΕΚΙΝ ΠΑΟΥΝΤΕΡ** εἶνε συσκευασία παγκοσμίου φήμης μὴ συγκρινομένη με κανέναν ἰδιοκατασκευάσµα τοῦ εἶδους αὐτοῦ.

Διότι, δὲν περιέχει στυψιμ, οὔτε ἄλλην βλαβερὰν οὐσίαν, ἀλλὰ παράγεται ἀπὸ τὰ πλέον ὑγιεινὰ και ἁγνὰ συστατικά.

Διότι, δὲν μαυρίζει τὸ γλυκισμα και δὲν πικρίζει στὴ γεῦσι. Τὴν χρησιμοποιοῦν δὲ ἑκατομμύρια νοικοκυρῶν σ' ὅλον τὸν κόσμον διότι ἔχουν ἐμπιστοσύνη σ' αὐτήν.

Βιβλία με συνταγὰς Ζαχαροπλαστικῆς ἀποστέλλει τῷ αἰτοῦντι δωρεάν
ὁ Γεν. Ἀντιπρόσωπος Ν. Μ. ΑΠΕΡΓΗΣ Εὐριπίδου 57.

ROYAL

PAKING POWDER

ΙΔΕΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε ἀναγνώστης τῆς «Εβδομάδος» δικαιούται νὰ ζητήσῃ δι' ἐπιστολῆς ἀπευθυνομένης εἰς τὰ γραφεῖα μας με τὴν σημείωσιν: «Διὰ τὸν ἱατρόν», οἰανδήποτε ἱατρικὴν συμβουλήν.

Παρακαλεῖται ὅμως νὰ εἶναι σαφέστατος, νὰ περιγράψῃ δηλαδὴ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις τοῦ νοσήματός του. Οἱ ἀναγνώσται μας οἱ ἐπιθυμοῦντες ἰδιαιτέραν δι' ἐπιστολῆς ἀπάντησιν, ἂς γράφουν ἀπ' εἰθερίας σὺν ἱατρὸν μας κ. Λουκᾶν Δημητριάδην 14 ὁδὸς Ἀγ. Δημητρίου (πάρκος Εὐριπίδου).

Ὁ ἱατρὸς τῆς «Εβδομάδος» δέχεται τοὺς ἐχόντας ἀνάγκην τῶν συμβουλῶν τοῦ ἀναγνώσται μας καθ' ἐκάστην, πλὴν Κυριακῆς, 6-7 μ.μ. Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητον νὰ τοῦ δηλώσῃ τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον μᾶς ἔγραψαν.

Ἀπελπισμένον Εἰκοσαετῆ. Ἐδὼ γεννᾶται τὸ ἐξῆς ζήτημα: ὑπάρχει καὶ ἐν τεροκολίτις, ἡ ὅλα αὐτὰ εἶναι συμπτώματα τοῦ ἔλκους, τοῦ δωδεκαδακτύλου. Ἐπειδὴ

λοιπὸν δὲν εἶναι τελείως ἐξηκριβωμένον τὸ πρᾶγμα και τοῦτο γιὰτὶ δὲν ἔχει γίνει οὔτε ἀκτινσκοπία, οὔτε ἡ ἀπαιτούμενη ἐξέταση θὰ σὰς συνιστοῦσα τὰ ἐξῆς. Ὑπάρχουν ἐνέσεις γιὰ τὸ ἔλκος τοῦ δωδεκαδακτύλου ποὺ εἶναι Iarostidine Roche Μπορεῖτε νὰ τὶς προμηθευθῆτε και νὰ κάμετε, ἀφοῦ προηγουμένως συννενοηθῆτε με τὸν θεράποντά σας ἱατρός.

Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ζήτημα πάρετε τὰ κάτωθι κασέ (4 τὴν ἡμέρα).

Carbonate de chaux) ἂ ἂ
Bicarbonate de soude) 0,30
Magnesie calcivine) 0,25
pour 1 cachet No 40

Δίαιτα θὰ κάμνετε αὐτὴν ποὺ σὰς ἔχει δώσει ὁ ἱατρός σας. Μετὰ ἓνα μῆνα μοῦ ξαναγράφετε.

Ἀναγνώστην «Εβδομάδος», Πειραιᾶ. Μιὰ λαϊκὴ παροιμία λέγει ὅτι ὁ καλὸς ὁ καπετάνιος στὴν φουρτούνα φαίνεται, γιὰτὶ ὅταν εἶναι γαλήνη ὁλος ὁ κόσμος μπορεῖ θαυμάσια νὰ κάμνῃ τὸν καπετάνιο χωρὶς νὰ φοβηθῇ μὴ πάθῃ τίποτε.

Ἀν λοιπὸν θυμώσαταν και σεῖς αὐτὴ τὴν παροιμία ἀσφαλῶς, δὲν θὰ ἀφήνατε τὸν ἑαυτὸ σας νὰ παρασυρθῇ τόσο ἐξ αἰτίας μιᾶς ἀποτυχίας ποὺ στὴ σημερινὴ ἐποχὴ εἶναι τό-

σο συχνή. Ἄν ὅλοι ἀπελπίζονταν ὅπως εἰσὶς ἀλλοίμονον! Ὅλη ἡ σημερινὴ κατάσταση ὀφείλεται σὸ δ.τ. ἀφήσατε τὸν ἑαυτὸ σας νὰ τὸν παρασύρῃ ἡ ἀπογοήτευση και ἀπ' αὐτὴν νὰ σὰς πιάσῃ ἡ μελαγχολία ἡ ὁποία προκαλεῖ και ὅλα τὰ φαινόμενα ποὺ παρατηρεῖτε σὺν ἑαυτὸ σας. Ἀφήσατε λοιπὸν κατὰ μέρος τὶς ἀτελειαι, ὀλισθητε μετὰ ἥρεος διὰ τὸ μέλλον και νὰ εἰσθε δέβαιοι ὅτι ὅλα αὐτὰ θὰ περάσουν. Ἐφ' ὅσον σὰς εἶναι δυνατόν κάμνετε μερικὲς ἐνέσεις Στρυχνίνης τῶν 0,002. Ἐπίσης νὰ πάρετε ἐπὶ τι διάστημα 40 σταγόνες τὴν ἡμέρα δάμματος Βαλεριάνας. Διη. θὰ πάρετε ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο 20 γραμμάρια και ὅποτε τελειώσει. Προσπαθήστε νὰ κάμνετε μερικὸς περιπάτους ὅχι ὅμως μόνος ἀλλὰ με συνοτροφία. Νὰ ἀποφεύγετε τὰ οἰνοπνευματώδη ποτά.

Ζ. Α. Β. Θεσσαλονίκην. Ἀσφαλῶς τὸ πρῶτο φαινόμενον εἶναι ἀποτέλεσμα τοῦ δευτέρου τὸ ὁποῖο σὰς ἔχει κυριεύσει χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε. Ἄν πράγματι εἶναι αὐτὸ ἡ μόνη διέξοδος εἶναι ν' ἀφήσετε τὶς παληές σας συνήθειες και νὰ κάμνετε ὅ,τι κάνει ὁλος ὁ κόσμος. Χρειάζεται δὲ ὑπομονὴ και πρὸ παντὸς νὰ μὴ πάτε με τὴν προκατάληψιν ὅτι θὰ ἀποτύχετε γιὰτὶ τότε μάταιος ὁ κόσμος. Θὰ προσπαθήσω δέξασθαι και ἐγὼ νὰ σὰς δο-

ΑΤΕΛΙΕ ΛΟΡΑΝΣ

Βουλῆς 21

Κάθε κυρία, κάθε δεσποινὶς ποὺ θέλει νὰ εἶναι συνεπὴς πρὸς τὴν τελευταίαν λέξιν τῆς μόδας νὰ ἐπισκεφθῇ

ΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΛΟΡΑΝΣ

Βουλῆς 21

Τὸ νέο βιβλίο

Γ. ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

Ο «ΕΕΝΟΣ»,

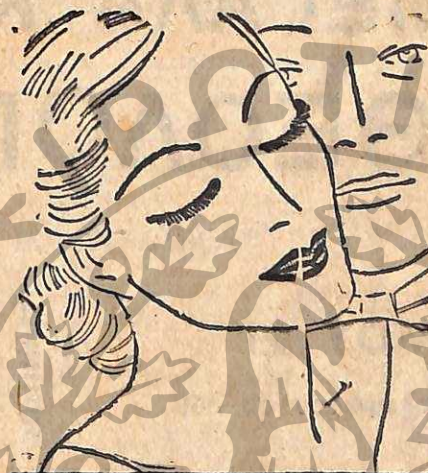
Κοινωνικὸ ρομάντο

πωλεῖται εἰς ὅλα

τὰ βιβλιοπωλεῖα.

«ΦΥΣΙΚΟ»
Βέλγητρο

Τοῦτο τὸ μυστικὸ τοῦ κραγιόνου ΤΑΝΤΖΗ. Ἐπάνω εἰς τὴν χεὶλὴ σας πέρνει τὸ χῶμα ποὺ σὰς πηγαίνει περισσότερο. Προσδίδει εἰς τὰ χεῖλῃ σας μιὰ νεανική δροσερότητα, ἓνα σαγηνευτικὸ βέλγητρο εἰς τὸ ὁποῖον δύσκολο ἀνθίστανται οἱ ἄνδρες. Ἡ εἰδικὴ κρέμα ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βάση τοῦ ΤΑΝΤΖΗ, διατηρεῖ τὰ χεῖλῃ σας πάντοτε μαλακά και λεῖα. Τὸ κομπριμέ ΤΑΝΤΖΗ ἐπίσης μεταβάλλει χῶμα και προσαρμόζεται εἰς τὴν ἀπόχρωσιν τοῦ δέρματός σας. Εἶναι εὐκόλοχρηστο.

Τὸ καλλίτερο Κραγιὸν τοῦ Κόσμου

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ: Β. Σ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΑΤΟΣ
38 ΟΜΗΡΩΝ - ΑΘΗΝΑΙ ΤΗΛ. 28 104

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ΕΝΤΕΡΩΝ

Μ. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Εἰδικευθεὶς ἐν Παρισίοις. Ἐξετάσεις και δι' ἀκτίνων ΡΟΝ-ΤΚΕΝ Ἀκαδημίας και Ἱπποκράτους 19 ἔ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAIRE ΚΑΙ HALPHEN

Χειρ. - Ὄτορινολαρυγγολόγος Δέχεται εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ κατωκίαν Μέγαρον Μαλάμου, Ἐμ. Μενάνη και Μαυροκορδάτου 6, ἀπὸ 4-6 π.μ. Τηλ. 29-562

ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ

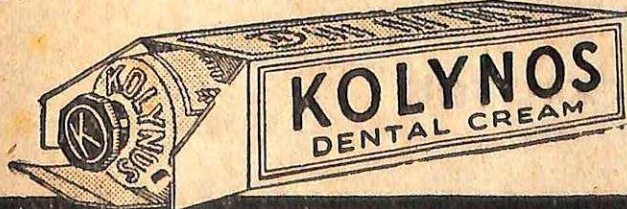
Μία ἀντισηπτικὴ Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας και ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποῖαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμοῦ».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

πρήσω όσο μπορώ, αλλά πρέπει να έχετε ότι
δψιν σας ότι όλα θα πάνε χαμένα όταν δεν
έχετε υπομονή και επιμονή. Σας γράφω δύο
φάρμακα την 'Υοχιμβίνη Σπίγγελ από την
οποία θα παίρνετε δύο κομπιμέ την ημέρα
και την 'Ανδροσίνη Σίμπα από την οποία
θα παίρνετε τρία την ημέρα. Όταν τελειώ-
σουν θα επαναληφθούν, εν τώ μεταξύ δε θα
προσπαθήσετε αυτό που σας είπα. Τα φάρ-
μακα θα συνεχισθούν επί δυο μήνες. Από
την 'Υοχιμβίνη και από την 'Ανδροσίνη
(κομπιμέ) θα παίρνετε δύο σωληνάκια.

Μύριαμ, Καλάμαι. 'Εφ' όσον το
φαινόμενον αυτό δεν παρουσιάζεται πάντοτε
αλλά υπάρχουν και φορές που είναι ευχάρι-
στος ή κατάστασις, δεν νομίζω ότι οφείλε-
ται σε οργανική βλάβη αλλά μάλλον σε ψυ-
χολογικούς λόγους, γι' αυτό καλόν είναι ο-
ταν πρόκειται να γίνη να αποβάλλετε τον
καλόν άνθρωπο και να αυθυποβάλλεσθε. Θα
προσπαθήσω δέβαια και εγώ να σας δοη-
θήσω όσο μπορώ. Θα σας δώσω δύο φάρμα-
κα το ένα είναι σταγόνες από τις οποίες θα
παίρνετε 30 την ημέρα. 15 το πρωί και 15
το βράδυ. (Βαλεριάνα 20 γρ.) και το άλλο
είναι κομπιμέ και θα παίρνετε δύο την η-
μέραν, 3 ημέρες, προ και 3 μετά δεν θα
παίρνετε ('Αγκομενσίν Σίμπα).

Στα χείλη θα βάξετε λίγη γλυκερίνη ανά-
μικτη με λεμόνι και δέξτεν εϊς ίσα μέρη
από το καθένα.

Φυντικλήν. Το φαινόμενον αυτό ο-
σες φορές παρουσιάζεται δεν είναι τόσον
φοβερόν ώστε να επιφέρει τόσες καταστρο-
φές όσες αναφέρετε. Είναι δέβαια ένοχλη-
τικών δεν υπάρχει καμμία άμφιβολία γι'
αυτό αλλά προς Θεού μην αποδίδετε α' ενα

Δοκιμάσατε αυτό το νέον ΟΠΛΟΝ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Δοκιμάσατε ήδη σήμερα αυτόν
τον άπλουν τρόπον. Δεν γνωρί-
ζει άποτυχίαν και θα σας δώση
έτσι μαγευτικόν χρώμα νέας κό-

ρης όπου θα κάμη τας φλας σας
να σας θαυμάζουν και να σας ζη-
λεύουν. 'Απλώσατε προσεκτικά έ-
πί του προσώπου σας και του
λαιμού σας Κρέμα Τοκαλόν
χρώματος λευκού (μη λιπαρά).
Κατόπιν μεταχειρισθήτε έλαφρά
πούδρα παίρνοντας κατά προτίμη-
σιν την πούδραν Τοκαλόν, ή
οποία είναι παρασκευασμένη δια
να χρησιμοποιήται με την Κρέμα
αυτή. 'Η άλλαγή όπου θα παρα-
τηρήσητε εϊς τον καθρέπτην θα
σας εκπλήξη. 'Η Κρέμα Τοκα-
λόν, χρώματος λευκού άπλώνεται
έφ' ολοκλήρου του προσώπου σάν
αδιόρατο πέπλο ωραιότητος, δί-
δοντας ένα μαγευτικό δελουτέ, έ-
πιτρέπει το ένιαίο άπλωμα της
πούδρας, την έμποδίζει από το
να σχηματίξη πλάκας και άνομοι-
όμορφα στρώματα και την κάμνει
να κρατά τέσσαρας φορές περισσό-
τερον. 'Η Κρέμα Τοκαλόν
χρώματος λευκού, περιέχει κρέμα
φρέσκη και έλαιόλαδον προαναμε-
μιγμένα καθώς και ύλικά πολύ το-
νοτικά και λευκαντικά. Αυτά δια-
λύουν τα μαύρα στίγματα, συσφίγ-
γουν τους διεσταλμένους πόρους,
λευκαίνουν και γλυκαίνουν την
πιό σκούρα και σκληρά έπιδερ-
μίδα.

ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΠΑΚΑΚΟΣ

άπλό φαινόμενον τόσα πράγματα.

'Η τακτική την όποιαν τώρα ακολουθείτε
είναι καλή ώστε μπορείτε να την συνεχίσετε
επί πλέον θα πάρετε τα κάτωθι υλικά. 'Ε-

να κάθε βράδυ, μισή ώρα προ του πνου.

Inpuline 9,20
Bromure de camphre 0,15
pour icacher No 20

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & ΣΙΑ Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21

Αριθμός Τηλεφώνου 23-861

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

Αριθμός Τηλεφώνου 21-400

Λόγω τών έορτών δά πωλήσουν τά ρετάλια όλου του
χρόνου από της 21^{ης} μέχρι της 31^{ης} Δεκεμβρίου.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ

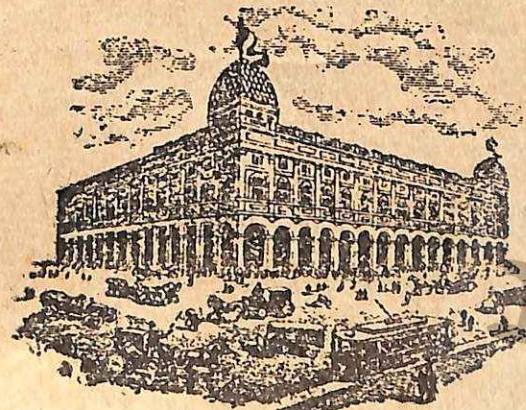

Κάτι έχει ανάγκην Μπράσο στο σπίτι σας.
"Ένα χερουίλι πόρτας, ένας δίσκος, ένα κη-
ροπήγιο ένα βάζο.
Το Μπράσο θα το κάμη να άστράφτη σάν
καθρέπτης.

BRASSO

Το μοναδικόν στίλβωμα

RECKITT & SONS, LTD., HULL & LONDON, ENGLAND

LA RINASCENTE MILANO

Τό PRINTEMPS τών Παρισίων.
Τό ANNEAUX τών Παρισίων
Τό RINASCENTE του Μιλάνου και γενικώς
τά μεγαλειότερα καταστήματα του κόσμου, χρη-
σιμοποιούν διά την επιδιόρθωσιν τών καλτών
των πελατιδων των τας ήλεκτροκινήτους μη-
χανάς VITOS.
Εϊς τας 'Αθήνας μόνον το Κατάστημα ΑΔΕΛΦΩΝ ΦΕΤΣΗ
Σταδίου 43 έναντι Δικαστηρίων, Τηλ. 27.209 χρησιμοποιεί διά
την έξυπνηρέτησιν της πελατείας του τας ίδιαις Μηχανάς VITOS.
'Επιδιόρθωσις τελειοτάτη.—Παράδοσις ταχεία.—Τιμαί λαγικαί.
Κάλτσες ELBEO-VICTORIA-ARWA-PARISIANA-ΛΑΪΣ
-ARTEMIS-ΓΑΝΤΙΑ-ΤΣΑΝΤΕΣ-ΚΙΛΟΤΤΕΣ-
COMBINAISON-Λαϊδος.

